

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 661

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἀλέκον Στίχον, Πει-
ραϊά. Τὸ ποίημά σας χρειά-
ζεται ἀκόμη δουλειά καὶ δι-
όρθωμα. Ἐξ ἄλλου τὰ ναυα-
ρίνια δὲν θρίσκονται εὐκολά
στὴν σελινοφάντιστη πηγή.
Θάπρεπε καὶ νὰ συντομευθῇ.
— Βαθύφωνον, Ἐνταύ-
θα. Τὸ πεζό σας δὲν μᾶς ι-
κανοποίησε αὐτὴ τὴ φορά.
Εἶναι κοινὸ καὶ ρηχό. Πρέ-
πει νὰ εἰσθε πρὸ δύσκολος
στὴν ἐκλογή τῶν θεμάτων.
— Στέφ. Δόξαν, Κ. Β. Ἰ-
ων. Οἱ ἀναγνώστες μᾶς
δικαιούνται νὰ μᾶς στείλουν
κάθε φορά δύο ποιήματα ἢ
ἓνα πεζό, ὅχι περισσότερα.
Ἀσκέτως αὐτοῦ, τὰ πεζά σας,
μολοντοῖ ἔχουν ἓνα γράφημο
στρωτὶ δὲν παρουσιάζουν
δυστυχῶς, καὶ τὸ ἰδιαίτερο,
γιὰ νὰ γίνουν δημοσιεύσιμα.
Ὅσο γιὰ τὰ ποιήματα, ὅστε-
ρον καὶ μετρίκιως καὶ
ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου.
— Θ. Σ. Νικ. Ὁ. Τ. Ν. Θεσσαλο-
νίκην. Τὸ πεζό σας δὲν εἶνε
καλὸ, ἀλλὰ τὸ μοτίβο του

Π ΜΗΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΤΙΣΑΝΟΛ Νο 222
προῖον τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας ΜΙΣΕΚΟ, ἐκτός
τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τριχῶν, ἔχει τὴν ἰδιό-
τητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰ καὶ στρωτά.
Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ
περμανάντ. Ἀντιπροσωπεῖα - Παρακαταθήκη:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΕ
Πανεπιστημίου 75 Τηλέφ. 23-776.

παραπάνω. — Χρ. Πετρε-
μύλην, Ἐνταύθα. Τὰ ποιήμα-
τά σας εἶναι λίγο ἀπλοῦς.
Ὅσο, ἂν ἐπιμένετε καὶ
δουλέψετε τὸν στίχο, θὰ γρά-
ψετε κατὰ καλὸ. — Φ. Λοῖ-
σβον Λαγαράν, Χαλ-
κίδα. Λυπούμεθα πολὺ πὺν
δὲν μποροῦμε τώρα πλέον νὰ
σας ἐπιστρέψουμε τὰ χειρό-
γραφα σας, διότι ἀμέσως
μετὰ τὴν κρίσιν καταστρέ-
φονται. Τὰ γραμματόσημα
εἰς διάθεσίν σας. — Ἡλέ-
τραν, Ἐνταύθα. Τὸ πεζό σας
θὰ δημοσιευθῇ συντομευμένο
λίγο. — Ν. Ἀ. Σαλοῦκάν, Π-
αραμυθιά. Τὸ ποίημά σας
ἔχει σφάλματα στὶς ὁμοι-
οκαταλήξεις. «Θεῖα — ἔλα-
σεν» καὶ «ἀπὸ μᾶς — ματιᾶς»
δὲν ταυρίζουν. — Γεράσι-
μον Κυριακὸν ὁπ. πολ. Ὁ. Σίνδος
Θεσσαλονίκης. Δὲν
μᾶς ικανοποιήσατε αὐτὴ τὴ
φορά. Καὶ τὸ θέμα εἶναι πο-
λὺ κοινὸ, ἀλλὰ καὶ στὶς ὁμοι-
οκαταλήξεις ὑπάρχουν λάθη,
ὅπως π.χ. στὸ «ἀνθοὶ — κλη-
τή» — Γιάννην Κου-
δοῦνην, Παγκράτι. Τὸ ποί-
ημά σας δὲν ἔχει νόημα. Ὅσο
γιὰ τὸ πεζό, θὰ δημοσιευθῇ
μὲ τὴν σειρά του. — Σ. Μυρ-
σίνην, Κέρκυρα. Δυστυχῶς
δὲν κρατοῦμε τὰ χειρόγραφα.
— Ὁδ. Ἰ. Λ. Ν. Καλλιθέα. Δὲν
μᾶς ικανοποίησε αὐτὴ τὴ
φορά τὸ πεζό σας. Μὴν
προχειρογράφετε καὶ μὴν ἐ-

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.

Μ' αὐτὴ τὴ φράση χα-
ρακτηρίζουν τὸ Ἰνστι-
τούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ
ὅλοι ὅσοι ἔρχονται
σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ
δὲν ἔχουν ἄδικο! Για-
τί, πραγματικά, τὸ Ἰν-
στιτούτο τῆς Μ^{me} ΚΕΤΤΥ
(Ἑρμοῦ 42. Τηλ. 22-0-88)
δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ,
οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ στὶς
ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς
μελετᾷ, διαρκῶς παρακο-
λουθεῖ τίς προόδους τοῦ
ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς
βελτιώνει τὰ προϊόντα
καὶ τὰς μεθόδους του.
Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ
μᾶς παρουσιάσῃ νέες ἐκ-
πλήξεις. Νέα προϊόντα
τοῦ 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
Ὅλα σὲ νέες βιταμινοῦ-
χες συνθέσεις, πού ἀπο-
τελοῦν τὴν τελευταία λέ-
ξη τῆς ἐπιστήμης.

Ἑβδομαδιαία

ΕΤΟΣ ΙΒ'

ΤΕΤΑΡΤΗ, 29 Μαΐου 1940

Ἀριθ. 661

Ἀθηναϊκά περίεργα

ΠΟΛ Μ.Κ Σ Λ Ξ ΙΣ

Εἶναι παρατηρητέον, ὅτι κάθε πό-
λεμος μᾶς τροποποιεῖ τὸ λειψό-
γιό μας. Οἱ διάφορες πολεμικὲς
ἱεραρχεῖς, οἱ νέες στρατιωτικαὶ καὶ
πολεμικαὶ ὁδοὶ, τὰ μυστικά ὅπλα, οἱ
διπλωματικὲς συνεννοήσεις, προσφε-
ρουν προβλήματα λέξεις, φράσεις, ὁ-
νύματα πού ἀστικοποιούνται, γίνονται
κτῆμα τοῦ λαοῦ, καὶ χρησιμοποιοῦν-
ται μεταφορικῶς καὶ σὰν ἐπίδειξη
γνώσεων καὶ πνεύματος.
Πῆναι λόγου χάριν στὴν ταβέρνα
μὴ παρῶν.

— Βαρύει τὸ ἀφιλότιμο, λέει κά-
ποιος πρὸ βίσκες, τὸ κρασί δυνατό.
Συμφωνοῦν οἱ ἄλ-
λοι.

— Κουτλίτης εἶ-
ναι!.. ὅθι πῆ δεύτερος
τῆς παρίας καὶ συμ-
πληρώσει ἕως μὲ
πολεμικὴν ἐκφρασιν:
— Ὑπερίτης εἶναι!..
Σὺ καί: τὰ
σπλάγνα!..

Ὅριστε λοιπόν, ὁ
ὑπερίτης ταβερνοποι-
ημένος. Σὲ λίγο, ὅ-
ταν ἡ παρία θὰ σῇ
καθὴν νὰ φύγῃ, κάποιος θὰ τρικλίζῃ
καὶ κάποιος θὰ τοῦ πῇ:

— Πῶς περπατᾷς ἐστὶ μωρό; Ἐ-
λιγμοὺς κάνεις γιὰ ν' ἀποφυγῇς
τὶς τορπίλλες;

Ἔτσι, εἶναι. Στὸν ἔρωτα, στὶς αἰ-
σθηματικὲς σχέσεις, τὸ πολεμικὸ λε-
ξιλόγιο ἐπικρατεῖ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι φλέτ, ἀγαπητέ
μου! Εἶναι σωστὴ ἐπίθεσις κα-
τὰ μέτωπον!..

— Τ' ὁμολογῶ!..
— Κι' ἂν ἀποχρυσωθῇ;
— Ὅθι κάμω μὴ κυκλωτικὴ
κίνησιν!..

— Προσεῖτε μόνο μὴν πέσετε σὲ
καρμὶ μυστικῆς παγίδας!..

Ὅταν αἱ σχέσεις προχωρήσουν, ὁ
ἀλλάζουν καὶ οἱ λέξεις:

— Εἰρεῖς, καυμένη Νίκο; Εἶδα
γῆς ἓνα καπελλάκι θάυμα. Μόνο χί-
λιες διακόσιες κάνεις. Καὶ χρειάζεσαι
καὶ γάντια καὶ κάλτσες!

— Μ' ἔχεις ταράξει στὶς πολε-
μικὲς πιστώσεις!

Ἀργότερα, ὅταν θὰ διακοποῦν αἱ
σχέσεις λόγῳ ἀπιστίας τοῦ θηλυοῦ
ἡμίσεος, ὁ πρῶτος ἐρωτευμένος θὰ δι-
ηγῇται στοὺς φίλους του:

—...τῆς κάνω ἓνα αἰφνιδια-
σμὸ καὶ τὴν τσακίνω σὲ αἰψιμα-
χίς μ' ἓνα γέρο!..

— Καὶ τί ἔκανες;
— Ἐπρεπε νὰ τοῦς ὑποσφα-
λαγγίσω, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπρωτίμω

νὰ κάνω συμπύξη δυνάμεων καὶ
κανονικὴ υποχώρησι!..

— Καὶ τώρα;
— Τώρα τάφτιαζα μὲ μὴ ἐξομ-
ψῆ της. Βρίσκομαι σὲ νέα γραμμὴ
ἀμύνης!..

Ἄλλη ὑπόθεσις ἀπιστίας, ἐξηγεῖται
ἄλλοιως ἀπὸ τὸ τρυφερόν ἡμῶν.

— Τί γυρεύεις μ', αὐτόν;
— Ἐγὼ υπογράφει ἐμπορικὴ
σύμβασιν. Δὲν πρόκειται γιὰ κα-
κό. Μοῦ κάνεις τὰ ἔξοδά μου.

— Κι' ἐγὼ μπορῶ ν' ἀνεχθῶ τέ-
τοιο πράγμα;

— Μὰ μὴν τὸ παρεξηγῇς. Μαζὶ
ἔχομε... σύμφωνον φίλίας!

Ἔτσι, μὲ τοὺς πο-
λεμικοὺς καὶ διπλω-
ματικούς ὅρους, ὅλα
δικαιολογούνται.

Ἡ νεαρά ἐρωμένη
ὅταν θὰ παραπονῇται
στὸν ἡλικιωμένο ἐρα-
στὴ γιὰ ἄλλεψη ἀρ-
κετῆς θερμότητος, ὅθι
τοῦ λέγῃ:

— Δὲν ξέρω πῶς
μὲ τραβάς μ' ὅλα
ταῦτα. Φαίνεται πῶς εἶσαι μὲν νάρ-
κη ἀλλὰ μαγνητικὴ!

Προχθές στὸν δρόμο, κάποιος φίλος
ἐπείραξε μὴ κομψὴ γυναῖκα τοῦ ἐ-
λαφροῦ κόσμου:

— Ἐρὲ ἀλεξιπτωτιστρίαι!

— Γιατί; τὸν ἐρώτησα.

— Μὰ δὲν τὴν ξέρεις; Εἶναι συνη-
θισμένη σὲ κάθε εἶδος πτώσεως!..

Ἔνας λουστράκος, ἀπεχάλεσε μὴ
χοντρὸ κορμί:

— Ψυχὴ μου!.. Τί Μαζινῶ εἶσαι,
μάννα μου;

Οἱ πολεμικὲς λέξεις, λοιπόν, ἐπηρεά-
ζουν κάθε μας συζητήσιν. Τὸ πῶμα
τῆς ἐποχῆς εἶναι πολεμογραφία.

Τόσο πολὺ πού ἓνας σύζυγος θλί-
ποντας τὴν γυναῖκα του νὰ ἐτοιμά-
ζεται νὰ βγῇ ἔξω τῆς εἰσε:

— Πολὺ βάφσαι, παιδί μου!..

— Βρίσκεσαι;

— Ἦναι μάλιστα!.. ἂν τὸ δὲν
εἶναι δάψιμο.

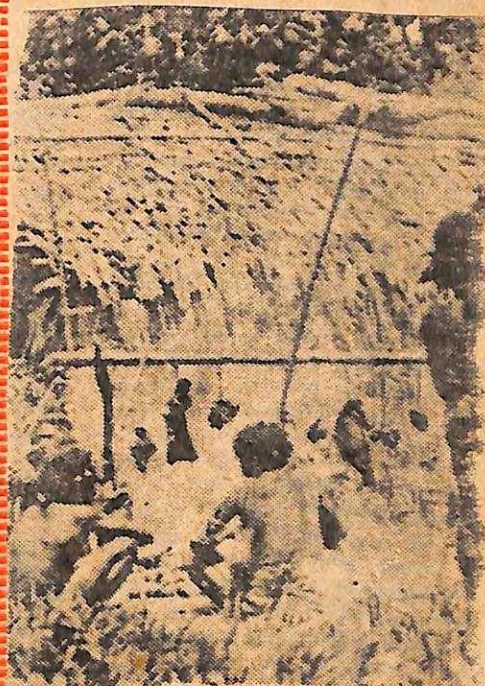
— Ἄλλο;

— Σωστὸ πολεμικόν... χαμου.

φλάζ!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ἑ νέον τηλέφωνον τῆς
«Ἑβδομάδος»
20.528

Ἔνας Ἀγγλος περιηγητὴς πού ἐπέ-
στρεψε ἀπὸ μὴ ἐξερεύνησίν του στὸ ἐσω-
τερικὸ τῆς Ἀφρικής, ἔφερε κι' αὐτὴ τὴν
τρομερὴ φωτογραφία: Παριστάνει μὴ
ὁμάδα ἀνθρωποφάγων πού κάθονται γύρω
γύρω στὴ φωτιά καὶ περιμένουν νὰ ψη-
θῇ τὸ πρόγευμά τους. Σημειωτέον ὅτι τὸ
πρόγευμα αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ... ἓνα
ἄνθρωπο, τὸν ὅποιον ἐσφάζαν καὶ ἐταμά-
χιζαν. Τὰ τεμάχια τοῦ ἀνθρώπου σά-
ματος διακρίνονται καθαρά, ὅπως εἶναι
κρεμασμένα, πάνω στὴν φωτιά, ἰδίως οἱ
πνεύμων (τρίτο τεμάχιο ἐκ δεξιῶν)!

Ἐνα στίχο

ΠΥΓΜΑΧΙΚΑ

Ἐνὸς τοῦ κόσμου μαίνεται
Ἡ τόσο ἀγρία πάλη
Ἐγὶνε νέος πόλεμος
Ἐπὶ Νήτροιτ καὶ πάλι
Χριστοφορίδης, ὁ γνωστός
Ἡμέτερος πυγμαχός
Ποῦ πάντα δέχεται γροθιῶν
Ἀνδρόντος σὰν βράχος.
Μετὰ τοῦ μαύρου Κάινερ
Ἐπαίξε δέκα γύρους
Κι' ἔδωσαν ἀμείβετες γροθιῶν
Μὲ στεναγμοὺς ἀπείρους!..

Ἐν τέλει ὁ μαύρος ἔπρεπε
Νῶν ἄντ' ὁ φτωχός
Καὶ ὅσο κι' ἂν ἐπολέμησε
Καὶ ἂν ἡμιόνη λαθρῶς
Δὲν τὰ κατάφερε καλὰ
Τὴν ἐπαθε ἀτυχώς
Κι' ἔγινε ἀκόμα πρὸ πολλοῦ
Ἀπὸ τὸ ἔθλο... μαύρος!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΙΝΩΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τηλ. 208.85
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35280

Στό προσεχές φύλλο: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

Ένα συγκλονιστικό σύγχρονο ανάγνωσμα, γεμάτο καταπληκτικές περιπέτειες, πλεγμένο γύρω από μια γοητευτική στάρ του κινηματογράφου την οποία θαύνα: ένα τραγικό μυστικό.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

Το άθνατο άριστοόργημα του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, πατρός, σε μία νέα θαυμασία φιλολογική μετάφραση. Κάθε διαφήμιση περιτεύει γι' αυτό. Έρωτες, πάθη, Ισπανισμοί, θα κρατήσουν σε αδιάπτωτη αγωνία το ενδιαφέρον των αναγνωστών μας.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ:

ΟΙ ΠΙΟ ΓΝΩΣΤΕΣ
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

έπιστήμονες
λογοτέχνιδες
ήθοιοι
ζωγράφοι
έπιχειρηματίαι

**Θά δώσουν
στούς Ν:ΟΥΣ μας**

την πιο ενδιαφέρουσα

ΓΝΩΜΗ:

Πώς φαντάζονται τον
κατακτητή καρδιών!

Μία πρωτότυπη έρευνα, διεξαχθείσα ειδικώς για την «ΕΒΔΟΜΑΔΑ» από τον δημοσιογράφο κ. Γ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑ και από την όποιαν θα πληροφορηθούν οι νέοι μας πως φαντάζεται και πως διεισροπολεί η σύγχρονη Έλληνική

ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ
ΠΟΥ ΚΑΤΑΚΤΑ
ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

Στό προσεχές φύλλο:

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΦΙΛΥΡΑ

Πώς έζησε με θερμή αισθηματικότητα μεταξὺ τῶν διειροφαντασμάτων του και τῆς πεζῆς ζωῆς. Πώς ανέδειχθη έξοχος ποιητής από τὰ παιδικὰ του χρόνια. Πώς επέρασε μέσα από τούς πολέμους και από τὰ κοσμικά σαλόνια. Πώς ἐπλέχθη τὸ μεγάλο του αισθηματικό εἶδύλλιο και πώς ἐκλονίσθη τὸ λογικό του. Πώς ἔμεινε ποιητής και μέσα σὸ θεραπευτήριο...

Όλη ἡ λυρική, αισθηματική και τραγική Ιστορία τοῦ διειροπόλου και ἄτυχου ποιητῆ θὰ παρελάσῃ από τις σελίδες τῆς «Εβδομάδος», γραμμένη εἰδικῶς από τὸν κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ

ΡΟΜΑΝΤΖΟ

Και δὲν εἶχα ἄδικο. Γιατί ἄμέσως ὁ πρόεδρος εἶπε:

— Δυσῶμαι πολύ, παιδί μου, πὸ δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσω. Ὁ κατηγορούμενος, μπορεί νὰ εἶναι ὁ πρῶτος πλάτης σου, ἀλλὰ εἰμὶ τὸν ἔχουμε τακτικό ἐδῶ. Κάθε τρεῖς και λίγο μᾶς τὸν φέρνουν. Κι' ἔχει ὁρῆ αὐτὸ τὸ κόλπο, νὰ παίρνῃ δικηγόρο πὸ ἐγκαινιάζει τὸ στάδιό του γιὰ νὰ τῇ γλυτώνῃ φτηνά. Αὐτό, ὅμως, δὲν μπορεί νὰ ἐξακολουθήσῃ πιά.

Ἐπειτα ἐστράφηκε πρὸς ἐμένα και εἶπε:

— Ἔτσι δὲν εἶναι, ἀγαπητέ μου; Ὁ ραῖο τὸ κόλπο σου, ἀλλὰ δὲν πίνει πάντα. Και παίρνεις και τὸ δικηγόρο σὲ λαϊκό σου. Ἡ πράξις σου τιμωρεῖται ἀπὸ τὸ νόμο με 4—7 μῆνες φυλακή. Θὰ σοῦ βάλω και τούς ἐφτά, γιὰ νὰ πληρώσῃς εἰς ἓνα μικρὸ χρέος ἀπὸ κείνο πὸ μᾶς χρωστάς ἀπὸ τίς περασμένες δίκες. Και ἂν ἐξακολουθήσῃς σὸ μέλλον τὴν ἴδιαν δουλειά, σοῦ συνιστῶ νὰ ὀρῇ κανέναν παλὴρ δικηγόρο, γιὰ νὰ μὴν καίς τούς καινούργιους... Ἀλλοίως ἔχεις νὰ πληρώσῃς ἀρκετὸ χρέος ἀκόμα... Ἀἶντι, παιδί μου...

Τὸ χαμόγελο ἔσθυσε ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Δὲν λυπήθηκα βέβαια τόσο γιὰ μένα, ὅσο γιὰ τὸν καυμένο τὸ δικηγόρο πὸ ἐν ἔπαθε... Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα πὸ ἐν ἔπαθε τὸ συμπέρασμα πὸς ἔμαθα ὅτι κατηγορούμενος ὀλέπῃ τὸν πρόεδρο τῆς δικαστηρίου νὰ χαμογελά, καλὰ θὰ κἄνῃ νὰ πᾶν νὰ χαμογελά ἐκείνος...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Γιὰ νὰ Τὸν σώσῃ...

Πρωτόι το διήνημα τῆς ας
**Ἰωάννας Μπεκουβάλα-
Ἀναγνώστου**

— Εἰμι ἀθῶς! Πι λέξη ἀκούστηκε κοφτῇ, μὰ θλιμμένη ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὀπλαρχηγῶ. Οἱ ἀντάρτες γύρω, πὸ τὸν κύτταξαν με ἀγωνία χαμηλωσαν τὰ μάτια κι' ἔμειναν θουθοί, σὰ ριζωμένοι στῇ θέσῃ τους. Οἱ αἰσθητές τους φυσιογνωμίες εἰδειχναν ἐπιδοκιμασία μὰ και λύπη.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ νεανικό, ὁμορφο πρόσωπὸ τοῦ Κωνσταντῆ, τοῦ καταδίκου, φάνηκε γλωμ. Σήκωσε τὰ ἡμέρα, καστανά του μάτια στὸν καπετάνιο, και κάτω πῆγε νὰ πῇ. Ἐπειτα, τὰ νὰ μετάνοιωσε, τὰ χαμήλωσε. Κι' ἔπειτα, σὰ νὰ μετάνοιωσε πάλι, ἐνῶ τὰ μάγουλά του γίνονταν φωτιά, φώναξε:

— Εἰμι ἀθῶς!

Κανέναν γύρω δὲν κουνήθηκε. Μετὰ κάμψῃ ὄρα, ἡ φωνὴ τοῦ Καπετάν-Χρηστάκη ἀκούστηκε λίγο νευριασμένη.

— Κωνσταντῆ! Κανέναν δὲ θὰ ἤθελε τόσο νὰ εἶσαι ἀθῶς, ὅσο ἐγώ. Μὰ ὅσο μου ἀποδείξεις, ἀποδείξεις!

Σήκωσε ὁ καταδίκος τούς ὤμους και σώπασε.

— Βλέπεις; φώναξε με ἀπελπισία ὁ ὀπλαρχηγός. Μὰ; παιδεύεις τόσες ὥρες με τῇ σωπῇ σου. Κι' ὅμως ἂν εἶσαι ἀθῶς, μὴ σου λέξῃ ἄρκεϊ. Πὸ πῆγες χθὲς τῇ νύχτῃ πὸ ἐφυγες κρυφὰ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἀπὸ τὸ λημέρι μας;

— Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ! ἀποκρίθηκε με πνιγμένη φωνὴ ὁ νέος.

— Λοιπόν;

Οἱ ἀνδρες ἀκούγονταν θαρρείς, και ὅλα τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα στὸν Κωνσταντῆ. Τὰ παλληκάρια ἐνοιωθῶν τὴν καρδιά τους νὰ σφίγγεται. Ὡς τὰ χθὲς ὁ Κωνσταντῆς ἦταν ὁ πὸ ἀγαπητός σύντροφος. Κι' ὁ πὸ νέος. Στὶς συμπλοκές, κληθὸν παλληκάρια. Μὰ κανεὶς δὲν ἔξερε σὰν κι' αὐτὸν νὰ λήῃ χωρατὰ και νὰ βρεῖται παγινίδια. Ὅσο γιὰ τὸ τραροῦδι του, ράγιζε τις πέτρες με τῇ γλυσιὰ φωνῇ του, κι' οἱ φεγγαρόλουστες νυχτιές γίνονταν πανηγύρι, ὅταν ἐπαινε τὴν κιθάρα ὁ Κωνσταντῆς.

Λοιπόν, ξανάπε ὁ καπετάνιος, τίποτα δὲ μπορεί νὰ σὲ σώσῃ. Σὲ εἶδα με τὰ μάτια μου κάμποσες φορές πὸ πῆγες σὸ χωριό. Ἐκεῖ δὲν εἶχες δουλειά. Ἐκεῖ εἶναι ἡ φωλιὰ τῶν κοιτατζήδων. Χθὲς τῇ νύχτῃ ξαναπῆγες. Σήμερα τὸ ποῖ μᾶς πτήσανε καρτέρι σὸ μέρος πὸ δὲν ἦταν ἰσχυρὸν νὰ ξέρουν πὸς θὰ περνούσαμε. Ἐκοτῶθηκε ἓνας σύντροφος... Ποιός μᾶς πρόδωσε;

— Ὅχι ἐγώ! φώναξε με θυμὸ ὁ νέος.

— Ὅχι ἐγώ;.. Θέλω νὰ το πιστέψω, Κωνσταντῆ, θέλω. Μὰ πὸς μου μόνο μὴ λέξῃ. Τί πῆγες νὰ κάνης σὸ χωριό; Δὲ μιλᾷς πάλι; Σὲ ρώτησα χίλιες φορές. Τί πῆγες νὰ κάνης σὸ χωριό; Δὲ μιλᾷς πάλι; Σὲ ρώτησα χίλιες φορές. Τὸ μόνο πὸ δᾶξω με τὸ νοῦ μου εἶναι πὸς πῆγες ἴσως νὰ συναντήσης καμμιά γυναῖκα. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι σωστό. Τῶρα ἀπαγορεύσει. Δὲ θὰ σὲ τιμωροῦσα ὅμως με θάνατο βέβαια γι' αὐτό... Νὰ, μπροστά σὲ ὅλους σοῦ δῶναι τὸ λόγο μου πὸς θὰ σοῦ συγχωρήσω τὸ σφάλμα σου, ἂν μου ὁμολογήσης πὸς πῆγες νὰ συναντήσης καμμιά γυναῖκα, κι' ἂν μου πῇς τ' ὄνομά της.

Σήκωσε τὰ μάτια του τὸ παλληκάρια, βασανισμένα. Μὰ τὸ χαμήλωσε πάλι θουθός.

— Μῆσαι περιέργος! ἔκανε ὁ καπετάνιος. Ἐδῶ, παιδί μου, εἰμαστε ἔξω ἀπὸ τὸ νόμο. Λοιπόν, δὲν εἶναι νὰ ντρέπῃσαι κι' ἂν ἔκανες αὐτὸ πὸ λέω... Ὅστε και νὰ συλλογίσῃς τὴν ὑπόληψῃ τῆς ἐρωμένης σου. Πὸς μου σὸ αὐτὸ τ' ὄνομά της, και σοῦ ὁρκίζομαι πὸς δὲ θὰ τὸ μὲν ποτὲ κανέναν... Δὲ μιλᾷς πάλι...

— Μὴ με βασανίζεις, καπετάν-Χρηστάκη! φώναξε με ξαφνική ἐξάψῃ ὁ Κωνσταντῆς. Σκοτώσέ με νὰ τελειώσουν τὰ δάσανά μου. Δὲ θὰ μιλήσω.

— Πολὺ καλά! ἀποκρίθηκε με σαργμένα γελῇ ὁ ἀρχηγός. Κωνσταντῆ, κατεδικάσῃς σὲ θάνατο ὡς πρόδότης. Ἀῖριο, με τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου, θὰ τουφεκισθῇς. Τὸ δικαστήριό μας διαλύεται...

— Καπετάν-Χρηστάκη!

Πεταχτηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο ὁ ἀρχηγός. Μόλις εἶχε λαοκραγή. Ὅσες φορές ἔκλεινε τὰ μάτια, ἔδωκε μπροστά του τὸ νεανικό πρόσωπο τοῦ Κωνσταντῆ, ματωμένο, κι' ἀκούγε τῇ φωνῇ του σὰν ἀπὸ τάφο.

— Εἰμι ἀθῶς! Εἰμι ἀθῶς!

— Καπετάν Χρηστάκη!

Ἡ φωνὴ ἦταν γυναικεία. Γύρω νύχτα ἀκόμα. Κι' ὅμως, σὸ μισοσκόταδο, γνώρισε ὁ καπετάνιος τὴν κοπέλλα. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀποκρίθηκε ἀγνώριστη, τραφερή, θαρρή ἀπὸ τὸ πάθος.

— Ἡλῶς; Ἡλῶς; νὰ με ἴσῃς; Ἀνησύχησε πὸ δὲ φάνηκε μέρες. Τόσο λοιπόν μ' ἀγαπᾷς;

Πέρασε ἡ βᾶσω τὰ χεῖρα της γύρω σὸ λαϊκό του. Τάνοιωσε ὁ Καπετάν-Χρηστάκης παγωμένα. Τῆς τὰ πῆρε μέσα σὶς δυνάτες του χούφτες και τὰ χὰῖδεσε τρυφερά. Ἦσαν μαλακά, παιδιάτικα χεράκια, ἄσπρα σὰ γέ-

λα, κι' ἄς δουλεύει σὺν ὕλῃς τις κοπέλλες τοῦ χωριοῦ ἢ Βάσω. Ἔτσι ἦσαν ὅλες, ἀπὸ τὴν μικροῦλα.

Τὴ μέση τῆς τὴν ἐνοίωσε νὰ λυγὰρ σὰ λάστιχο, καθὼς τὴν ἐσφίγγει τώρα μὲ λαχτάρα. Καὶ τὸ προσωπάκι τῆς, μὲ τὸ διαφανὸν ῥόδινο χρῶμα, ἦταν δροσερὸ κι' ἀγγιχτὸ, σὰν τὰ παιδιὰτικα μούτρακια, ἢ σὰν τὰ ροδοπέταλα.

Αὐτὴ ἡ λουλουδένια τῆς ἀγνόησε τὸν εἶχε κάνει νὰ τὴ σεβαστῇ ἐξ ἡμῶν ἐν ὧρα. Ὅταν τὴν πρωτογνώρισε, τὴν κῦτταζε μοναχὰ σὰ γυναῖκα. Ἦταν, δὲν ἦταν δεκάξη χρονῶν. Τὰ τριάντα χρονία τὰ δικά του ἐνοίωσαν λαχτάρα γιὰ τὰ νειάτα τῆς. Μὰ σὲ λίγες μέρες, τὴν ἀγάπησε ἀλλοιώτικα. Ἐμαθε νὰ τὴν κυττάζει στὰ μάτια, καὶ τὰ μάτια τῆς τὸν σταματοῦσαν ὅταν τὸ αἷμα τοῦ τὸν ἐσπρωχνε νὰ πατήσῃ κάθε πρόκληση καὶ νὰ τὴν κάνει δική του.

Ἦγαναι καὶ τὴν ἐδίλεπε ὅσο πὺθ σὺχνά μποροῦσε, παραδίδοντάς τὴ διαταγὴ πὺθ εἶχε δώσει στοὺς ἄνδρες τοῦ ὁ ἴδιος. Τὸν δεχόταν πάντα μὲ τὸ ἀγνόησε τὸ χαμόγελο. Δὲν τοῦδεῖνε ἀγάπη στὴν ἀρχή. Ἦταν ὁρφανὴ καὶ ζούσε μὲ τὴ μικρὴ τῆς ἀδελφῇ σ' ἓνα φτωχόσπιτο. Κανεὶς δὲ φρόντιζε γι' αὐτήν. Αὐτὴ φρόντιζε γιὰ τὴ μικρή.

Ζαλίστηκε στὴν ἀρχὴ ἡ ὁρφανούλα μὲ τὴν τιμὴ πὺθ τῆς ἔκανε ὁ ἀρχηγός. Τὸνομα τοῦ Καπετάν-Χρηστάκη ἦταν γύρω θρόλος. Κι' ὅταν τῆς πρωτομίλησε σὲ τάχα. Κι' ὅταν τῆς πρωτοχάρισε ἓνα μεταξωτὸ μαντίλι, νόμισε πὺθ πετοῦσε στὰ οὐράνια. Τὴν ἔμαθε νὰ τοῦ λέει: «Σ' ἀγαπῶ!... Τὴν ἔμαθε νὰ τυλίγῃ τὰ χέρια τῆς γύρω στὸ λαιμὸ τοῦ καὶ νὰ τοῦ δῇ τὰ χεῖλη τῆς, πὺθ ἦταν ἄλκιρα καὶ δροσερά. Καὶ σὲ λίγων καὶ, ὁ Καπετάν-Χρηστάκης, ὁ Ἀθηναῖος, ἐνοίωσε πὺθ ἀγαποῦσε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ὅπως δὲν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ στὴ ζωὴ του, κι' ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη τὴν ἄφισε ἀγγιχτὴ, μ' ὅλο πὺθ κατὰ βάθος πὺθ ἡ μικρὴ δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ τοῦ ἀντισταθῇ.

— Ἀγάπη μου! Χρυσὴ μου ἀγάπη!... Δὲ φοβήθηκε νὰ περάσῃς νύχτα τὸ δάσος;

— Ἐχει φεγγάρι, ἀποκρίθηκε σιγὰ ἡ κοπέλλα.

Ἡ καρδιά τῆς ὅμως, ἐπάνω στὴ δική του, χτυποῦσε νὰ σπάσῃ.

— Ἀνησυχῆσαι πὺθ δὲν ἦλθα τόσες μέρες; Ἐ, μικρὴ μου; ῥώτησε ὁ καπετάνιος, καθίζοντάς τὴν στὰ γόνατά του.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ, χώνοντάς τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὄμο τοῦ.

Κι' ἄξαφνα μὲ κομμένη φωνή:

— Ἐμαθε πὺθ ἔγινε φονικὸ σήμερον τὸ πρῶτ', τοῦ εἶπε, πὺθ σκοτώθηκε ἓνας ἀπὸ σᾶς... Ἐμαθε πὺθ δικάστηκε ὁ Κωνσταντῆς...

— Μὴν τὰ συλλογίζεσαι αὐτά, ἐσὺ μικροῦλα μου ἀγάπη, τὴν διέκοψε ὁ καπετάνιος.

— Ὅα τουφεκιστῇ ὁ Κωνσταντῆς τώρα τὴν αὐγὴ; ῥώτησε ἡ Βάσω σὺν νὰ μὴν τὸν ἄκουσε.

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ καπετάνιος. Μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις ὅμως τώρα πὺθ εἶσαι κοντὰ μου, Βάσω. Σφίγγεται ἡ καρδιά μου στὴ σκέψη αὐτῇ. Δὲν μπόρεσα νὰ ἀλλάξω μάτι.

— Εἶσαι δέβαιος πὺθ αὐτὸς πρόδωσε;

— Αὐτὸ ἔλεπε, νὰ μὴν εἶμαι δέβαιος, ἀποκρίθηκε ἀνυπόμονα ὁ ἀρχηγός. Τόσες νύχτες τὸν ὅλεπα νὰ κατεδαίνῃ χρυσὰ στὸ χωριό... Κοίμα... ἀμαρτία ἀπὸ τὸ Θεό... Ποιὸς ξέρει γιὰ πόσα πούλησες; Γιὰ τριάντα ἀργύρια, σὺν τὸν ἴουδα... Τέτοιους λεβέντες!...

— Κι' ἂν δὲ πῆγαινε γιὰ νὰ προδώσῃ στὸ χωριό;... Ἄν εἶχε φιλενάδα κι' αὐτὸς σὺν κι' ἐμένα;

— Ὅα μὲ τὸλεγε τὸν σταύρωσα νὰ μοῦ τὸ πῇ.

— Ἄν δὲ θῆλῃ νὰ τὴν μαρτυρήσῃ;

— Γιατί; Καὶ παντρεμένη νὰ εἶναι, ξέρει πὺθ δὲ θὰ πάω νὰ τὰ πῶ στὸν ἄνδρα τῆς. Μὰ ἄσε αὐτὴ τὴν κουδέντα, νὰ ζήσῃς. Βάσω. Τυχερὸ τοῦ ἦταν. Δὲ σώζεται πιά.

Καθὼς τὴν εἶχε σφιγμένη ἐπάνω του, ἐνοίωσε τὸ κορμί τῆς νὰ τραντάζεται μ' ἓνα λυγρὸ.

— Τί εἶσαι; τὴν ῥώτησε.

— Τὸν λυπᾶμαι, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

Τῆς χάιδεψε τὰ ξανθὰ μαλλιά. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε συγκινημένη.

— Παῖδι! Μὰ κι' ἐγὼ τὸν λυπᾶμαι.

— Δὲς τοῦ χάρη.

— Ἀδύνατον! Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πεθάνῃ.

Ἐμεινε μιά στιγμὴ ἀκίνητη, παγωμένη στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπειτα πετάχτηκε, σὰ νὰ εἶχε περάσει ἡλεκτρισμὸς ἐπάνω τῆς.

Ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε παράξενα γυναικίαι.

— Δὲς τοῦ χάρη, Καπετάν-Χρηστάκη. Δὲς τοῦ χάρη, γιὰ τὸ δικό μου τὸ χατήρι.

Σηκώθηκε κι' αὐτός, καὶ τὴν κῦτταζε μ' ἐκπλήξη. Ἐπειτα εἶπε λιγάκι ἀπτόμα:

— Βάσω, μὴ θῆλῃς νὰ μὲ θυμώσῃς. Σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στίς ἀντοίξεις δουλειῆς.

— Μὴ θυμώνῃς! παρακάλεσε ἡ κοπέλλα. Σκέψου πὺθ μπορεῖς νὰ κάνῃς λάθος, πὺθ μπορεῖ νὰ εἶναι ἄθωος.

— Ἄν ἦταν θὰ μοῦδινε ἀποδείξεις.

— Ὅλεις ἀποδείξεις; φώναξε βραχνὰ ἡ Βάσω. Κι' ἂν μπορέσω ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω ἀποδείξεις;

Τὴν κῦτταζε ἐρωτηματικά. Τότε σωριάστηκε ἡ κοπέλλα στὰ πόδια του, κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε πνιγμένη.

— Σκότωσέ με ἐμένα, ἂν θέλῃς. Σκότωσέ με! Σὲ ἀπάτησα... Ἐνα μῆνα σὲ ἀπατώ... Τὸν ἀγαπῶ... τὸν ἀγαπῶ πὺθ πολὺ κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου...

Ἐμεινε σὺν κεραυνοχτυπημένος. Ἐπειτα γέλασε μὲ ἀμφιβολία ὁ καπετάνιος.

— Εἶσαι τρελλή. Ὅλα αὐτά, τὰ λές γιὰ νὰ τὸν σώσῃς. Ὁ οἶκτος σὲ ζάλισε.

— Ὅχι, ὄχι! Ψιθύρισε αὐτὴ... καὶ κουλουριάστηκε στὴ γῆ. Μπορὸ νὰ σοῦ ἀποδείξω πὺθ λέω ἀλήθεια. Ἦλθε πολὺς φορὲς νύχτα καὶ μὲ βοήθη. Αὐτὸς μ' ἀγαπάει ἀλλοιώτικα ἀπὸ σένα. Τὴ δεύτερη μέρα πὺθ γνωριστήκαμε, μὲ πῆρε, μ' ἔκανε δική του. Τί ἄλλο θέλεις νὰ σοῦ πῶ;... Ἄν δὲν τὸ πιστεύεις πιά κι' αὐτό...

Τὴν ἀπαῖξε σὺν κουρελάκι ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἔστησε μπροστὰ του. Τὸν κῦτταζε ἐλόγλωμα, μὲ μάτια πελώρια.

— Εἶσαι στὰ καλά σου; τὴ ῥώτησε

ἄγρια. Νοιώθεις αὐτὰ πὺθ λές;

— Σκότωσέ με, σκότωσέ με! ψιθύρισε ἀγνὰ. Μὰ ὁ Κωνσταντῆς δὲν εἶναι προδότης.

Ἄφισε τὰ χέρια του νὰ πέσουν νὰ νεκρὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους τῆς. Ἐκανε λάμπος δάματα ἀργὰ, σκυμμένος. Πέρασαν πολλὰ λεπτά τῆς ὥρας πὺθ φάνηκαν αἰῶνες μέσα στὴ θωρακία σιγῇ.

— Ἐλα! εἶπε ἄξαφνα ὁ Καπετάν-Χρηστός.

Προχώρησε ἴσα σὲ μιὰ σκηνή. Δὺς σκοποὶ στέκονταν ἀπ' ἐξῆς.

— Κωνσταντῆ! φώναξε ἄγρια ὁ ἀρχηγός.

Πετάχτηκε ἐξῶ τὸ παλληκάρι. Τὰ μάγουλά του εἶχαν μιὰ νεκρὴ γλωσσίδα, τὰ μάτια του ἔδειχναν θανάσιμο τρόμο... Ὡστόσο ψιθύρισε σφίγγοντας τὰ χεῖλη.

— Εἶμαι ἑτοιμός.

Δὲν εἶχε ἰδῇ τὴ Βάσω.

— Δὲ μοῦ λές, ἔκανε μὲ φωνὴ ἡρεμῇ, μὰ τρομαρὴ ὁ Καπετάν-Χρηστάκης. Τὴ γνωρίζεις αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

Ἐσπρωξε μπροστὰ τὴ Βάσω. Τὸ αἷμα πλημμύρισε τὸ πρόσωπό τοῦ παλληκαριοῦ. Τὰ μάτια του φτερούγισαν, ἡ ἀνάσα τοῦ ἀκούστηκε θωρακία. Δὲν ἀποκρίθηκε ὡστόσο λέξη.

Ἐμεινε κάμποση ὥρα θουόος ὁ ἀρχηγός. Τὰ μάτια του κῦτταζαν ἐρευνητικὰ πότε τὸν νεό, πότε τὴν κοπέλλα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἐσκυψε τὸ κεφάλι, σὰ νὰ εἶχε δεχτῇ ὄντατο χτύπημα. Στὸ τέλος, κοφτὰ, μὰ βραχνὰ, εἶπε στοὺς δὺς σκοποὺς πὺθ στέκονταν σαστισμένοι.

— Φύγετε ἀπὸ δῶ... δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸν φρουρήτε... Ἀποδείξτε πὺθ εἶναι ἄθωος.

— Ὡστε, δὲ θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεση; ῥώτησε δειλὰ ὁ ἄνδρας.

Τότε, μὲ ξαφνικὴ λύσσα ξαφώνισε ὁ ἀρχηγός.

— Δὲν ἀκούς; Σοῦ εἶπα πὺθ ἀπεδείξε ὅτι εἶναι ἄθωος.

Οἱ δὺς σκοποὶ ἔφυγαν τρομαγμένοι.

Τότε μόνον ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Βάσως ὁ Καπετάν-Χρηστάκης. Τὰ δακτύλα του εἶχαν ἀφίσει θαθεῖς δουλὲς στὴν τρυφερὴ τῆς σάρκα.

Κότταζε πάλι μιὰ στιγμὴ τὸν Κωνσταντῆ καὶ τὴν κοπέλλα. Ὁ νεὸς ἔλλαξε χίλια χρώματα... Μὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἐκφραση τῆς ντροπῆς, τῆς θλίψης, φωνεῖται σὺν φλόγα ἀνυπότακτη ἡ νεότης του, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἡ Βάσω ἔκουσε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς. Μὲ ὁ λυγρὸς πὺθ τραντάζε τὸ λυγρὸ κορμί τῆς, δὲν ἦταν λυγρὸς δυστυχίας...

Μὲ ἀργὰ, σιγὰ δάματα, χωρὶς νὰ τοὺς πῇ μιὰ λέξη, τραβήξε ὁ καπετάνιος. Πίσω ἀπὸ τὸ θοῦνὸ χροῖσταν οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου. Καὶ στὸ φουρτουνασμένο πρόσωπο τοῦ Καπετάν-Χρηστάκη ἀνθίξε ἓνα χαμόγελο. Ἦταν ὀλιμμένο, κι' ὅμως μέσα ἀπὸ τὴ θλίψη καὶ τὴν πίκρα θαμπόφανε κάποια χαρὰ...

Ἀνίδει ἀπ' τὸ δρόμα, ἀλάλαξαν οἱ ἀντάστες πασίχαροι γιὰ τὴν ἀθωότητ' τοῦ Κωσταντῆ.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τὸ ἔνδυμα τοῦ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

ΙΣΟΒΙΑ ΔΕΙΣΜΑ

Α ΝΘΕΟΔΟΣ εἶναι ὁ ἔρω. Πολυξένος εἶναι ὁ γάμος. Ἐρωτεύεται κανεὶς εἰς ὕλῃς τις κλίμακες τῶν παθῶν ἄνω πεντάρας. Ἀπένταρος ὅμως κανεὶς δὲν ἐπαντρεύτηκε ποτὲ.

Στὸ τριμελὲς πλημμελειοδικεῖον ἐνεφανίσθησαν τὰ δύο κλασσικὰ πρόσωπα τοῦ ναυαγισμένου ἔρωτος. Ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνη:

— Λοιπὸν;
— Τί λοιπὸν κ. πρόεδρε; Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε. Δὲν ἔχω δεκαράκι. Βάλε με φυλακή, κάντε με ὅτι θέλετε, ἀλλά, νά!...

Καὶ μὲ χειρονομίαν ἀπεριγράφου εἰλικρινείας ἀναποδογυρίζει τις τσίπες καὶ παρουσιάζει στὸ δικαστήριον τὴν ἐρημίαν τοῦ σὲ ὅλην τὴν τραγικὴ τῆς ἔκτασις:

— Βλέπετε;
— Αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιοδογία.
— Δὲν εἶναι;
— Ἐμ, βέβαια δὲν εἶναι.

Βλέπει ὁ πρόεδρος τοῦ τριμελοῦς ὅτι εἶναι καὶ παραεῖναι δικαιοδογία ἀλλὰ τὸ καθήκον ἐπιβάλλει ἀλύγιστη στάση μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν μελαγχολικὴν ἐπίδειξιν:

— Πὺθ εἶχες τὸ μυαλό σου ὅταν συνδέσσο ἐρωτικῶς μὲ τὸ κορίτσι; Ἐ; Δὲν ἤξερες τότε ὅτι δὲν ἔχεις λεφτὰ νὰ νομιμοποιήσῃς τις σχέσεις σου;

— Ἐλπίζα.
— Τί ἤλπιζες;
— Ὅτι θάκανα λεφτὰ.

Ἠλπίζε ὁ καυμένος ὅτι θάκανε λεφτὰ. Συμπαθὲς ψεῦδος. Διότι ὅταν ἐρωτεύεται κανεὶς τὸ μόνον πὺθ δὲν σκέπτεται εἶναι τὰ λεφτὰ. Μόνον ὅταν περάσουν οἱ μεγάλες φουριές καὶ ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ ξεκαθαριστοῦν οἱ ἐκκρεμῆς λογαρασμοὶ ἀρχίζει καὶ φάχνει μελαγχολικῶς τις τσίπες.

Ἡ ἱστορία τοῦ ζεύγους εἶναι ἀπλή. Τὴν ἀνέπτυξε μεταξὺ πολλῶν δεκαρῶν καὶ ἀναστεναγμῶν ἡ νεαρὴ κοπέλλα, ἡρωὶς καὶ θῦμα τῆς παρούσης ἱστορίας. Εἶναι λεπτὴ. Ὀλγρη. Σχεδὸν ἀσχηματῆ. Φορεῖ ἓνα φουστάνκι ἀπὸ τσίτη, παπούτσια ἀκομψα, κρατὰ μιὰ τσαντά. Μαλλιά μακρὰ πὺθ καταλήγουν σὲ κοτσίδες.

Ὅταν τὴν καλῇ ὁ πρόεδρος, πλησιάζει μὲ εἴμα διστακτικόν. Καὶ ὅταν τῆς συνιστὰ νὰ ὁμιλήσῃ τὸν κῦτταζει μὲ δέλεμα θλιβερόν. Πρωτοῦ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα γεμίζον τὰ μάτια. Καὶ πρωτοῦ χυθῶν τὰ δάκρυα τρέμουν τὰ χέρια. Γεγονός εἶναι ὅτι δισκατεῖ σὲ πολὺ μεγάλῃ παραγῇ καὶ δυσκολεύεται ν' ἀρθρώσῃ δὺς λέξεις. Τὴν καλοπιάνει ὁ πρόεδρος:

— Ἀκουσε κοπέλλα μου, μίλα ἐλεύθερα. Πές μας ἔδῳ τί συνέβη. Μὴ φοβᾶσαι. Σήκωσε τὸ κεφάλι σου. Ἐδῶ. Κότταξέ με ἐμένα.

Σηκώνει τὸ κεφάλι:
— Τὸν ἀγαποῦσα.
— Ὡραία.
— Καὶ μ' ἀγαποῦσε.
— Θαυμάσια.
— Καὶ εἶπαμε νὰ παρῶμε.
— Περὶφημα.
— Ἐπηγίναμε μαζί καὶ πολλές φορές βρισκόμαστε μοναχοί.

Εἰς τὸ σημείον αὐτὸ χαμηλώνει ἡ φωνὴ καὶ ἐντείνεται ἡ ἀκοή τοῦ ἀκροατηρίου. Διότι ἡ κοπέλλα ἀρχίζει τὴν τόσο κοινὴν στὰ δικαστήρια σειρὰν τῶν ἀποκαλύψεων ἐκείνων πὺθ κάνουν τοὺς ἀκροατὰς τῆς τελευταίας σειρᾶς νὰ ζηλεύουν τοὺς ἀκροατὰς τῆς πρώτης.

— Καὶ ὕστερα;
— Ὑστερα, βέβαια, ἀρχίσκαμε νὰ σκεφτόμαστε πὺθ ἔπρεπε νὰ παντρευτοῦμε. Μὰ δὲν ὑπῆρχαν τὰ λεφτὰ. Ὅχι πὺθ δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ γάμο, μὰ δὲν μποροῦσε. Εἶπαμε νὰ περιμένουμε λίγο καὶ περιμένκαμε. Ὅπου τάμαθε κι' ἡ μάννα μου ὅλα καὶ ἔφαγα πολὺ ξύλο κ. πρόεδρε καὶ εἶπε ἡ μάννα μου νὰ τοῦ κάνουμε μήνυση γιὰτὶ εἶναι ἀπατεῶν. Δὲν εἶναι ἀπατεῶν.

Ἡ μάννα, ὅμως, πὺθ παρουσιάσθη στὸ δικαστήριον διεφώνησε ριζικώτατα μὲ τὴν κόρη τῆς:

— Εἶναι ἀπατεῶν.
— Γιατί;

— Γιατί; Ρωτᾷς γιὰτὶ κύριε δικαστά μου; Ὅταν ἔρχεσαι τοῦ λόγου σου καὶ παίρνεις τὸ κορίτσι μου καὶ ὀγξίζῃς τὰ μάτια σου, πὺθ λέει ὁ λόγος, δὲν τὰ σκέφτεσαι τὰ ἄλλα; Ἐ; Δὲν τὰ μελετᾷς τὰ παγκράτια; Πὺθ δὲν ἔχεις λεφτὰ, τραμάρα σου; Πὺθ εἶσαι ἄφελος καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κάνῃς γάμο; Ἐ; Καφκαλέφαλε;

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτά, βέβαια, εἶναι σοβαρώτατα. Περὶσσότερον δὲ ἀπὸ τὴν τρυφερότητα τῆς κόρης πείθει τὸ δικαστήριον ἡ ἀρρηκτικὴ τῆς μητρὸς. Διότι τὸν κοριτσῶν ἡ καταθέσεις σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τις ἱστορίας ἐπηρεάζονται παντα ἀπὸ τὰ αἰσθήματα καὶ εὐαισθησία δὲν χωρεῖ στὴν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης οὔτε αἰσθηματισμός.

Ἐτσι τὸ δικαστήριον εἶναι ἑτοιμὸν νὰ καταδικάσῃ τὸν διαφθορέα. Ὅποτε αὐτός — ὁ δυστυχὴς κατηγορούμενος — τινάζεται ἐπάνω καὶ βάζει σπαρακτικὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἐδωλιόν του:

— Κύριοι δικασταί μου, μὴ μὲ καταδικάζετε! Γιὰ τὸ Θεό! Δὲν τῶκανα γιὰ νὰ δολέψω κανένα! Ὁδῶ νὰ τὴν παντρευτῶ. Δόστε μου λεφτὰ νὰ παντρευτῶ!

Ἡ σπαρακτικὴ αὐτὴ ἐκκλήσις εὐρίσκει ἀπύχνην πρῶτα εἰς τὰ ὦτα τῆς εἰσαγγελεῖς ἀρχῆς:

— Δέχεται νὰ παντρευτῇ ἀμέσως;
— Ἀμέσως!

— Τί λεφτὰ χρειάζεσαι;
— Γιὰ τὸν γάμο. Λίγα ἑκατοστάρια. Τὰ ἄλλα θὰ τὰ δολέψω. Τώρα μονάχα νὰ βρεθοῦν νὰ κάνω τὸ γάμο νὰ μὴ πάω μέσα!

Χρυσὸς εἰσαγγελεῖς! Οὐδέποτε κανεὶς ἐνθυμεῖται νὰ ἔγινε παρομοία χειρονομία. Βάζει τὸ χέρι στὸ πορτοφόλι. Συνεννοεῖται καὶ μὲ τὸν πρόεδρον. Βάζει καὶ ὁ πρόεδρος, ἰδοὺ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου.

— Λοιπὸν;
— Ἐν τάξει.
— Ὅριστε μιὰν ἡμέραν:
Ὅρίζεται ἡμέρα τοῦ γάμου καὶ ἔτσι δ

— Δὲν ἔχω δεκαράκι κ. πρόεδρε...

νεὸς ἀπαλλάσσεται. Τί ἀπαλλάσσεται δηλαδὴ; Ἐγγύτως ἀπὸ μερικὸς μῆνες καὶ πῆγε ἰσόβια — ὅπως θυμοσώφως ἡκούσθη λέγων κάποιος.

Δ. ΨΑΘΑΣ

© ΛΕΙ-ΝΟ ΞΕΡΕΤΕ...

Πόσων ἔτων εἶναι ὁ Βάσω λείος τοῦ Βελγίου;

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου Ἀλφόνσος ἐγεννήθη εἰς τὰ 1904, εἶναι κατὰ συνέπειαν σήμερα 39 εἰσών. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἔγινε ἀκουσίως τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου του Ἀστριντ, ἡ ὁποία ἐφρονεύθη εἰς ἓνα αὐτοκτονητικὸν δυστύχημα.

Ποίος εἶναι ὁ ἰσχυρότερος μαγνήτης τοῦ κόσμου;

Ὁ ἰσχυρότερος μαγνήτης τοῦ κόσμου εἶναι ἐκεῖνος πὺθ κατασκευάσθῃ ἀπὸ τὴν Τρένερ. Ἐλεγκτικὸν Κομπανυ. Εἶναι κατασκευασμένος ἀπὸ ἓνα μίγμα ἀλουμινίου, νικελ, χυδαίου καὶ σιδήρου. Τὸ βάρος του εἶναι ἐλάχιστον, μικρότερον τῶν 2 γραμμαρίων. Μ' ὅλα ταῦτα εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐλκύσῃ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶναι κατὰ 1500 φορές βαρύτερα.

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

28^{ον}

Κ ΑΘΕ τόσο, ή κ. 'Ελπινίκη, θόνηνε στο άντρε και ρωτούσε τή μαγειρίσα, αν ερχόταν ο γιατρός. Κι' εκείνη τήν ησυχάζε. Η θρονοδομένη μαγειρίσα είχε ανάψει έν τώ μεταξύ τή λαμπάδα τής 'Αναστάσεως, μπροστά στήν εικόνα του Σταυρωμένου και σταυροκοπιόταν αδιάκοπα, μουρμυρίζοντας μία προσευχή.

— Γιατί άργει ο γιατρός; Θεέ μου τί νά κάνωμ; ξεφώνιζε ή κ. 'Ελπινίκη, μέ απελπισία.

Και άνοιγόκλεινε τό παράθυρο, μπαίνόβγαίνε στήν κάμαρη του άνδρός της. Έν τώ μεταξύ ή Βιργινία προσπαθούσε νά φέρη στα σύγκαλά του τόν πατέρα της.

Σε μία στιγμή άκούσθηκε τό μάνταλο τής εξόπρωτας.

— 'Ο γιατρός, έμουρμούρισε μέ κάποια άνακούφιση, ή Βιργινία.

Κι' εγύρισε στη μητέρα της για νά της πη κάτι... Μά τήν ίδια στιγμή ο πατέρας της έτραντάχθηκε, σαν νά ήθελε νά σηκωθή από τό κρεβάτι του' ένας θαύος και απελπισμένος όόγχος έδύθηκε άπό τό φουσκωμένο στήθος του κι' έπειτα μέ μιά ξανάπεσε θάρρος, άκίνητος στο κρεβάτι, ένθ' ή μελανάα που σκέπαζε τό πρόσωπό του, νόμιζες πως έδουσε και τά μάτια του τάκλινε για πάντα.

— Πατέρα μου! ξεφώνισε σαν τρελή ή Βιργινία.

Έπεσε από τά χέρια της, τó υπονάλι: μέ τόν αϊθέρα κι' έγινε θρόψαλα.

— Στέφανε! Πού μάς άφίνεις; Λυπίσου μας, Στέφανε, ξεφώνισε τήν ίδια στιγμή ή 'Ελπινίκη, μέ σπαραγμό. Βιάζοντας τó σκληρό καπέλλο του και στυλώνοντας τó βλέμμα του στον κ. Στέφανο, μπήκε ο γιατρός στήν κάμαρη όπου απελπισμένες και αναμλλιασμένες ξεφώνιζαν οι δύο γυναίκες... Η καμντρίερα, ή μαγειρίσα κι' ο μικρός ύπρετακος, που τόν είχαν για τά θελήματα, έστρόκονταν θουδοί, έξω από τήν κάμαρη.

— 'Ο γιατρός έπήγε κοντά στον πατέρα της Λούλας. Έπειτα, σαν νά έμύλωνε τις δύο γυναίκες, έμουρμούρισε, γυρίζοντας προς αυτές:

— Τόση ώρα γιατί δέν τόν γδύνετε; Τόν άφησατε μέ τά ρούχα...

Κι' έσκυψε πάνω του. Η Βιργινία, που τά άναφύλητά της έτρανταίν τó κορμί, θεήθηκε τó γιατρό, για νά θυάλουν τó γέλιο του πατέρα της. Μ' αυτό έγινε μέ μεγάλον κόπο, γιατί τά χέρια του Στέφανου ήταν ξυλιασμένα, σαν νά εί-

χαν πάθει τήν παγερή, νεκρική άκαμψία. Για κάποιες στιγμές, μέσα στήν κάμαρη δέν άκούονταν παρά μόνο οι λυμοί της κ. 'Ελπινίκης και της Βιργινίας, πνιγμένοι, σιγανοί, γιατί περίμεναν μέ μια σπαρακτική άγωνία, ν' άκούσουν, τί θα λέγε ο γιατρός, που εξακολουθούσε νά παπατεύη τόν κ. Στέφανο, νά τόν άφουγκράζεται, μέ τó σπινθοκόπιο, νά πιάνη τó παγωμένο, μελανιασμένο και άκίνητο χέρι του. Αιώνες έφάνηκαν οι στιγμές αυτές, στις άμοιρες γυναίκες... Κι' όταν ο γιατρός άφησε τó χέρι του κ. Στέφανου, εγύρισε και τούς είπε διαστικά, νεκρικά:

— Δότες μου γρήγορα ένα καθρέφτη. Σάν νευρόσπαστο ή Βιργινία έτρεξε στήν κάμαρά της κι' έφερε στο γιατρό ένα μικρόν καθρέφτη. Αμύλητες πάλι και μέ θασταγμένα άναφύλητά, μητέρα και κόρη, παρακολουθούσαν και τήν παραμικρή κίνηση του γιατρού... Σε μία στιγμή τόν είδαν νά φέρη τόν καθρέφτη κοντά στήν μύτη του κ. Στέφανου και νά σκύβη, ανήσυχος πάνω του... Έπειτα είδαν τά μάτια του νά στυλώνονται στο κρύσταλλο του καθρέφτη... Έβαινε λίγες στιγμές άκίνητος στήν στάση αυτήν ο γιατρός. Κι' έπειτα σηκώθηκε άποθαρρυσμένος, άφησε τόν καθρέφτη στήν καρέκλα, που ήταν κοντά στο κρεβάτι και γυρίζοντας στις δύο γυναίκες, που πάραυτα από τήν άγωνία, είπα:

— Με φωνάζατε πολύ άργά, δυστυχώς.

— Γιατρέ μου, ξεφώνισε ή κ. 'Ελπινίκη, γλυτώστε τον...

— Σώστε τόν πατέρα μου, γιατρέ μου, είπα, δίνοντάς του τά χέρια της και τρέμοντες σύγκορη ή Βιργινία.

— 'Ο γιατρός έσκυψε τó κεφάλι του και μουρμούρισε:

— Είναι άργά πιά. 'Ο Θεός άς άναπαύση τήν ψυχή του...

Γέμισε τó σπίτι ήλόκληρο από τόν σπαρακτικό άγρό του άπαρηγόρητου μοιρολογιού. Μητέρα και κόρη χτυπώνταν μέ απελπισία, ξεφώνιζαν, σπαραζαν, για τόν πόνο που γάμυ τού άγαπημένου των προστάτη. Και τότε για πρώτη φορά, αν και τó σπίτι είχε γεμίσει από τούς γέιτονες, που έτρεξαν, μόλις άκουσαν τά άργια ξεφωνητά της κ. 'Ελπινίκης και της Βιργινίας, ή κ. 'Ελπινίκη έστάθηκε, μέ τά χέρια θωπυμένα, μπροστά στον νεκρό και τού θώναζε:

— Στέφανε μου, άγαπημένε μου σύντροφε, που πιάς; Σ' έθανε, Στέφανε μου, ο καύρος της κόρης μας!

Κυτάνθηκαν μέ άπορία, μέ έκπληξη οι γείτονες και οι φίλοι. Κάτι πήγε νά πη άκόμη ή άμοιρη ή μητέρα της Λού-

μία αληθινή
ιστορία
πού μοιάζει σάν
μυθιστορημα
υπό

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ας, μά δέν πρόλαβε, γιατί τó στόμα της στράβωσε και σωριάστηκε άναίσθητη γάμω, έκεί μπροστά στον νεκρό...

... ..

Η Λούλα έκαθόταν στή θεράντα του ξενοδοχείου, όταν ο καμαριέρας, που τήν ζητούσε λίγο πρίν, στο δωμάτιό της, παρουσιάσθηκε μπροστά της, μέ ένα τηλεγράφημα. 'Ο Γιάγκος έλειπε, ήταν στή δουλειά του, γιατί είχε τελειώσει ή άδεία του και ξαναγύρισε στήν μεγάλη εταιρία, όπου εργαζόταν. Κρύος ιδρώτας έλουσε τó κορμί της Λούλας, ή καρδιά της, έσφιγθηκε, μόλις έπιασε τó τηλεγράφημα για νά τ' άνοιξη, σαν νά έμάντεψε τή συμφορά. 'Ο καμαριέρας έστεκόταν παρόμοιος...

Μά νά, τά μάτια της δυστυχισμένης Λούλας άνοιγονται, μέ μία έκφραση σπαραγμού. Χοροπηδάνε μπροστά της, σ' ένα τρελό χορό, σ' ένα φοβερό ήλιο οι λίγες λέξεις: «Πατέρα άπ' έθανε έκ συγχόπης καρδιάς, Βιργινία».

— 'Ο καμαριέρας του ξενοδοχείου τήν κυττάζει σαστισμένος. Θέλει νά τήν βοηθήσει, μά δέν ξέρει τί της συμβάινει, δέν ξέρει, τί γράφει τó τηλεγράφημα, αν και μαντεύει πως κάποια θλιβερή είδηση της έχει άναγγείλει...

— Πατέρα μου!... Πατέρα μου! ξεφώνιζε σπαρακτικά ή Λούλα. Πατέρα μου, έγώ σέ σκότωσα!...

— 'Ο καμαριέρας τρέχει κοντά της: Μά δέν πρόλαβαί νά τήν κρατήση, γιατί τó θερμολογικό κορμί της σωριάζεται γάμω, άναίσθητο, τσακισμένο από τήν μαύρη σφοδρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

— Ένα νευρόσπαστο τού άπερίγραπτου σπαραγμού, που της έδουσε τή ζωή, είχε γίνει ή πονεμένη Λούλα. Μία φωνή, πό-

τε άργια, φοβερή και άμείλικτη και πότε μοιρολάτρα, παραπονιάρικη της έλεγε πως αυτή ή ίδια είχε σκότωσει τόν πατέρα της! Άλλος και μέ δακρυρμένα μάτια, κοντά της, έστεκε ο Γιάγκος. 'Οσο συλλογιζόταν θάως ή τραγική νέα, έτι δέν θά ξανάδινε πιά ζωντανό τόν πατέρα της, τόσο ο σκληρός πόνος και ή απελπισία της έμάτωναν τήν καρδιά, της έμάραιναν τήν λουλουδιμένη νεότη. Μέσα σέ λίγες ώρες τó τριανταφυλένιο εκείνο πρόσωπο, μέ τó χαμόγελο της καλωσύνης και της απλότητος, στα χείλη, είχε γίνει άγνώριστο, σαν νά τó θάραιναν τά χρόνια. Τό ένα, ύστερ' από τó άλλο έμούσκωναν τά μαντήλια της. Κι' όταν ο Γιάγκος τήν ρώτησε πονεμένος, συντετριμένος: «Θά σέ συνοδεύσω κι' έγώ στήν Χαλκίδα;», εκείνη τού έγνεψε ναι. Δέν νοιαζόταν πιά, για τó τί θάλεγει στή Χαλκίδα, όταν θά μάθαιναν ξαφνικά, πως είχε παντρευθή τó Γιάγκο. Έξ' άλλου δέν μπορούσε, έτσι όπως ήταν σωστό άνθρωπινο κορμί, από τó σπαραγμό, δέν μπορούσε νά ταξιδέψη μόνη της. Και μοιρολογώντας τόν άγαπημένο της νεκρόν, που έγάθηκε εξ αίτίας της, έμουρμούριζε:

— 'Ηταν γραφό, νά μήν εύτυχίσω. 'Η κατάρα του πατέρα μου θά μέ κυνηγά, πάντα...

Και καφετέρ, σαν τó άναλυτό μολύδι, έτρεχαν τά δάκρυα της άμοιρης Λούλας.

Είχαν άποφασίσει, νά φύγουν μέ τó άπογευματινό τραίνο, για νά είναι στήν Χαλκίδα, τήν επομένη ήμέρα, που θά έγινόταν ή κηδεία. Έν τώ μεταξύ θάως ή Λούλα, έως ότου έτοιμάση ένα πρόχειρο πένθιμο φόρεμα—ποιάς νά της τώλεγε, έτι νεόνυμφη θά μαυροντυνόταν— άργησε κι' έχασαν έτσι τó άπογευματινό τραίνο για τήν Χαλκίδα.

— Τό θαπόρι φεύγει από τόν Πειραιά, στις 7, τó θράδυ, της είπα ο Γιάγκος. Στις πέντε τó πρωί θά είμαστε στήν Χαλκίδα.

Κάθε λεπτό, όμως, που περνούσε, έφαινόταν χρόνος στήν Λούλα. Η άγωνία έσφιγγε τήν καρδιά της, έχλόμαιζε τó πρόσωπό της. Κι' έδουσε ή ζωή γύρω της, σαν συλλογιζόταν, έτι ο' άντικρύζε παθαιμένο μπροστά της τόν πατέρα της.

Κατέβηκαν στον Πειραιά. Σε λίγο τó θαπόρι για τή Χαλκίδα θά ξεκινούσε. 'Ολ' αυτά έφαινόταν στή Λούλα σαν ένα τραγικό όνειρο. Κι' όταν θεήθηκε στήν καμπίνα τού θαποριού τότε ξέσπασε πάλι σ' ένα άπαρηγόρητο κλάμμα που τήν συγκλόνιζε σύγκορη. Τού κάρου ο Γιάγκος πάσχιζε νά τήν παρηγορήσει. Πώς νά γλυκάνη ο πόνος της, άφού ήταν έδω, πως αυτή, μέ τó νά παρακούση τόν πατέρα της, τόν έστειλε στον άλλο κόσμο; Και μουρμούριζε άπαρηγόρητη:

— Έγώ τόν σκότωσα, έγώ!... Πάρε με, Θεέ μου, δέν τή θέλω πιά αυτή τή ζωή, που θάνα γεμάτη από τούφες,...

... ..

Μεσάνυχτα. Τό θαπόρι σίχισε τά άκουμάτιστα νερά της θάλασσας τού Εύβοϊκού. Πέρα μακρτά άναδοσόνει ένας φάρος. Και μοιάζει σαν ένα μάτι, που άγρυπνεί μέσα στή νύχτα.

Στήν καμπίνα τού Γιάγκου και της Λούλας τó μικρό ήλεκτρικό γλωμπάκι

μένει άναμμένο. Πού νά κλείση μάτι ή άμοιρη, ή Λούλα. Βρύση τρέχουν τα δάκρυά της, από τά όμορφα μάτια της. Πώς μαράθηκε τó πρόσωπό της, μέσα σέ μία ήμέρα! Έρχονται στιγμές, όπου τριγυρίζει σαν τρελή, μέσα σέ στήν στενόχωρη καμπίνα. Της έρχεται νά ξεφύγιση. Μά πνίγει τ' άναφύλητά της. 'Ο Γιάγκος πιά έχει πάψει νά τήν παρηγορή, γιατί δέν βρίσκει λόγια, γιατί βλέπει πως κάθε λέξη του ματώνει πιο πολύ τήν καρδιά της. Κι' όσο τó θαπόρι πλησιάζει, προς τήν Χαλκίδα, τόσο ο σπαραγμός της Λούλας γίνεται μεγαλειότερος, άβάσταχτος. Κι' έρχονται στιγμές που ρίχνει παράξενες ματιές, στον Γάγκο, σαν νά τόν νομίζει για έχθρό της, για αίτιο της συμφοράς της. Πάει πιά, δέν θά ξαναφωνάξη τόν πατέρα της. 'Ο Χάρος τόν πήρε, για πάντα. Και φταίει ή ίδια γι' αυτό. Τό σύντομο τηλεγράφημα της άδελφής της τά λέει όλα. Η συγκοπή της καρδιάς τού ήλθεν άπό τή στενωπώρα του, για τó γάμο της, για τήν άπαγωγή της. Ναι, ναι αυτή τόν σκότωσε, συλλογίζεται. Και μέσα στα πνιγμένα άναφύλητά της, μουρμούριζει:

— Θεέ μου, είμαι λοιπόν μία κακοδύρα; Πώς θά τήν ύποδεχόυνε ή μητέρα της, ή άδελφή της και οι συγγενείς των; Και νά, νομίζει πως άντικρύζει, μπροστά της, άνάμεσα από τόν θάλλον πέπλον, που σχηματίζουν τά δάκρυά της τή υητέρα της, τήν άδελφή της, τούς συγγενείς της, νά της φωνάζουν, μέ άγανάκτηση, μέ μίσος:

— Φύγε κακοδύρα! Φύγε... Τολμάς ν' άντικρύσεις νεκρόν έκείνον που σύ σκότωσες; Η συμφόνια σου, τά δάκρυά σου, όλα είναι μία φορική κομωδία...

Και σαν νά βλέπη στ' αλήθεια, υπροατά της θλους αυτούς που αυτή έπικράνε, κρύβει τó πρόσωπό της, μέσα στα χέρια της, τó κρύβει μέ ντροπή, μέ φοβή...

Νάτην τώρα που ξαφνικά και χωρίς νά κινή θόρυβο, χωρίς νά τήν πάρη είδηση ο Γιάγκος, που γέρνει πονεμένος τó κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του, άνοίγει τήν πόρτα της καμπίνας και θγαίνει... Μοιάζει σαν ένα φάσμα τού πόνου. Αυτή είναι ή Λούλα, τó λουλούδι τού Εύρείπου; Τό κορμί της, λές κι' έχει κυρτωθή, μέσα σέ μία νύχτα. Τό πρόσωπό της είναι χίτρινο, κατακίτρινο, μέ μία γλωμάδα πεθαμένου. Άγνώριστη έγινε ή άμοιρη.

Ένας καμαριέρας, που τή βλέπει νά άνεδείνη στή γέφυρα τού θαποριού, μέ βήμα κλονιζόμενο τήν κυττάζει, μέ κάποια περιέργεια.

— 'Ο ύψος άέρας από τή θάλασσα χυδαίνει τó πρόσωπό της, παίξει στα μαυθαμαλλιά της. Πάνω, στο καταστρώμα τού θαποριού ή Λούλα δέν βλέπει κανένα. Κυττάζει γύρω της, μέ τó βλέμμα τρελλής. 'Ο παρκαίρης θόρυβος, που άκουει, τήν κάνει νά ξαφνιάζεται, νά κυττάξη γύρω της τρομαγμένη. Μά νά, έκεί πέρα, σέ μία γωνία τού καταστρώματος, κάποιος άγρυπνούνε. Και τó θαπόρι σίχίζει τά νερά, σκαπανεβάζοντας πάρα, γιατί ο καίρος έχει αλλάξει. Σηκώθηκε κύμα...

Η Λούλα έχει πάει κοντά στήν κουραστή. Ξαφνικά γυρίζει και ρίχνει μία ματιά πίσω της, στή σκάλα, άπ' όπου ά-

νέθηκε. Νά θέλη έπαγε νά ιδή, μή τυχόν έρχεται νά τή συναντήσει ο Γιάγκος; Μά τώρα δέν είναι πιά εύτυχισμένο, για νά σταθύνε μπροστά στή θάλασσα, κι' οι δύο χαρούμενοι, ξεναικιστοι. Τώρα τους χωρίζει ένας νεκρός. 'Ο πατέρας της. Νά θέλη νά στείλν ένα στενό χαιρετισμό, στον μόνον άνδρα, που άγάπησε, Γρήγορα-γρήγορα έπειτα και μέ ένα πνιγμένο ξεφωνητό— νά ήταν ξεφωνητό τρόμου ή μιας άργιας χαράς, γιατί τιμωρής ή ίδια τόν αυτό της, πέφτει από τήν κουραστή, στή θάλασσα. Ένας παφλασμός άκούεται στα θολά, ταραγμένα νερά... Τό νεανικό κορμί, σαν ένα άγρόταγο στόμα, τó ρούφηξαν τά νερά της θάλασσας.

— Βοήθεια! Μία γυναίκα έπεσε στή θάλασσα! άκούεται μία φωνή άργια, μέσα στή νύχτα.

Ήταν ένας από κείνους, που άγρυ-

πνούν στήν κουραστή και είδε τή Λούλα, τήν ώρα που έπεφτε στή θάλασσα, μά δέν πρόλαβε νά τή σώσει...

Οι επίβατες τού θαποριού άναστατώνονται σέ λίγο. Και ο Γιάγκος, που έν τώ μεταξύ είχε βγή από τήν καμπίνα, άνίσχυος κι' έψαχνε νά βρη τή Λούλα, γιατί νομίζει, πως είχε άνεβή στή γέφυρα τού θαποριού, για νά πάρη άέρα, μαθαίνει τήν τραγική αλήθεια... Η Λούλα, ή μόνη γυναίκα που άγάπησε ή Λούλα ή πολυαγαπημένη του σύντροφος της ζωής του, έπνιγθηκε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Η ΝΕΚΡΟΦΑΝΕΙΑ

Είχαν περάσει δέκα τέσσερες ώρες, από τή στιγμή, όπου ο γιατρός εγύρισε και είπα στήν κ. 'Ελπινίκη και στην Βιργινία, που έστεκόταν πλάι του

— 'Η Λούλα έκαίγε μέ σπαραγμό κι' άπαρηγόρητη τόν χαμένο για πάντα πατέρα της...

πελπισμένες και γεμάτες από αγωνία ότι ο κ. Στέφανος είχε φύγει από τον μάτιον αυτόν κόσμο. Αμέσως έμαυροφορέθηκαν, μετέρα και κόρη, εσκέπασαν με μαύρα κρέπια τα κάδρα, την πλαφονιέρα με τα χρωματιστά κερά, που αντί για φωτίλη είχαν μικροσκοπικά γλυμπάκια ηλεκτρικού και μεταφέρανε τον νεκρό στη σάλλα.

Απαρηγόρητες τον έκλαιγαν, μητέρα και κόρη, καθώς και οι συγγενείς και οι φίλοι που έτρεξαν, μόλις τώμαθαν και άπορούσαν, πώς έγινε ή συμφορά, αφού άλλοι, την προηγούμενη μέρα κι' άλλοι, λίγες μέρες πριν είχαν ιδεί τον πατέρα της Λούλας καλά.

Οι πιο στενοί συγγενείς φροντίζανε για τις λεπτομέρειες της κηδείας, που θα εγινόνταν την άλλη μέρα το πρωί. Έκείνο το απόγευμα εξ' άλλου, περιμένανε με το άπογευματινό τραίνο, την Λούλα, από την Αθήνα.

— Πώς θ' αντικρύσει ή δύστυχη κοπέλλα, λέγανε οι συγγενείς και οι φίλοι, τον πατέρα της νεκρόν; Τόν άφησε καλά και θα τον βρή πενθιμένον.

Μά δεκατέσσερες ώρες, μετά το θάνατο του Στέφανου, που τον έπιστοποίησαν ο γιατρός της οικογενείας των, αντί να έλθω με το άπογευματινό τραίνο, από την Αθήνα, ή Λούλα, που την επερίμεναν όλοι με αγωνία, ήλθε ένας άλλος Χαλκιδαίος γιατρός, γνώριμος στην οικογένεια του Στέφανου, που έκανε συχνά ταξιδάκια, στην Αθήνα. Από το σταυρό ο γιατρός Χρήστος Κ... έπηγε κατ' ευθείαν στο σπίτι του Στέφανου, αφού πριν έστειλε τη θαλίτσα του, στο σπίτι του. Είχε μάθει εν τω μεταξύ τον αϊφνίδιο θάνατο του φίλου του, έργοστασιόρχη και πήγαινε άπορώνας, για το ξαφνικό τέλος του, που τον είχαν άφαιρε τόσο καλά, να συλλυπηθή την οικογένειά του.

Με δακρυμένα μάτια μίλησε στη σάλλα, που είχαν το νεκρό ο γιατρός Χρήστος Κ... και αφού έσφιξε το χέρι της απαρηγόρητης μητέρας της Λούλας και της Βιργινίας, έπηγε κοντά στον νεκρόν.

Η γλωμή ανταύγειαν από τις λαμπάδες έπεσαν στο πρόσωπο του Στέφανου.

Μά μόλις ο γιατρός έπλησίασε τον νεκρόν, ένθ' γύρω του άκούονταν τ' απαρηγόρητα μοιρολόγια και το κλάμμα των δικών του, μια άπορία, που άμέσως έγινε κατάπληξη, έφάνηκε στο πρόσωπό του...

Έκείνοι, που παρακολούθησαν τις κινήσεις του γιατρού, τον άκούεζαν αϊφλητοι τώρα... Εαφνικά τον είδαν να σκύβη παράξενα, πάνω από τον νεκρόν, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί για κάτι Κι' έπειτα τον είδαν πάλι να σηκώνεται, να ξανακυβή πάνω από τον Στέφανο να ξανασηκώνεται... Τί είχε πάθει λοιπόν ο γιατρός.

Η κ. Έλβινική είχε μείνει άναυδη σαν περνομένη.

Η Βιργινία εξακολουθούσε να κλαίη.

Σε μια στιγμή ο γιατρός είπε γρήγορα-γρήγορα:

— Δόστε μου ένα καθρέπτη, παρακαλώ.

Όλοι έκωτάρθηκαν με μια άπερίγρα-

πτη άπορία. Τρελλάθηκε λοιπόν ο γιατρός; άναρωτιόνταν.

— Δόστε μου λοιπόν ένα καθρέπτη, ξαναείπαν εκείνος νευριασμένος. Δέν άκούετε; Τί κάνετε;

Έν τω μεταξύ έσκυψε δυο τρεις φορές πάλι, πάνω από τον Στέφανο. Οι περιστάμενοι έκρατούσαν και την άνάσα τους.

Έπί τέλους έφεραν τον καθρέπτη, τον ίδιον, που ή Βιργινία είχε δώσει και στον πρώτο γιατρό, που έζητσε τον πατέρα της.

Ο γιατρός Χρήστος Κ... με μια νευρική κίνηση πήρε τον καθρέπτη και τον έφερε κοντά στην μύτη του νεκρού. Έμεινε έτσι άκίνητος, λίγες στιγμές. Ούτε μουρμουρητό δέν άκούόταν, στην μαυρο-ντυμένη σάλα. Εαφνικά οι περιστάμενοι είδαν το γιατρό να πετάη τον καθρέπτη σε μια πολυθρόνα και να φωνάξη στην κ. Έλβινική και στην Βιργινία με μια παράξενη χαρά.

— Ο άνδρας σας ζή. Ποιος σας είπε, πώς πέθανε; Νά ο άγγος από την άνάσα του φαίνεται στον καθρέπτη. Γρήγορα στο φαρμακείο...

Τό τί έπηκολούθησε, μέσα στη μαυρο-ντυμένη σάλα του παληού άρχοντοσπίτου, είναι άπερίγραπτο. Άλλοι γελού-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ ΤΗΣ Γ. ΟΥ·Ι·ΛΙΑΜΣΟΝ

(Της περιφημου συγγραφέως των
ώραισιότων μυθιστορημάτων που
έδημοσιεύσαμε προ έτών : «ΟΙ
περιπέτειες του Λόρ-
δου Λόβλαντ» και «ΟΙ
περιπέτειες της Λαί-
δης Μπέττιν»)

Ένα συγκλονιστικό σύγχρονο ά-
νάγνωσμα, γεμάτο καταληπτικές
περιπέτειες, πλεγμένο γύρω από
μια γοητευτική σιάρ του κινημα-
τογράφου την όποια βαρύνει ένα
τρομερό μυστικό.

σαν με δάκρυα στα μάτια, άλλοι έκλαιγαν, άλλοι σταυροκοπούσαν κι' άλλοι γει-
σωνομούσαν σαν τρελλοί. Κι' ή κ. Έλβινική, ή Βιργινία και οι συγγενείς των νόμιζαν, πως ώνειρευόνταν...

Μια ώρα άργότερα ο κ. Στέφανος είχε συνείδησι και κύτταζε την γυναίκα του την κόρη του, και τους δικούς του, μ' ένα σδυμένο βλέμμα, σαν να είχε ξυπνήσει από ένα βαθύ, έφιαλτικόν ύπνον...

Ο γιατρός Χρήστος Κ... είπε, πως έπρόκειτο για μια νεκροφάνεια, που δέν είναι σπάνιο, σε παρόμοιες περιστάσεις και που ή ιατρική έπιστήμη την άναφέρει με τον τίτλο: «συγκοπτικά φαινόμενα». Γι' αυτό, έπρόθεσεν ο γιατρός, να φίνουν να περάσουν είκοσι τέσσερες ώρες μετά το θάνατο, για να βεβαιωθούν πως δέν πρόκειται για νεκροφάνεια και να γίνη έπειτα ή κηδεία.

Τά συγκοπτικά αυτά φαινόμενα ξεγέλανε και τον πιο έμπειρο γιατρό, καμιά φορά είπε. Πολύ σωστά λοιπόν ή νεώτερα ιατροδικαστική όρίζει, πως πρέπει να περάσουν, είκοσι τέσσερες ώρες, από το θάνατο έως την ταφή.

Θεέ μου, Μεγαλοδύναμη, σταυροκοπούσαν, την ίδια στιγμή ή γρή μ' ήγείρισσα του παληού άρχοντοσπίτιού, Θαύμα! Σωστή νεκρανάστασις!..

Τρεις ώρες άργότερα ο κ. Στέφανος που τον είχαν μεταφέρει στο κρεβάτι του εν τω μεταξύ έπρόφερε θραχά και με μια σδυμένη φωνή, τις πρώτες λέξεις, ένθ' ο γιατρός Χρήστος Κ... όη-
γόνταν μέσα στο σιρόνι (που με μιάς είχε πάρει μια όψη φαίδης, με δουδή άκούη, γιατί πολλοί ήταν εκείνοι, που έρεδόνταν μ' ή τυχόν το ξαναγύρισμα αυτό από τον άλλον κόσμο του κ. Στέφανου ήταν λιγόχρονο) διηγόνταν λοιπόν ο γιατρός ότι ύπάρχουν περιπτώσεις, στη νεκροφάνεια, που εκείνος, που τον νόμιζαν και οι γιατροί για νεκρό, σηκώνεται από την κάσα του, ένθ' όδηγείται στην τελευταία κατοικία.

Τά φαινόμενα, που λέγονται συγκοπτικά, έπρόθεσε ο γιατρός, έχουν την ιδιότητα να σταματούν την άναπνοή και το σφυγμό. Έτσι ξεγελιέται ο γιατρός, Κι' έγω δέν θα το καταλάβαινα ότι ο κ. Στέφανος είχε πάθει νεκροφάνεια, έν την ώρα όπου έπηγα κοντά του, δέν ξεχώριζα μια λεπτή γραμμή κοκκινίλας στο πρόσωπό του. Η κοκκινίλα αυτή ήταν για μένα ή απόδειξη, ότι ξαναγύριζε στις αισθήσεις του. Και βεβαιώθηκα γι' αυτό, με τον καθρέπτη, στο κούσταλλο του οποίου σχημάτισε άχνό ή άνάσα του!..

Έν τω μεταξύ όμως ή κ. Έλβινική, που πηγαινοερχόταν στο σπίτι, έλεγεν άδιάκοπα:

— Πώς να είδοποιήσουμε τη Λούλα, που θάρχεται με το θαπόρι; Μά γιατί να χάση το τραίνο; Πότε τώλαβε το τηλεγράφημα; Άπίστευτο θά της φανή! Θεέ μου, αληθινό θαύμα!..

Ποιος να της τώλεγε, πως δέν θα ξανάβλεπε πιά ζωντανή την κόρη της, την πανόρητα Λούλα, το λουλούδι του Βύρπου, που ή ύπαρξή της σδούχτηκε για πάντα μέσα στα κρύα νερά του πελάγου.

(Τό τέλος στο προσεχές)

ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Η ΠΡΟΦΥΡΙΑ ήτανε καλεσμένη από το πρωί στην Ασημίνα του Πρώγγα, στη Νέα Σμύρνη, και σκώθηκε απ' τη χαρούγη, πλού-
θηκε, ντύθηκε κι' ήταν έτοιμη να φύγη.

— Καλέ μαμά, είπε ή κόρη της, εσύ θα πές να τσού ξυπνήσης τ' άνδρωποι 'Αρises ν' άνεβή λιγάκι ο ήλιος.

Η μάνα στραβομούρασε:

— Κάνε τη δουλειά σου, Σουλτάνα. Τώρα δά, θα μου πής εσύ το πρεπό! 'Ελα πάμπο μου να σε μάθω τά πατρογονικά σου! Έγώ ήσκηώθηκα πρωί για ν' αλλάξω, να κάνω την προσευχή μου, Κυριακάτικο και να προστάξω να πάω κι' εκεί στην 'Αγία Φωτεινή, ν' άνάψω ένα κεράκι, μεγάλη ή χάρη της και μεγάλο τ' όνομά της!

— Καλά, καλά, μή θυμώνεις... Θυμώνω γιατί σε όλα πετιέσαι και σε όλα σαλτσίζεις. Μιά μεγάλη γυναίκα ξέρει πιο πολλά από σας τσι χτεσινές! Τό λοιπόν σάλα το!

— Νά μάς φέρης και πούλουδα, ή 'Ασημίνα έχει πρεβόλι.

— Καλά, πάω. Όρα καλή.

— Στο καλό, καλή στέατα. Και μήν πιαστής στο δρόμο.

Η Προφυρία άγριοκύτταζε την κόρη της:

— Μωρή Σουλτάνα, για ποιά με πήρες; Πότε ήπιάστηκε χωρίς νάχω δί-
κην; 'Ε; Πάω γιατί αν άπομείνω λίγο άκόμα θ' άκούσης τά σχολιανά σου και τά καθημερινά σου.

Άνοιξε την πόρτα, έκανε το σταυρό της κι' έφυγε.

Τό αυτοκίνητο του Βύρωνα, την κατέβασε στο Ζάππειο κι' από κει πήρε το άλλο της Νέας Σμύρνης.

Σάν έδγαλε εισιτήριο είπε:

— Θέλω να με βγάλης στην 'Αγία Παρασκευή.

Κουρά μου αυτά τά κίτρινα, πάνε ως την πλατεία μονάχα.

— Όδλα τά κάνετε σαν τά μωδρα σας! Και πως θα πάω εγώ ύστερα τόσο δρόμο με τά ποδάκια; Ηδού! Άντίς 'Αλλά, από τά χέρια σας. Τώστε το κόσμου τον παρ' και κάνετε ζτι σας κα-
τέβη!

Ο εισπράκτορας την κύτταζε, χαμογέλασε και δέν άπήντησε.

— Γέλας κιόλας και χογιονάρεις; Έμ βέβαια, σε ξένο... έχω τό έυλιές δέν είναι τίποτα! Φωτιά να σας κάψη και μπουλ-
θεση!

Έφτασε στής 'Ασημίνας δέκα ή ώρα, κουρασμένη απ' το δρόμο που πήρε.

— 'Ασημίνα μου μεγάλη ή χάρη σου, μά σκοτώθηκα ή κακομοίρα. Με ήβγα-
λε ο άσυχώρητος ο τραμβαγιστής στην πλατεία καλέ, κι' ήρθα ποδαριώντας!

— Μωρέ στραβή θα με κάνης ε...
δείο για τσι γλάστρες μου από το δη-
μαρχο;

— Μπράβο, χαιρώμαι.

Πήγανε μαζί μέσα στο μικρό κηπακο και κύτταζαν τά λουλούδια. Η Προφυρία φώναζε:

— Άγ! μυλωδά τά ντραντάφυλλά σου, με νταλώσανε, δε χαρουφαλές που έχεις διπλές, φτώ να μην άδασκαθούνε! Άπ' το γκιούλ-γιάκ σου! Έχεις και πασχαλιές, νεραγκούλες, λασκοκοπέλες, τζιρόνια, μαστιχάκι, κάπες, ματζουράνα! Καλέ δώ μίστα άνεστήνεσαι κανείς. Κότταζε διπλό λαλέδες, γιασεμί, άρά-
πικο φούλι και δοτάντισες!

— Σά θα φύγης το βράδυ θα σου κάνω ένα μπουκέτο ύμωφο, να το πής στη Σουλτάνα.

— Καλέ να το δάλω στα κονίσματα πουναι Μάης.

Τό μεσημέρι φάγανε φιδέ με τον κιμά, και σουτζουκάκια.

— Σούκανα και χαλβά συμμοδαλένιο, είπεν ή 'Ασημίνα.

— Ά μά θα σε μαλώσω, φώναζε ή Προφυρία, εγώ δέν είμαι ξένη κερά μου, να μου κάνης τέτοιο ριτσιόσικια.

Έγώ θέλω να με σεβίρετε για δική σας.

— Καλέ, κατά μιάς φορές που ήρθες Προφυρία μου, να μη σε τσιριμονιάρω σαν που πρέπει!

Κάθως ως το βράδυ, είπε όλα τά νέα της γειτονιάς, ποιά παντρεύεται, ποιά άντρώγονο χωρίζει, ποιά μαλλώναι, ποιά κάνει λούσα. Δέν άφισε κανένα ζήτημα οικογενειακό της γειτονιάς της που να μην το συζητήσει και το σχολιάση.

Κατόπιν σηκώθηκε να φύγη.

— Έλα να σου κώσω καλέ πούλουδα, να πάρης ματζί σου, να μάς θυμάσαι, εί-
πεν ή 'Ασημίνα.

— Άγ! Έσύ πιά με άποχερώνεις 'Ασημίνα μου, και σε ντρέπομαι.

Της έκαναν ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα και την συνώδεψαν οι δυο άδερφές έως την πλατεία.

— Άχου κόσμος στ' αυτοκίνητα! Όρ-
θ ή θα πάω θαρρώ.

— Ή, όχι δά. Κάποιος θα βρεθ ή να σου δώση τη θέση του.

Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Η Προφυρία με το μπουκέτο της στεκόταν. Μιά παρέα νεαρών με κορίτσια μαζί, γύριζαν φαίνεται από έκδρομή κι' ήταν στο κέρι. Τραγουδούσαν, φώναζαν, άστειεύονταν.

Ένας την είδε όρθια και της παρεχώ-
ρησε τη θέση του.

— Ο Θεός να σ' έχη γερό παιδάκι μου, είπεν, γιατί δε μπορώ να σταθώ τό-
ση ώρα.

Τά κορίτσια είδαν το μπουκέτο, έ-
γνεψαν στα παιδιά. Η Προφυρία τώχε στα γόνατά της και χαλισμένη άποκοι-
μήθηκε. Ένας νεαρός έκοψε ένα τριαν-
τάφυλλο. Μετά λίγο τον μιμήθηκαν και οι άλλοι και στο τέλος το μπουκέτο ή-
ταν ένα δέμα φύλλα και κλώνοι χωρίς λουλούδι κανένα. Της το ρήμαξαν.

Η Προφυρία κατέβηκε στο Ζάππειο για να πάρη το αυτοκίνητο του Βύρ-
ωνα. Ήταν πιά σκοτεινά.

— Πάρε παιδάκι μου το μπουκέτο και δάλω εκεί δανά για ν' άνέσω είπεν στον εισπράκτορα.

Ο μικρός το πήρε και τ' άκούησε σε μια θέση. Μόλις όμως έφτασαν στο Βύρωνα ή Προφυρία είδε τά χαλικά του μπουκέτο της.

— Μωρέ μακαριά γιατί μου τ' άλλα-
ξες; Νά φέρης το μπουκέτο μου, γιατί θα σε κάνω απ' άσπρο καυμίνε!

— Αυτό είναι καλέ τσικσικ!

— Μωρέ στραβή θα με κάνης ε! Αυτό είναι, χόρτο για τσι κατσίκες! Πούλαι τά τριαντάφυλλά μου!

Χούηξε έναντι του να τον πνίξη. Ο εισπράκτορας την έσπρωξε. Μαζεύτηκε κόσμος, έγιναν τά άπαράτητα σχολία, άλλα φυσικά το μπουκέτο δε βρέθηκε.

Σάν πήγε σπίτι της κουρασμένη, συγ-
χισμένη, σκοτωμένη, είπεν στην κόρη της:

— Σούφερα κάτι τριαντάφυλλα να χάσης το νο σου, μά έκείνος ο μακαριάς ή μπλιτίρης του αυτοκινήτου, μου τ' άλλαξε κακό φόφο νάχη. Κόψας το μπουκέτο!

ΣΤΑΒΙΟΣ

COPYRIGHT 1940

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις).

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

Μιά πρωτότυπη «καμπάνια»

της Αίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

AUTO

συνέβη πραγματικά

ΤΟ ΜΙΚΡΟ αυτό δράμα, παρμένο από την πραγματική ζωή και έντελως αυθεντικό, αξίζει ν' αναφερθώ μόνον και μόνον επειδή, μ' όλο που η πρώτη όψη φαίνεται πολύ κοινό, τελειώνει με όραίο και συγκινητικό τρόπο.

Η Μαρία Δανή, μιά από τις δεκάπεντε δακτυλογράφους μιάς μεγάλης εταιρίας, είχε αναγκασθί να εργάζεται επειδή δεν είχε γονείς, ούτε άλλον κανένα στον κόσμο, εκτός από μιάν άρρωστη κατάνοιχτη θεία. Χάρη στην εργατικότητα της, στους καλούς της τρόπους και στην άεργαντη καλωσύνης της, που την έκανε συμπαθητική σε όλους, η Μαρία κατόρθωσε γρήγορα να γίνη κάτι περισσότερο από μιά απλή δακτυλογράφος και να εξασφαλίση μιά καλή θέση μέσα στην εταιρία. «Όλα πήγαιναν καλά γι' αυτήν και για την γρηά της θεία, ως την στιγμή που εμφανίσθηκε στον δρόμο της ζωής της ο κ. Τάκης».

Ο κ. Τάκης ήταν ο μοναχογιός του γενικού διευθυντού της εταιρίας. Ήταν ένας ψηλός, λεπτός και πολύ κομψός νέος, εξαιρετικά ευχάριστος στην συντροφιά του και πολύ κακομαθημένος, σαν πλούσιος μοναχογιός που ήταν. Όταν έμαθε πως η δεσποινίς Μαρία Δανή είχε διακριθή ιδιαίτερα γραμματεώς του πατέρα του, την πρόσεξε κάπως περισσότερο και βρήκε πως ήταν πράγματι χαριτωμένη, σχεδόν γοητευτική. Από την ημέρα εκείνη άρχισε να ενδιαφέρεται όλο και περισσότερο γι' αυτήν.

Ο άρραβωνιαστικός της Μαρίας, ο Στέφανος Πάρης υπηρέτοσος στο στρατό της θητείας του. Ήταν ένα τίμιο και εργατικό παιδί που θα κατάφερε ασφαλώς κάτι μιά μέρα. Όπως όλοι οι έρωτευμένοι, είχαν κάνει και η Μαρία και ο Στέφανος ένα σωρό όνειρα για το μέλλον τους. Θα άρχιζαν από ένα μικρό νοικοκυριό, χωρίς μεγάλες αξιώσεις, που θα ήταν η πρώτη φωνή της αγάπης των. Είχαν γυρίσει κιόλας ένα σωρό επιπλοποιεία φάχνοντας να βρουν το καλύτερο και φθηνότερο. Κάθε Κυριακή, στις εκδρομές που έκαναν στα περίχωρα της Αθήνας, συζητούσαν πάλι από την αρχή τα σχέδιά τους, τα τροποποιούσαν και δεν έβλεπαν την ώρα που θα μπορούσαν να τα πραγματοποιήσουν. Μά ο Στέφανος έφτανε για τα σύντομα και η Μαρία προσπαθώντας τώρα να του δίνη κουράγιο γράφοντας του σχεδόν καθημερινά γραμμάτια γεμάτα πάθος και ενθουσιασμό. Την στιγμή αυτή ακριβώς παρουσιάσθηκε ο κ.

Τάκης φιά να μπή ανάμεσα στους δύο έρωτευμένους.

— Θέλετε να παρακολουθήσετε αύριο το βράδυ μιά γενική δοκιμή στο θέατρο, δεσποινίς Δανή;

Η Μαρία τρέμαξε ακούγοντας αυτήν την πρόκληση. Ο κ. Τάκης της έξηγησε σχεδόν με αδιαφορία πως πρόκειται για κάποιο έργο που θα έπαιζαν μερικοί πρωτοπόροι ερασιτέχνες.

— Φαντάζομαι πως θα το βρήτε πολύ ενδιαφέρον, της είπε.

Η Μαρία τον ευχαρίστησε με ευγένεια αλλά βρήκε για πρόφαση ότι δεν είχε κατάλληλο φόρεμα για να εμφανισθί μαζί του σε μιά κομμική συγκέντρωση. Ο κ. Τάκης όμως επέμεινε, λέγοντας πως δεν ήταν τίποτε το επίσημο και ότι όλοι οι προσκεκλημένοι στην γενική δοκιμή θα ήταν ντυμένοι απλά. Μή βρίσκοντας άλλη αντίρρηση η Μαρία δέχθηκε. Καθώς μπόρεσε να δεβαιωθί το άλλο βράδυ, ο κ. Τάκης ήταν πολύ γνωστός στους καλλιτεχνικούς κύκλους. Την πήγε και την ίδια στα παρασκήνια για να συχαρούν τους ήθοποιους, την σύστησε σε πολλούς ως «δεσποινίδα Δανή, μιά καλή φίλη» και η βραδιά τελείωσε με ένα γεύμα σε κάποιο από τα όραία αριστοκρατικά κέντρα.

Από την ημέρα αυτή ο κ. Τάκης δεν έπαψε να βρίσκει αφορμές για να την προσκαλή πότε εδώ και πότε εκεί. Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγάλος. Η Μαρία είχε ιδί πολλή λίγα ως τότε από την ζωή. Οι κοούρες, τα ντάνσιγκ, τα καμπαρέ, ήταν γι' αυτήν ένας άγνωστος καινούργιος κόσμος. Ο Τάκης άρχισε σιγά-σιγά να της κάνει διάφορες φιλικές συστάσεις για διάφορα πράγματα που δεν του άρεσαν. «Ένα αλλοιότιμο χτένισμα θα σάς πηγαινε καλύτερα». «Γιατί δεν προτιμάτε το τάδε άρωμα; Είναι πολύ πιο αριστοκρατικό». «Άρχισε να της κάνει διάφορα μικρά δώρα και κάποιο απόγευμα την έπεισε να πάη μαζί του σε έναν από τους μεγαλύτερους οίκους μόδας για να διαλέξη ότι της ήταν απαραίτητο.

Η Μαρία τα είχε σαν χαμένα. Δεν μπορούσε όσotόσο να ελπί πως η νέα αυτή κατάσταση την έκανε ευτυχισμένη. Έρχόντανε στιγμές που επαναστατούσε έναντιον του έαυτού της. Ο ρόλος της «ευνουμένης» του Τάκη, έστω και αν εκείνος της είχε πάντα φερθή με την πιο μεγάλη ευγένεια και με τον πιο άφογο σεβασμό, δεν της άρεσε καθόλου και άναλογιζόταν πόσες και πόσες φορές κατηγόρησε η ίδια άλλα κορίτσια που είχαν πάρει αυτόν τον δρόμο. Δεν ήταν γεννημένη για μιά τέτοια ζωή. Το όνειρό της ήταν ή ευτυχία μιάς τυχερής αργίας, όπως της ήταν η υποσχόταν ο Στέφανος. Κάθε φορά που συλλογιόταν τον άρραβωνιαστικό της, ένοιωσε φοβερές τύψεις συνειδήσεως. Και ο Στέφανος είχε αρχίσει να καταλαβαίνει από τα γραμμάτια της ότι κάτι το ιδιαίτερο συνέβαινε στην Μαρία.

Όταν εκείνος γύρισε με άδεια στην Αθήνα, δεν άργησε να αντιληφθί που βρισκόταν. Τον υποδέχθηκε βέβαια με

μεγάλη χαρά ή μνηστή του. Όταν όμως άρχισε πάλι ή συζήτηση για τα μελλοντικά τους σχέδια, ή Μαρία δεν του άπαντούσε πιά με τον παλιό ενθουσιασμό. Τον ακολουθούσε στα διάφορα μεσαιάς τάξεως κέντρα που την προσκαλούσε και μπροστά στις φτωχικές σοκολατίνες τους ή στο ούζακι τους, αναπολούσε χωρίς να θέλη ν' ή ίδια, τα πολυτελή ρεστοράν και την σαμπάνια που της πρόσφερε ο Τάκης.

— Θέλεις να περάσουμε την Κυριακή στο Ήραλειο; την ρώτησε ο Στέφανος. Θα πάμε ως το δάσος, και θα θυμηθούμε πάλι τις τόσες και τόσες εκδρομές μας που κάναμε άλλοτε.

— Θέλω, αποκρίθηκε ή Μαρία συγκινημένη.

Όταν βρέθηκαν μέσα στο όραίο περιβάλλον, μέσα στο οποίο είχαν πλάσει τόσα και τόσα από τα μελλοντικά τους όνειρα, ο Στέφανος έπιασε την Μαρία από το χέρι και της είπε:

— Μαρία! Κάτι σου συμβαίνει. Δεν σε ρωτάω τί είναι. Δεν είσαι όμως ή ίδια που ήσουν πριν. Νομίζω ότι σου έβαλαν στο μυαλό σου ιδέες που δεν συμβιβάζονται με τον χαρακτήρα σου. Άνέκαθεν φοβόμουν πως θα σ' έκανα. Τί μπορεί άλλως να να σου προσφέρει τώρα εγώ ένας φτωχός στρατιώτης; Έσθ είσαι, τόσος όμορφη! Δεν αμφιβάλω ότι θ' αρέσης πολύ σ' αυτούς τους τύπους που νομίζουν πως όλος ο κόσμος έχει γίνει για να διασκεδάσουν αυτοί. Έγώ όμως, Μαρία, θα σ' έκανα ευτυχισμένη με την αγάπη μου. Το μόνο που όνειρο ήταν να δουλέψω, να γίνω κάτι, να επιτύχω, για σένα, μονάχα για σένα! Η δική σου ή αγάπη θα ήταν ή πιο μεγάλη μου ανταμοιβή Μαρία!...

Η φωνή του άρχισε να τρέμει και στα μάτια του πρόβαλαν μερικά δάκρυα. Τα σκούπισε με την άκρη του μανικιού του και ύστερα, προσπαθώντας να πάρη ύφος αδιάφορο, της είπε γελώντας βεβαιωμένα:

— Σοῦ φαίνομαι; ά ν ό η τ ο ς ε;

Ένας μεγάλος αγώνας είχε αρχίσει τώρα μέσα στα στήθη της Μαρίας. Από την μιά μεριά ο γοητευτικός και κομψότατος Τάκης, με την επιφανειακή του αγάπη που θα έσβυνε κάποτε άπότομα, για να την αφήση πάλι την άσημη δεσποινίδα Δανή. Από την άλλη μεριά αυτό το τίμιο παιδί που ξη μονάχα γι' αυτήν, που λαχταρεί ένα γλυκό της λόγο, ένα της χαμόγελο και που θέλει να δημιουργήση κάτι στη ζωή μόνο και μόνο για να είναι άξιος αυτού του χαμόγελου. Ο έσωτερικός αυτός αγώνας της Μαρίας δεν κράτησε πολύ. Κίταζε τον Στέφανο με ένα ύφος που τον έκανε ν' ανασκητήση από χαρά και ύστερα γέγοντας το κεφάλι της στον όμο του, ψιθύρισε:

— Έγώ ή μ ο υ ν ά ν ό η τ η !

Οι τρεις αυτές λέξεις ήταν ο καινούργιος όρκος αγάπης που έδινε στον Στέφανο. Ένας όρκος που δεν θα τον παράβαινε ποτέ πιά.

ΕΝΑ τηλεφώνημα στο σπίτι του συμπαθεστάτου «Αλάκη», του γνωστού και αγαπητού δημοσιογράφου, μουσικοσυνθέτου και παλαιού συνεργάτου μας... και ή απάντησις:

— Σας είδοπο:ώ ότι... προδλίγον μόλις έφαγα και έτσι ή ερώτησή σας έρχεται λίγο... παράκαιρα!

— Μά... σε δυο-τρείς ώρες;

— Όχι... Μάλλον νομίζω ότι θαρραπε να περιμένετε δυο μέρες. Θα υποβληθώ σε νηστεία και θ' απαντήσω έξ ιδίως αντιλήψεως πιά στο ερώτημά σας.

— Μά το φύλλο συμπληρώνεται...

— Α, ναι... έχετε δικηο. Τότε έλάτε...

Και το ραντεβού ορίζεται. Την δέ έπομένην, μεσημεριάτικα, λαμβάνω την άγουσα προς την όδον Κύμης.

Σε λιγάκι, καθισμένη άντίκρου στον κ. Χαϊρόπουλο, συζητώ μαζί του πάνω στο φλέγον ζήτημα. Συζητήσεις που διεξάγεται σε μιάν ατμόσφαιρα... μοναδικής έντιμιας, με κέφι, με άστεία, με καλαμπούρια.

— Όποτε θέλετε να σας πω άν πείνασα ποτέ, έτσι; Για νάμαι ειλικρινής, όχι! Δεν ένοιωσα ποτέ το συναίσθημα της άμέσου έπαφής με την πείνα. Βέβαια δεν έλεω... Ο έκείστοτε σπιτονοικοκύρης μου χιλιάδες φορές έχει παραπονεθί για την καθυστέρηση του ένοικίου... Και συχνότατα, ώρισμένες εποχές, με κυνηγούσαν γραμμάτια ένα σωρό άνεδασμένα 250 % πάνω με τους τόκους. Μά αυτό δεν είνε πείνα. Στέρησης ίσως ναι. Άλλά ύπηρχε πάντα λίγο ψωμοτύρι ή δεν ξέρω τί άλλο. Έπειτα είναι και αυτό: Έγώ δεν στάθηκα ποτέ μπροστά. Ήμουν πάντα νοικοκυρόπαιδο μάλλον... Δεν πέρασα από τον μπρεσιμισμό των πρώτων έτών της δημοσιογραφικής καριέρας.

— Όστε;

— Η γνώμη μου για την περίφημη δημοσιογραφική πείνα... Δέ διακνέτε! Τίως να ήταν γεγονός για τους πιο παλιούς, αλλά για μας... Έμεις θέλουμε την καλοπέρασή μας... Το τζάκι μας, τη φωτίτσα μας... και το κορίτσι μας άκόμα... Και άν ποτέ τα στερηθούμε όλα αυτά, είμαστε άξιοι να πεθάνουμε, αλλά όχι απ' την πείνα αλλά από την στενοχώρια.

Όποτε θα φύγωμε χωρίς «άνέκδοτο»; Μά όχι! Οι άναμνήσεις του παρελθόντος είναι πάντοτε πλούσιες. Και πάντα κάτι μπορεί να βγάλη κανείς. Νάτο λοιπόν! Ο κ. Χαϊρόπουλος άρχίζει:

— Ήταν την εποχή των έορτών της εκατονταετηρείδος της Έπτανήσου. Και έπρόκειτο να ταξιδεύσω ως άπεσταλμένος της «Καθημερινής» για να παρακολουθώ τις γιορτές. Θάφευγα—μαζί με τον συνάδελφό μου κ. Χρονόπουλο— με τον «Ίέρακα» το βράδυ στις 7, όταν την παραμονή ακριβώς με είδοπούν απ' την έφημερίδα μου ότι την έπομένη θα έλάμβανα μέρος σε μιά αεροπορική εκδρομή πάνω στην Άττική. Προσκεκλημένοι δημοσιογράφοι και... όραίες κυρίες. Ξεση-

Άπαντούν σήμερα

οι κ.κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ
και ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

κίονομαι λοιπόν πρωί-πρωί, χωρίς να κοιμηθώ διόλου, πηγαίνω, πετάω, και έπιστρέφω αίσίως στις... 4 το απόγευμα. Τώρα; Τό βαπόρι να φύγη στις 7, ο κ. Χρονόπουλος να περιμένη και ο κ. Μπαρλάς—ό άρχισυντάκτης μου— να ζητά ό-

Ο κ. Χρ. Χαϊρόπουλος

λόκληρη σελίδα ύλης. «Μά το καράβι θα φύγη» του λέω. Τίποτε αυτός: «Έχεις καρό; Άμα άνοίξεις τις άρίδες σου (είχε δικαίο ο κ. Μπαρλάς. Έχει κάτι άρίδες ο κ. Χαϊρόπουλος!) σε δυο λεπτά έφτασες στον Πειραιά!» να γίνη; Θέλοντας και μη, στρέθηκα στο γραφείο. Πώς γήγνε το κομμάτι εκείνο, μόνο ένας Θεός το ξέρει. Επί τέλους γήγνα έξω και χωρίς να προσβάλω ούτε λεπτά κακά-καλά να πάρω από το λογακτήριο — ο κ. Χρονόπουλος έφώναζε, βλέπετε!

— Κατεβαίνουμε στον Πειραιά. Ή ώρα έφτά και τέταρτο! Το βαπόρι φευγάτο. Τί θα γίνη; Εκείνη την ώρα βλέπω τον «Τάσο» έτοιμο να σηκώση άγκυρα. Ρωτάμε άν ίσχυαν οι άδειές μας και μπαρκαρούμε. Νησιώτες και άπινος εγώ. Μπαίνω στην καμπίνα μου, ξεπλώνω να κοιμηθώ και στην πάνω κοκέτα πέφτει ο κ. Χρονόπουλος. Κλείνω τα μάτια μου. Πές πως κοιμήθηκα. Σε λίγο άκούω ένα «ντρίν»... Η κουρίτσα της κοκέτας μου άνοίγει και ο κ. Χρονόπουλος άρχίζει να παριστάνει δολόκληρο το «300 λέξεις σε 10 λεπτά» που έπαιζε τότε ο Άγυρσάπουλος. «Μαρέ άσε με να κοιμηθώ!...» Τίποτα αυτός. Και φτάνουμε έτσι στην Πάτοα. Κατεβαίνουμε να ξεμου-

διάσωμε και να θρούμε τίποτα για φαί... αλλά πού; Τα ρεστοράν όλα κλειστά! Ξαναμπαρκαρούμε και δρόμο για την Ζάκυνθο. Υποδοχή άέχαστη. Σμπάρα, μπράβο, ζήτω, «μαύρη είναι ή νύχτα στο βουνά...» αλλά πείνα εγώ... νύστα... Τρέχω στο ξενοδοχείο να ξεπλώσω ως τη μία που μας είχαν γεύμα στη Λέσχη Λομβάρδου και... ξιπνάω αίσίως στις 3! Τώρα; Τρέχω σε ένα-δυο ρεστοράν, οι κατασβόλες άδειες! Ο κ. Χρονόπουλος να με κοιρίδευη και να μου δείχνη, για να με πειράξη, ένα κόκαλο από κοττό-βουλο!... Έξαλλος εγώ! Βέβαια «ώραία πούνα; ή Ζάκυνθος!» κλπ. αλλά εγώ στο μεταξύ πεινούσα... Και για να παρηγορηθώ πάω πάλι να ξεπλώσω, άποκοιμείμαι ξεθεωμένος και — δεν θα το πιστέψετε — ...χάνω και το βραδυό γεύμα της Λέσχης Ζάκυνθος και αναγκάζομαι να διειπνήσω με πολύ λίγα πράγματα σ' ένα μικροεστιατόριο.

Τό πρωί παίρνωμε τον «Ίέρακα» και δρόμο για το Άργοστόλι. Μόλις φτάσαμε, όλοι έτρεξαν να καταθέσουν στεφάνι στον Άγνωστο Στρατιώτη και εγώ έτρεξα να καταβέσω... στην κοιλιά μου... Ή σύχασα. Επί τέλους, θα μπορούσα να παρακολουθώ κι' εγώ τις γιορτές. Μά νέα τόμπολα. Έσωτερικές διενέσεις άνακαλούν τους λαβόντας μέρος εις την έορτή ύπουργούς και το πανηγύρι διαλύεται έσπευσμένως.

Με τον «Ίέρακα» φτάνουμε στην Πάτρα. Από κει και πέρα όμως; Άναγκασθήκαμε να πάρουμε τον «Κρόνο» ένα καράβι 97(!!) έτών που έκανε τον τελευταίον του πλου, για να βάρουμε στην Αθήνα. Τί τραβήξαμε στο ταξίδι αυτό δεν λέγεται... Μαρτύριο άπερίγραπτο, ταταλικό...

Κάποτε φτάσαμε επί τέλους στον Πειραιά. Πώς να σας περιγράψω πως μου φάνηκε εκείνη την ώρα το βρασιερό μας επίγειο; Όασε. Έδω... μήπως έρω; Συνήλθα. Πήρα τον ηλεκτρικό μου, το τραί μου των Σεπολίων, βρήκα την μανούλα μου που μουζε φυλάζει φραγτά... τεσσάρων ημερών, βρήκα το κρεβάτάκι μου... Και έτσι έληξε ή περίοδος της τραγικότερης πείνας και νύστας της ζωής μου.

Ο κ. Χαϊρόπουλος με κυττά: — Φτωχές άναμνήσεις, ε; Μά τι να σας κάνω; Έγώ βλέπετε, δεν μπορώ να πω ότι πείνασα στην Εύρωπη... Και χαμογέλα πονηρά.

Ο κ. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Συστάσεις; Περιττεύουν. Ο κ. Άλέκος Σακελλάριος, ο νεώτερος απ' τους ευθυμογράφους και επιθεωρησιογράφους μας, είναι εξαιρετικά γνωστός και αγαπητός στους άναγνώστες της «Έβδομάδας».

Στο θέμα μας λοιπόν: Τον βρίσκω ένα μεσημέρι στο «Έν-τε-ά-λ» όπου παρακολουθεί τις πρόδρες του αναδιδαζόμενου νέου έργου του. Θόρυβος, φασαρία, καϊά... Παρακαλώ να

τὸν εἰδοποιήσουν. Ἐρχεται.
— Πεινάσατε ποτέ, κ. Σακελλάριε;
Ἡ ἀπάντησις τὸ ἴδιο ἀπότομη μὲ τὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ βέβαια πεινάσα! Καὶ ὄχι μιά φορά μόνο ἀλλὰ πολλές! Ἄν σὰς πῶ ὅτι... κάθε μέρα πεινώ, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολή! Ἀπὸ τίς !2— 12 1/2 τὸ μεσημέρι καὶ ἀπ' τίς ἑννέα τὸ βράδυ, ἀρχίζω νὰ πεινώ. Καὶ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, ἂν δὲ φάω, ἡ πείνα μου δὲ σταματᾷ. Νά, τώρα...

Τὸν διακόπτει: Τάπαν καὶ ἄλλοι ! Νέο πρᾶγμα ζητοῦμε. Καὶ μόνον τότε ὁ κ. Σακελλάριος ἀντιλαμβάνεται ὅτι πρόκειται περὶ συνεντεύξεως.

Σκέπτεται, σκέπτεται. Τίποτα:

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ πῶ.

Ἐπιμένει.

— Ἡ μοῦ λέτε, ἡ σὰς κρατῶ ἐδῶ ὡς τὸ βράδυ. Νά δοῦμε τότε, θὰ πεινάσατε ἢ ὄχι!

Πιάνει ἡ ἀπειλή; Πιθανόν. Γιατὶ σὲ λίγο ὁ κ. Σακελλάριος ἀρχίζει:

— Ἐχετε δικη, πεινάσα πρᾶγματι ὅταν ἤμουν... μάγερας!

— Τί:;

— Βέβαια στὸ στρατό, στὰ 39. Μία μέρα μὲ πιάνουν καὶ μοῦ λένε ὅτι εἶμαι... μάγερας ! «Μὰ δὲν ξέρω, βρε παιδιά!» Τίποτα αὐτοί. «Εἶσαι μάγερας!» Ὡστε εἶμαι; Καλά! Καὶ ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντά μου.

»Σὲ λίγο μοῦ κουβαλοῦν ἕνα καζάνι καὶ ἐρχονται καὶ μοῦ ἀδειάζουν μπρὸς μου ἕνα αὐτοκίνητο κρεμμύδια καὶ πατάτες. Ὑστερα φεύγουν καὶ μ' ἀφήνουν νὰ μαγερέψω. Ἐγὼ τὰχω χαμένα. Πῶς νὰ τὰ καθαρίσω τόσα κρεμμύδια; Οἱ βοηθοί μου εἶχαν πάει στὸ καφενεῖο γιὰ πρέφα. Βάνω καὶ γὼ ἀκαθάριστες τίς πατάτες καὶ τὰ κρεμμύδια στὸ καζάνι, βάνω φατὰ καὶ δρόμο γιὰ νὰ λάβω μέρος κ' ἐγὼ στὴν πρέφα! Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς παρτίδες, θυμήθηκα κάποτε τὰ ὑψηλά μου καθήκοντα. Τρέχω στὸ μαγειρεῖο καὶ βρίσκω... μόνο τὸ καζάνι! Πῶς τὰ κατάρφω καὶ κόλλωσαν οἱ πατάτες καὶ τὰ κρεμμύδια στὰ τοιχώματα τοῦ καζανιοῦ καὶ ἔγιναν... τοιμνέτο; Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Πάντως τὸ γεγονός εἶνε ἕνα: Ὅτι ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι ὅλη ἡ μοῖρα αὐτοκινήτων ἐνήστεψε μὲ ψωμί κ' ἐλγές ! Ὅσο γιὰ πείνα, τὴν αἰσθάνθηκα μόνον ἐγὼ. Γιατὶ μπῆκα στὸ πειθαρχεῖο. Καὶ τὸ βράδυ τοῦ ἄλλοι ἐτρογαν, ἐγὼ δοκίμαζα τὴ τραγικώτερη πείνα τῆς ζωῆς μου... Πείνα τρέλλα... ὄχι ἀστεία...

Καὶ ὁ κ. Σακελλάριος σηκώνεται:

— Θὰ μ' ἀφίστετε νὰ πάω γιὰ φαί.

— Νά. Καλὴ ὁρεξή!

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΑΔΙΚΟ ΕΙΧΕ;

Εἰς τὸ μέσον τῆς τρίτης πράξεως ἐνὸς ἐξαιρετικὰ βαρετοῦ ἔργου, σηκώνεται κάποιος κύριος ποὺ κάθεται στὶς πρώτες σειρὲς καὶ ἀρχίζει νὰ πατά τὰ πόδια τῶν ἄλλων θεατῶν γιὰ νὰ φύγῃ.

— Ἐπὶ τέλους κύριε ! φώναξε ἕνας ἄλλος θεατῆς. Εἴσατε ἀνυπόφορος. Ἄλλως τε γιατί φεύγετε; Τὸ ἔργο ἀργεῖ ἀκόμη νὰ τελειώσῃ.

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ φεύγω, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ!

ΠΟΣΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ
ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΣΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ;

Μέσα εἰς διάστημα ἐνὸς ἔτους ἀπέθαναν εἰς τὰς ἀγγλικὰς Ἰνδίας 23164 ἄνθρωποι ἀπὸ δῆγματα δηλητηριωδῶν ἔρπετων. Οἱ τίγρεις κατεσπάραξαν 1064 ἄτομα. Ἄλλα 973 ἄτομα κατεσπαράχθησαν ἀπὸ λεοπαρδάλεις, πάνθηρας, λέοντας καὶ ἄλλα θηρία. Τὰ θύματα τῶν λύκων ἦσαν 277. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ θύματα τῆς κτηνοτροφίας, μέσα εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἀπωλέσθησαν 4000 κτῆνη ἀπὸ δῆγματα ἔρπετων, 3824 ἔπεσαν θύματα τῶν λεοπαρδάλεων καὶ τῶν πανθήρων, 30555 κατεβρόχθησαν αἱ τίγρεις, 4719 οἱ λύκοι, 2378 οἱ ὕαινες καὶ 4000 περίπου οἱ ἀρκτοῖδες. Συνολικῶς δηλαδὴ μέσα σὲ ἕνα χρόνον τὰ θύματα ἀνέρχονται εἰς 25460 ἄνθρώπους καὶ διπλάσια περίπου κτῆνη.

ΠΟΣΑ ΉΞΑΝ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ 1914;

Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἐφονεύθησαν συνολικῶς 8.736.000. Ἐκ τῶν νεκρῶν αὐτῶν τὰ 3.371.000 ἦσαν Γερμανοί, Αὐστροῖκοι καὶ οἱ τότε σύμμαχοί των, τὰ δὲ 5.365.000 Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ρώσοι κλπ. Εἰς τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν δέον νὰ προστεθοῦν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀπέθαναν μετὰ τὸν πόλεμον ἐξ αἰτίας τραυματῶν ἢ ἀσθενειῶν τὰς ὁποίας ἀπέκτησαν διαρκούντος τοῦ πολέμου. Γενικῶς, ὁ ἀριθμὸς τῶν θιμάτων τοῦ παγκοσμίου πολέμου ὑπολογίζεται περίπου εἰς 10 ἑκατομμύρια. Οἱ τραυματῶν ἀνῆλθον εἰς 22 ἑκατομμύρια ἐκ τῶν ὁποίων 7 περίπου ἑκατομμύρια ἔμειναν ἀνάπηροι: ἐφ' ὅρου ζωῆς. Πολλὰ προσπάθειαι ἔγιναν διὰ νὰ ὑπολογισθοῦν, ἔστω καὶ χονδρικῶς, αἱ δαπάναι καὶ ἐν γένει αἱ ὑλικαὶ ζημίαι τοῦ προηγουμένου πολέμου. Ὁ πιθανώτερος σχετικῶς ἀριθμὸς εἶναι: 35 δισεκατομμύρια χρυσὰ λίραι Ἀγγλίας. Εἰς δραχμὰς, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ ἰσοδυναμῇ μὲ πολλὰς δεκάδας χιλιάδων δισεκατομμυρίων.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΟ Ο ΕΡΙΚΣΟΝ, ΠΡΟΣ
ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΑΝΗΓΕΙ-
ΡΑΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΛΛΑ
ΜΝΗΜΕΙΑ;

Ὁ Ἐρικσον ἦτο Σουηδὸς μηχανικὸς ὁ ὁποῖος προσέφερεν εἰς τοὺς Ἀμερικανούς μεγάλας ὑπηρεσίας κατὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸν τὸν ἀγῶνα. Πρὸ πάντων ὑπῆρξεν ὁ κατασκευαστὴς τοῦ καταδρομικοῦ «Μόνιτορ» τὸ ὁποῖον κατέστρεψε τὸν καταδρομικὸν τῶν ἀντιπάλων τῶν «Μεργουμάκ». Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀπόλεια ἐνὸς καταδρομικοῦ ἦτο ἀνεπὶ ἀνθρώπων πλῆγμα.

Λίγο ἔξυπνα καὶ λίγο κουτά

ΠΩΣ ΤΟΝ ΞΕΦΟΡΤΩΘΗΚΕ

Ὁ Μάριος ἐργάζεται ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα σὲ ἕνα κουρείο τῆς Τουλῶν καὶ ἀπέκτησε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα ἕνα πελάτη ποὺ ἐρχόταν καθημερινὰ γιὰ ξύρισμα ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄφινε οὔτε μιὰ πεντάρα γιὰ πουρμπουάρ. Ὁ Μάριος βαρέθηκε τὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἀνεπιθύμητο πελάτη. Ἐνα πρωῒ, ὅταν ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν διὰ ξύρισμα ὁ Μάριος τὸν σαπούνισε γερά-γερά καὶ ὕστερα ἀρχισε νὰ ἀκονίζει μὲ μανία τὸ ξυράφι τοῦ ἐνῶ συγχρόνως τὸν κυττοῦσε μὲ μάτια γουρλωμένα.

— Τί σὰς συμβαίνει, ἀγαπητὲ Μάριε; ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ πελάτης.

— Τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν, εἶπε ὁ Μάριος χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ἀκόνισμα. Εἶναι ἕνας παροξυσμὸς τρέλλας ποὺ μὲ πιάνει πότε-πότε!

Περὶ τὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ πελάτης ἐξηφανίσθη γιὰ πάντα.

ΑΦΕΝΤΙΚΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς κ. Τζῶν Τζόνσον περιδεύων μὲ τὸ αὐτοκίνητό του εἰς τὴν Εὐρώπην εἶχε ἕνα σοβαρότατο αὐτοκίνητιστικὸ δυστύχημα. Μόλις συνῆλθε ρώτησε μὲ ἀγωνία τί ἀπέγινε ὁ ὑπηρέτης του ποὺ ταξίδευε μαζί του:

— Δυστυχῶς κύριε, τοῦ εἶπαν, ὁ ὑπηρέτης σας κόπηκε στὰ δύο.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησε ἀτάραχος ὁ κ. Τζόνσον. Φέρτε μου τὸ κομμάτι του μέσα στὸ ὅποιον εἶχα τὸ καρνέ μὲ τὰ τσέκια μου.

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΔΙΚΟ

Ἡ κυρία Μαλλιανομύτη ἦταν φοβερὸς προληπτική. Πρὸ πάντων δὲν ἐννοοῦσε νὰ καθίσῃ σὲ τραπέζι ποὺ ἦσαν 13 συνδαιτυμόνες διότι, καθὼς ἐξηγοῦσε, εἶχε σοβαροὺς λόγους.

— Μία φορά λέγει, ἦταν 13 τοῦ μηνὸς, φάγαμε 13 ἄνθρωποι: σὲ ἕνα γεῖμα κατὰ τὸ ὅποιον σερβιρίσθηκαν 13 εἰδῶν καγιτά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πεθάνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος;

— Ὅχι... Ἀκριβῶς ὕστερα ἀπὸ 13... χρόνια!

ΣΑΦΗΣ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἐνας ἀστυφύλακας βρίσκει, τὸν Ζερόν σκνίπα στὸ μεθῆσι στὸν δρόμο καὶ τὸν παρουσιάζει ἀμέσως στὸ αὐτόφορο:

— Ποῦ κατοικεῖς; τὸν ρωτᾷ μὲ βροντερὴ φωνὴ ὁ δικαστής.

— Μὲ τὸν ἀδερφό μου, ἀπαντᾷ ὁ Ζερόν.

— Καὶ ὁ ἀδερφός σου ποῦ κατοικεῖ;

— Μαζί μου.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖτε καὶ οἱ δύο; ρωτᾷ ἔξω φρενῶν ὁ δικαστής.

— Μαζί, τὸν ἀπαντᾷ μὲ ὅλην τὴν ἡρεμίαν ὁ Ζερόν.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

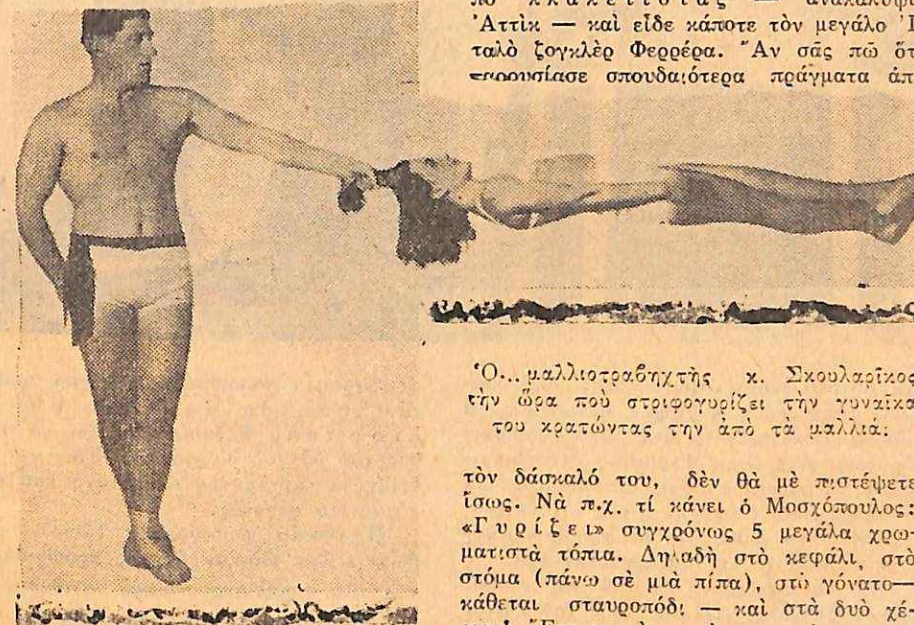
— Γνωρίζει ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου τὴν ἡλικίαν σου;

— Νά... ἐν μέρει.

Τὸ δαιμόνιο τοῦ Ρωμηοῦ ΑΚΡΟΒΑΤΑΙ, ἄνθρωποι καὶ ζῶα

ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ φύλλα τῆς «Ἑβδομάδος» γράψαμε γιὰ τοὺς ντόπιους ἀκροβάτας, γιὰ τοὺς δικούς μας κλόουν, γιὰ τοὺς ριψοκίνδυνους σχοινοβάτας μας, γιὰ τοὺς Ἑλληνας «σουρπράιζμεν», ποὺ ἀμιλλῶνται σὲ τέχνη καὶ σὲ δεξιότητα τοὺς ξένους συναδέλφους των.

Στὸ σημερινὸ φύλλο θὰ σὰς παρουσιάσω μερικὸς ἄλλους Ἑλληνας ἀκροβά-

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

μας, εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι στὴν «Ὀαση» μὲ τὰ νούμερά του. Ξεκίνησε ἀπὸ κλακετίστας — ἀνακάλυψε Ἀττικ — καὶ εἶδε κάποτε τὸν μεγάλο Ἰταλὸ ζογκλέρ Φερρέρα. Ἀν σὰς πῶ ὅτι ἐπαινοῦσε σπουδαιότερα πράγματα ἀπὸ

Ἡ γυναῖκα μὲ τ' ἀτσάλινα μαλλιά. — Ὁ Ἕλληνας «μαλλιοτραβήχτης» καὶ τὸ Κινέζικο νούμερό του. — Ἡ τζάξ ποὺ παίζει πάνω στὸ... κεφάλι τοῦ Μοντεφιόρο! — Πῶς γυρίζει 3 μπάλλες πάνω στὸ σκονὶ σὲ ὕψος 7 μέτρων ὁ Μοσχόπουλος. — Σκυλιά-μνένιουμ ποὺ κάνουν... μεταβίβαση σκέψης! — Τὸ ποντίκι... σωφὲρ καὶ ἡ ὑπομονὴ τοῦ κ. Μουρέλλου! — Τὰ ποντίκια ποὺ κάνουν... ἀριθμητικὲς πράξεις! — Ὁ Ντόριαν Ντρούλη καὶ ἡ ἐπιτυχία του. — Ἐνας παράξενος σκιτσογράφος.

ἴα. Ὑπάρχουν τέλος καὶ δυὸ ἑλληνικοὶ θίασοι ζῶων. Ὁ ἕνας εἶναι θίασος σκύλων τοῦ ἄλλοτε πρωτοπυγμαχοῦ τῆς Ἑλλάδος κ. Γεωργιάδη, τοῦ ὁποῖου τὰ σκυλιὰ κάνουν πολλὰ περιέργα πράγματα: Χορεύουν, κάνουν ἰσορροπία, κάνουν... μεταβίβαση σκέψης κλπ. Πέρυσι εἰργάσθησαν στὴν «Ὀαση» ἐπὶ δύο μῆνας.

Ὁ ἄλλος θίασος ζῶων εἶναι τοῦ ἐν Βόλῳ ὑπομονητικοῦ Ἑλλήνος κ. Ε. Μουρέλλου, ὁ ὁποῖος διαθέτει 40 Ἀδυσινιακά ποντίκια, ποὺ χορεύουν, κάνουν ἰσορροπία, κάνουν... ἀριθμητικὲς πράξεις... σωφάρουν ἀκόμα! Σκεφθῆτε ἕνα χαρακτηρισμὸν κατὰστρο ποντικίου νὰ ὀδηγῇ ἕνα μικροσκοπικὸ αὐτοκίνητο, νὰ κἀνῃ ἐλιγμούς, νὰ κορνάρῃ καὶ νὰ σταματᾷ στὸ πρῶτο σημεῖα τοῦ ἀστυφύλακος τῆς... τροχαίας (δηλαδὴ ἄλλου ποντικοῦ!). Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικοῦ θίασου ζῶων ποὺ θὰ δοῦμε ἀσφαλῶς ἐφέτος καὶ στὰς Ἀθήνας — μόλις πρὸ μηνὸς ἦλθεν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ὁ κ. Μουρέλλος μὲ τὸν θίασό του!

Θάταν ἐπίσης παρτίδα καὶ ἕνα ἄλλο.

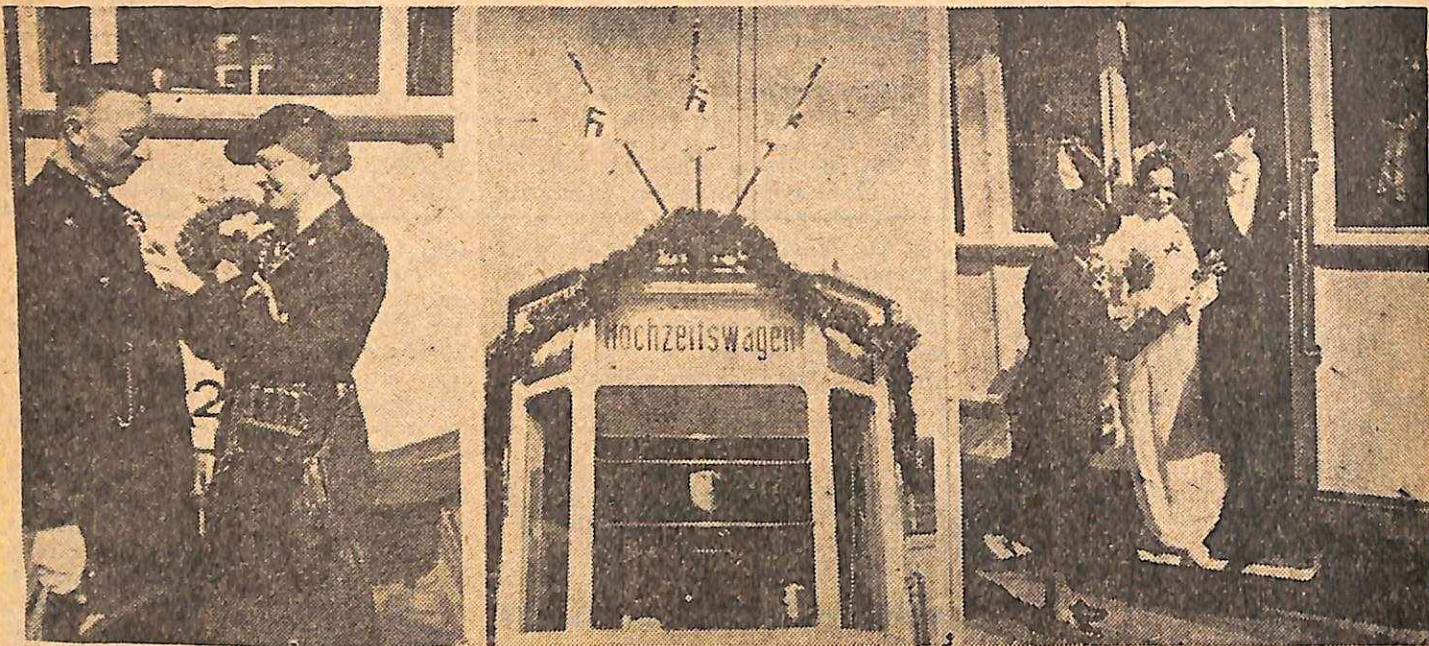

Ὁ Νίνο Μοντεφιόρο, ἐκτελώντας τὸ παράξενον νούμερό του.

ἔγραψε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος «θεατρικοῦ» σκιτσογράφου κ. Ντρακόλ, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐργασία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκτελῇ ἐπὶ σκηνῆς σκίτσα-γελοιογραφίαι διασήμων ἀνδρῶν ἢ θεατῶν μέσα σὲ ὀλίγα δευτερόλεπτα!

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

ΓΑΜΗΛΙΑ... ΤΡΑΜ!

Ο σύγχρονος πόλεμος είναι ολοκληρωτικός και η επίδρασή του στην ζωή των πολιτών των εμπόλεμων κρατών είναι μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά.

Ένα από τα κυριότερα χαρακτηριστικά του σημερινού πολέμου είναι η διάθεση όσον το δυνατόν μεγαλύτερων ποσοτήτων πρώτων υλών για πολεμικούς σκοπούς.

Το σύστημα αυτό το εφάρμοσε μεθοδικά η Γερμανία, η οποία έμελετο από έτων τον τρόπον της ξοικονομήσεως ωρισμένων πρώτων υλών χρησίμων δια τας στρατιωτικές ανάγκες και της αντικαταστάσεως αυτών δι' άλλων.

Εξαιρετική προσοχή εδόθη εις την εξοικονόμησιν του πετρελαίου και της βενζίνης, του σπουδαιότερου υλικού δια

τά μηχανοκίνητα στρατεύματα. Από καιρού απαγορεύθη η χρήσις αυτών εις τα ιδιωτικά αυτοκίνητα δια λόγους διασκέδασης. Δ.χ. ένας Γερμανός δεν έδικαιούτο να χρησιμοποιήσῃ αυτοκίνητον διά να υπάγῃ εις εκδρομήν ή εις τό θέατρον. Έδικαιούτο όμως να τό χρησιμοποιήσῃ διά να φθάσῃ εις τήν εργασίαν του.

Διά να μή επέλθῃ ἐκ τοῦ περιορισμοῦ αὐτοῦ δυσκολία εις τήν ζωήν τοῦ κοινού τό κράτος έλαβε ιδιαίτερα μέτρα δι' ωρισμένας εξαιρετικὰς περιπτώσεις.

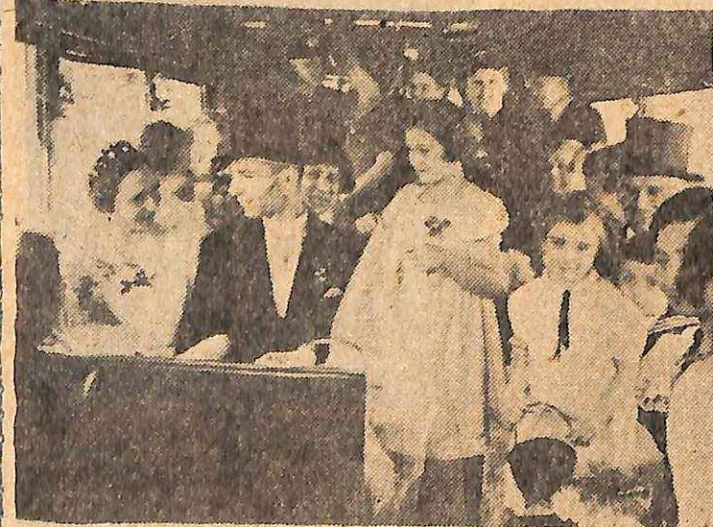
Έτσι, διέταξε τήν εταιρία τροχιοδρόμων να διαθέσῃ ειδικά όχήματα δια τας γαμήλιους πομπάς, διαρρυθμιζόμενα καταλλήλως και τά όποια δέν ακολουθοῦν φυσικά τά κοινά δρομολόγια.

Οί εἰκόνες μας δείχνουν τήν νέαν αὐτήν πολεμικήν καινοτομίαν. Ἡ πρώτη

φωτογραφία παρουσιάζει μιὰ χαριτωμένη εἰσπρακτορίσα τοῦ γαμήλιου τραμ ή όποία στολίζει τό στήθος τοῦ οδηγοῦ μ' ένα λουλούδι, γιά να δείξῃ κι' αὐτός τήν συμμετοχή του στό εὐχάριστο γεγονός.

Ἡ μεσαία φωτογραφία (άνω) μᾶς δείχνει ένα ειδικόν όχημα, προωρισμένο γιά τας γαμήλιους πομπάς, στολισμένον ἐπὶ τούτοις μέ σημαίας και άνθη. Μὲ τήν εορτάσιμη όψη του ό οδηγός θά διασχίσῃ τήν πόλιν και θά μεταφέρῃ τό νέον ζευγος εις τήν ἐκκλησίαν διά τήν στέψιν.

Εἰς τήν τρίτην φωτογραφίαν φαίνεται ή εἰσπρακτορίσα ή όποία προσφέρει μιάν μικράν άνθοδέσμην εις τήν νύμφην, ἐξ ονόματος τῆς εταιρίας τῶν τραμ!

Ἡ ἀριστερά εἰκὼν παρουσιάζει τό ζεῦγος τῶν μελλονύμφων περιστοιχιζόμενο ἀπό τοὺς συγγενεῖς και φίλους, τήν ώρα

ποῦ τό όχημα φέρει τήν πομπήν στήν ἐκκλησίαν διά τήν στέψιν.
Ἡ δεξιὰ εἰκὼν παρουσιάζει τήν εἰσοδὸς τῆς νύμφης στό γαμήλιο τραμ, ἐνῶ τά παῖδάκια ποῦ ἀποτελοῦν τήν τιμητικὴ συνοδεία κρατοῦν τήν οὐρά.

ΡΑΝΤΙΟ-ΠΑΡΤΥ

ά ντζελικα φίρο μίο
Γαί άλλες μ' ένδιδάρανε σ' ένα ποβλίο σερίο σπίτι τζό-
για μ'ία, όπου είχανε ράντιο-πάρτυ, τό καινούργιο
μπαίγνιο τῆς μόδας.

Γιά να χαπιτάρης μόλτο μπένε τί σοῦ λέω, τζόγια μίε,
ώω στην Ἀθήνα, καταργήθηκαν οὐλά τὰ
μπαίγνια τῆς συνναστροφῆς, τῆς δεγγέ-
ρας παναπή, ὁ τζόγος, ή τούπολα, ή μπερ-
λίνα και οὐλά τ' άλλα μπαίγνια και οὐλος
ὁ κόσμος παίζει ράντιο-πάρτυ.

Μαζεύονται ντούνκουε παρέες-παρέες
στά σπίτια ποῦ έχουνε ραδιόφωνο και κολ-
λάνε τό αὐτί τσου να μάθουνε νοδιδές
και ἱνφορματισiónες ἀπὸ τὸν πό-
λεμο.

Εὐτόνιο εἶναι, τό μπαίγνιο τῆς μόδας και
οὐλο; με δάφτο ξετρολλαινόνται φίρο μίο.
Ντούνκουε μ' ένδιδάρανε κι' ελόγου μου
παναπή κι' ἐπήγα.

— Καλῶς τὸν τὸν σιόρ-Νιόνιο, μοῦ λένε.
— Καλῶς σὰς ὀρθῆκα ἀφεντάδες, τσοῦ λέω.

— Ἐλῃ σούμπιτο, μοῦ λέει μίε κοπελλία σαν τὰ κόνα τὰ
νερά, Γαί άλλες μούλεγες πὼς παλάρεις τὰ Ἰγγλέζικα...
— Ναισκε, τῆς λέω φοδισμένος γιατί ἐγὼ τὰ Ἰγγλέζικα
δέν τὰ ξερω και τ' εἶχα πῆ ψέμματτα, πέρ λ' ὄνός.

— Ἐλα σούμπιτο ντούνκουε, μοῦ μπαταλεῖ, γιατί ἐπήραμε
εἰς Ἰγγλέζικη στασιόνα και δὲ σκαμπάζουμε τί κοζάρεϊ...
Νά τσοῦ πὼς πὼς δέν χαπιτάριζα, τό ρεζιλίκι θά ἦτανε με-
γάλο. Τὸ λοιπὸν ἐπήρα πὼς και ἄρχισα να τσοῦ ἀραδιάζω ὅ-
σες ψευτιες μὰ τὸν Ἄγιο, μούργότανε στό τσερδέλο. Μ' ἀκού-
γανε σὸν ἐκκλησία. Στό φινάλε με παίρνει ή κοπελλία κατὰ
μέρος και μοῦ λέει:

— Μπαῖσο σιόρ Νιόνιο! Μ' ἔδωλες ἀσπροπόρσωπη. Ἀἱ
λόβ γιόδ!... μοῦ λέει, παναπή ἴο τ' ἄμο και μοῦ σκάει
κι' ένα φιλί ποῦ μοῦθε ντελίσιο!

Σὲ φιλῶ φίρο μίο, στά ντόλτες σου ματάκια
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΤΟ ΓΙΑΤΣΟ

ά μίν, ἀμίν φχαριστημένο ἄνταμ, ἔνομαι.
Ἰστέ ἱκαλοκαίρι ἐρχόμενο ἔκανε, ἱπαὼτό «Ἐδγ» κα-
ιντρόμο ἦδγε, εἰτονιά ὅλο μεάλο λέντι ἔκανε...

— Ἐδγκα Ἰπαὼτόσοο!...
Τακούϊ ὀνάικα ντικὸ μου ἐμένα εἶπε:
— Καρμπέτ, κατισμένο ἄντρωπο ἔνε-
αι, ντούλαϊ γιόκ, παρντάκι γιόκ... τί τὰ
ἐνόμαστε;

— Τί να ἱκάνω κουζούμ;
— Ἰπαὼτό φτιαγμένο τὰ ἱκάνουμε ἱν-
τρόμο πουλημένο τὰ ἱκάνηκε...
— Ἀφερμ!... Ἀν ἁ δ ἁ ν!...
Ἀμῃ εἰκὼ λέω ἁ ν ἁ δ ἁ ν—φραντσέ!
ζικο λόγχο ἔνετται—Τακούϊ, ὀνάικα ντικὸ
μου σκοτωμένο ἔνετται ἐμένα τζάνουμ να ἁ-
κούη.

Ἰπαρμένο ἔκανε ένα κολῶνα-μολῶνα
ἱπάο, ἱστέ μισὸ ὀκῃ ἁ λ α, ἱστέ ντύο ἁδγκά,
ἀνακατωμένο χτυπημένο ἔκανε, ἱπάο ὀρω-ὀ-
ρω ριγμένο ἔκανε, ἱπαὼτό ἔτοιμο πινάμμα
ἐνότανε...

Καρροτσάκι μέσα θαλμένο ἔκανε ἱστέ ἱντρόμο ἦδγε!...
— Ἀμάν!... Ἰπαὼτό «Ἐδγκα» ἔνετται!... Ἰπαὼτό
Ἐδγκα!...

Ἐνα κορίτσι πιᾶμμα ἱπαράτυρο ἦδγε:
— Ἀμάν! Μουσιὸ πα'ωτατζή... ένα Ἐδγκα να ντινῆς...
Ἐγκὼ ἔντωσα ἱπαὼτό, ἀμῃ κορίτσι πιᾶμμα, λέε: ἐμένα:
— Μπα!... Δέν εἶναι Ἐδγκα!...
— Ἐδγκα τζάνουμ. Ἐδγκα ἔνετται!
— Ἰπὸ εἶναι τό ζυλαράκι;
— Μαζιλαράκι κουζούμ ντέν ἔκει. Ντέν κοιμάται...
— Καλέ ὀχι!... ζυλαράκι...
— Ἀ!... Ἀναντίν!... Τὰ ἱκαρόφωνα κουζούμ ένα σπίτο...
— Νά γαθῆς κοβέ!... εἶπε ἐμένα κορίτσι πιᾶμμα.
Ἰκρὸ ἐμένα εἶπε!... Ἀμάν, ἀμίν ντίκαϊο μεάλο κορίτσι
πιᾶμμα ἔκει. Ἰστέ ἱπαὼτό πουλημένο ἱκάνω, ἱκούο ἄντρωπο
ἔνομαι, Ἀναντίν!
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΔΚΡΕΩΦΑΓΙΑ

Μανιὼ ἁνός μου γλυκό
Σοῦ φέρνω νέο ξαφνικό:
Θά δοκιμάσουμε εἰδικὸ
Μενού γιά τήν υγεία.
Τὰ κρέατα τὰ καταργῶ
— Ἐτσι ἀποφάσισα ἐγὼ—
Κι' ἀρχίζω σοῦ τ' ὁμολογῶ
Τήν ἀκρεωφαγία!

Κοντὰ στή γνώσι και στέν νοῦ
Κάνω περίφημο μενού
Και—σοῦ τό λέω ἄντρε νοῦ—
Θά τό κρατήσω μήνες
Τὰ καταργῶμε τὰ φαγιὰ
Και γιά να πιᾶσουμε μαγιὰ
Γιά νᾶχουμε ζωή και γειὰ
Θά τρώμε διταμίνες!

Ἐγὼ τό δρίσκω λογικό
Και θάναί κι' οἰκονομικό
Και σὺ θά γίνῃς θηλυκό
Μὲ ὅλα σου τὰ κάλλη
Μὲ διταμί—θᾶσαι μποτέ
Κι' ἔτσι γλυτώνουμ' ἐπὶ τῆ-
Και δέν πλερώνουμε ποτέ
Χασάκη και μπαχάλη!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΔΡΗΗΣΙΣ

Τί σουῖρε, Μπόσικε, καλέ
Και μούβινες σαχλέ-ὀ-λαι
Νά καθεσαι και να μοῦ λέ-
Τέτοιες κουδέντες φρουδες
Ἀν θές λογάκι μου μισό,
Ἐγὼ ἁνός μου χρυσό
Τέτοια μενού δέν τὰ μισῶ
Και οὔτε τρώω φλουδες!...

Ἐγὼ μωρὲ κρεμνταλά
Θέλω να τρώω και καλά
Μόνον ἁνάκι τοῦ γαλά-
Γιά να μή νοιώθω πείνα
Και ἄν γουστᾷ—μενοῦ στήν
Μπόσικε ἐγὼ δέν συμφωνῶ,
Τὸ χρέτο τό περιφρονῶ
Και κάθε διταμίνε!...

Ἀσε λοιπὸν τίς συμβουλές
και τίς ἀρλομυπες ποῦ μοῦ λές
Γιατ' εἶσαι, Μπόσικε χαλές
Και μήπως με πατέντα
Και σοῦ τό λέω ἐν τιμῇ
Βράς τας αὐτές τίς διταμί-
Και πινε τους και τὸ ζουμί
Και... ἀλλάζε κουδέντα!

Η ΜΑΝΙΟ

Διὰ τό πιστόν τῆς ἀντιπροσώπς ΓΙΑΝΝ.

Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

Τὰ προηγούμενα

Ἡ Μαργαρίτα Μπερτέν, μιὰ νέα καὶ ὁμορφὴ γυναίκα, ἀφοῦ ἔζησε μιὰ μαρτυρική ζωὴ κοντὰ στὸν ἄνδρα της, χρεώει. Ἡ πρώτη της σκέψις μόλις πέθανε ὁ ἄντρας της ἦταν νὰ ἀναζητήσῃ μιὰ κόρη ποὺ εἶχε ἀπὸ τὸν ἐραστὴ της Ροβέρτο Βαλλερὰν, προτοῦ παντρευθῇ, καὶ ποὺ εἶναι τώρα 19 ἐτῶν. Ἡ Μαργαρίτα κατορθώνει νὰ βρῇ τὸν ἄλλοτε ἐραστὴ της. Εἶναι πᾶμπλουτος καὶ βουλευτὴς τοῦ Ρομυλλό. Ἡ νεαρὰ χήρα πηγαίνει στὸν Πύργο Βιρὺ ὅπου μένει καὶ τὸν βρίσκει. Τὸν ἐκλιπαρεῖ νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὴν κόρη της, νὰ τῆς πῇ ποῦ εἶναι. Ὁ Βαλλερὰν, ὅμως, ποὺ ἦταν βαρεὶὰ ἀρρωστος, τὴν διώχνει. Μετὰ τὴν ἀναχώρησή της, ὁ Ροβέρτος καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησή του πεθαίνει. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαργαρίτα, ἀγνοώντας τί συνέβη, ἐπιστρέφει στὸν Πύργο. Τῆς ἀνοίγει ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βαλλερὰν, Κλαύδιος. Τὰ μάτια του εἶναι κατακόκκινα.

11ον

— **Ι ΑΓΑΠΑΤΕ**, κυρία τῆς εἶπε ὁ θαλαμηπόλος τοῦ δουλευτοῦ.
— Θέλω νὰ μιλήσω στὴν οἰκονόμο.
— Εἶναι ἀδύνατον αὐτὴ τὴν στιγμή. Ἡ Κ. Αἰμιλία πῆγε στὴν Δημαρχία γιὰ κάτι διατυπώσεις. Μπορεῖτε νὰ ἀποταγθετε σὲ μένα.
— Ἐπιθυμῶ νὰ συναντηθῶ μὲ τὸν κύριο Βαλλερὰν.
— Ὁ Κλαύδιος ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.
— Πῶς, λοιπόν, ἔκανε, δὲν ξέρετε;...
— Τί πράγμα; ῥώτησε χλωμιάζοντας ξαφνικά ἡ Μαργαρίτα.
— Ὅτι ὁ δυστυχισμένος κύριός μας δὲν ὑπάρχει πιά;...
— Θεέ μου! φώναξε μὲ μάτια διάπλατα ἀπὸ τὴν καταπλήξη ἡ Μαργαρίτα. Πέθανε εἰπατε;
— Ἀλλοίμονον ναί, κυρία μου...
— Πέθανε!... ἐπανελάβε σὰν ἡχὼ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα.
Καὶ πρόσθεσε ἐξουθενωμένη:
— Πέθανε καὶ πῆρε μαζί του τὸ μυρτίο!... Δὲν θὰ μᾶλλον λοιπόν, τίποτε... Ἀλλ' ὄχι, δὲν μπορεῖ, θὰ ἔδωσα τίς τελευταῖες του ὁδηγίες στὴν οἰκονόμο, σ' ἐκείνην θὰ ἀνέθεσε τὴν ἐπίδεψή της κόρης μου. Πρέπει νὰ ἰδῶ τὴν Κ. Αἰμιλία!...
— Ὁ Κλαύδιος ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τῆς Μαργαρίτας τῆς εἶπε:
— Ἡ Κ. Αἰμιλία ὅπως σὰς εἶπα, πῆγε στὸ Δημαρχεῖο ἀπὸ ἐκεῖ θὰ πάει στὸ Ρομυλλό γιὰ νὰ τυπώσῃ τὰ ἀγγελητήρια.
— Ὅ, τὴν περιμένω. Πρέπει νὰ τῆς μιλήσω...

Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ **Ξ. ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ**

— Ὅπως ἀγαπᾶται.
Ἡ Μαργαρίτα διευθύνθηκε σ' ἕνα κάθισμα, ὁ Κλαύδιος, ὅμως, τῆς εἶπε:
— Δὲν εἶναι καλὰ νὰ μέινετε ἐδῶ, στὸ χῶλο, θὰ κρυώσετε. Νὰ σὰς ὁδηγήσω στὴν αἴθουσα ὅπου ὑπάρχει καὶ φωτιά.
— Ὅχι, ἀπήντησε ἡ χήρα.
Καὶ ἀφοῦ δίστασε λίγο προσέθεσε:
— Ὅ, σὰς ζητήσω μιὰ χάρη.
— Ποιάν, κυρία;
— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ προσευχηθῶ στὸ προσκέφαλό τοῦ νεκροῦ...
Ὁ Κλαύδιος ταράχθηκε ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτῆς αἰτήρησι.
— Ἀλλά, κυρία, φιδύρισε, δὲν ξέρω ἄν...
— Μὴ μοῦ ἀνητήσῃτε αὐτὴ τὴν χάρη, σὰς ἐφορίζω, ἔκανε ζωηρὰ ἡ Μαργαρίτα. Εἶμαι παλιὰ φίλη τοῦ κ. Βαλλερὰν, μοῦ ἦσαν πολὺ ἀγαπητοὶ ἄλλοτε... Ὁρίστε με νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω γιὰ τελευταία φορὰ...
Ὁ πιστὸς ὑπηρετὴς χαμήλωσε τὸ κεφάλι.
— Ἀς γίνῃ τὸ θέλημά σας, εἶπε συγκινημένος. Ἐλθετε, κυρία...
— Ἀνοίξε μιὰ πόρτα, ἔκαμε νεύμα στὴν Μαργαρίτα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, διέτρεξε ἕνα ἔρημο δωμάτιο, ὕψωσε ἕνα θαρὺ παραπέτασμα καὶ εἶπε σιγὰ:
— Ἐδῶ εἶναι...
Ἡ Κ. Μπερτέν προχώρησε μὲ βῆμα κλονιζόμενο.
Ἀπέναντί, στὸ δάθος ἦταν τὸ νεκρικὸ κρεβάτι. Κατάλευκο, ὁμορφὴ καὶ ἦταν ἀπὸ κερί, διεκρίνετο, μόνον αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὰ λευκὰ σεντόνια, τὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ.

Ἐπάνω στὸ στήθος του ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὸ ἄγνὸ φῶς μιὰς νεκρικής λαμπάδας ἕνας ἀσημένιος Ἐσταυρωμένος. Μιὰ γυναίκα γονατισμένη σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὸ κρεβάτι ψαλμοδοῦσε σιγανὰ τίς νεκροσιμῆς εὐχές.
Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ Κλαυδίου.
Ἡ Μαργαρίτα στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, σταυροκοπήθηκε καὶ κατόπι προχώρησε μὲ βῆμα πάντα κλονιζόμενο πρὸς τὸ νεκρικὸ κρεβάτι. Ἐκεῖ γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλά.
Ὁ Κλαύδιος ἔκαμε νεύμα στὴν γυναίκα του ἡ ὁποία σιγῶθηκε καὶ τὸν ἐπλησίασε:
— Ἡ κυρία αὐτὴ, τῆς φιδύρισε, εἶνε παλιὰ φίλη τοῦ μακαρίτη τοῦ κυρίου μας. Ὅ, τὴν ἀφήσουμε νὰ προσευχηθῇ.
Καὶ οἱ δύο τότε ἄρχισαν ἔξω.
Ἡ Μαργαρίτα προσεγγίστηκε ὥρα πολλή. Καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ δάκρυα δὲν ἔπαυσαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Μιὰ στιγμή, σκούπισε τὰ δάκρυά της καὶ ἀπλώνοντας ἐνωμένα τὰ χεῖρονόμια ἱκεσίως τὰ χέρια της πρὸς τὸν νεκρὸ φιδύρισε:

— Ροβέρτε, συγχώρεσέ με!... Σὲ ἀγαπᾶσα πολὺ, Ροβέρτε, καὶ σὺ μὲ κακὰ ἀνέβηκες! Δίκαια, ὅμως, γιατί σὲ ἐγκατέλειψα ἄνθρωπε καὶ σὲ βασάνισα! Συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με!... Ὁ θάνατός σου ἀνοίγει, μιὰ ἀκόμη πληγὴ στὴν καρδίᾳ μου... Ἐγὼ, σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅσα μὲ ἔκανες νὰ ὑποφέρω καὶ γιὰς ἀκόμα, καὶ γιὰ ὅσα θὰ μὲ κάμνεις νὰ ὑποφέρω στὸ μέλλον... Ἀυτῆσού με, ὅμως, Ροβέρτε, Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅτι θὰ πάρῃς μαζί σου, στὸν τάφο τὸ μυστικὸ σου!... Πέες μου, ἀνάθεσες σὲ κανέναν νὰ ἐπιδίστη τὸ παιδί μας; Ἀφήσες μήπως ἔγγραφο ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ μπορέσω νὰ ὁδηγηθῶ;
— Ὁρίαι, τώρα, ἡ Μαργαρίτα μπροστὰ στὸν νεκρὸ καὶ μὲ τὰ χέρια προτεταμένα σὲ ἐπικύληση, τοῦ μιλῶσε, σὰν νὰ τὴν ἀκούγε ἐκεῖνος, σὰν νὰ μπορούσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

Ξαφνικὰ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της μιὰ ἰδέα καὶ ἔφερε τὸ βλέμμα της ἕνα γύρω μέσα στὸ δωμάτιο.

— Τὰ ἔγγραφα ποὺ θὰ μὲ ὁδηγήσουν, φιδύρισε, θὰ εἶναι ἀσφαλῶς κάπου ἐδῶ, κοντὰ μου, μέσα σὲ κανένα ἐπιπλο. Ἴσως δὲν θάχω, παρὰ νὰ ἀπλώσω τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὰ πάρω...

Σώπασε γερὰν στιγμή.
— Νὰ ψάξω ἐδῶ μέσα! εἶπε τρομαγμένη, νὰ παραδιάσω τὸ νεκρικὸ αὐτὸ δωμάτιο!... Δὲν θὰ ἦταν ἱεροσολία!... Ὅχι, ὄχι, ποτέ!... Ἀφοῦ πρόκειται, νὰ ξαναβρῶ τὴν κόρη μου;
Μὲ τὴν συνείδησή της ἥσυχη τώρα, ἡ Μαργαρίτα διευθύνθηκε σ' ἕνα ἐπιπλο πάνω στὸ ὅποιο ἦσαν σκορπισμένα διάφορα ἔγγραφα.
— Ἐδῶ δὲν θὰ βρῶ τίποτε, εἶπε. Τὰ ἔγγραφα ποὺ ζητῶ θὰ τὰ ἔχωρε ὁ Ροβέρτος, ὅπως ἔκρυψε καὶ τὸ παιδί μας.

Τὸ χέρι της ἄγγισε ἕνα συρτάρι τοῦ ἐπιπλου ποὺ βρέθηκε κλεισμένο. Κλεισμένα ἐπίσης ἦσαν καὶ τὰ ἄλλα τὰ συρτάρια. Αὐτὰ, ἀπεθάρρυνε πολὺ τὴν ταλαίπωρη μητέρα. Κότταξε γύρω της ἀπελπισμένη.

Ξαφνικὰ, τὴν προσοχὴ της τραβήξε κάποιο ἄλλο ἐπιπλο τοποθετημένο πίσω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Νᾶναι ἐκεῖ μέσα;... εἶπε. Ἀλλὰ γιὰ τί ὄχι;

Γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὸ κρεβάτι ἔπρεπε νὰ περάσῃ μπροστὰ ἀπὸ τὸν νεκρὸ. Γιὰ μιὰ στιγμή δίστασε ἀλλὰ κατόπι μὲ βῆμα ἀσταθὲς προχώρησε. Περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ νεκροῦ, παρ' ὅλιγο νὰ πέσῃ κάτω κινδυνεύουσα Νόμισε πὼς ὁ νεκρὸς εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια του καὶ τὴν κοτταξε.

Ἐκείσε τὰ μάτια της καὶ προχώρησε καταβάλλοντας μιὰ ὑπὸ ἀτῆ προσπάθεια.

Τὸ ἐπιπλο μπροστὰ στὸ ὅποιο ἔβρισκα-

ταν ἦταν, μιὰ—μεγάλὴ παλαιὰ κενὴ ντουλάπα. Κραυγὴ χαρᾶς παρ' ὀλίγο νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Μαργαρίτας. Τὸ κλειδί ἦταν ἐπάνω στὴν κλειδωνιά.

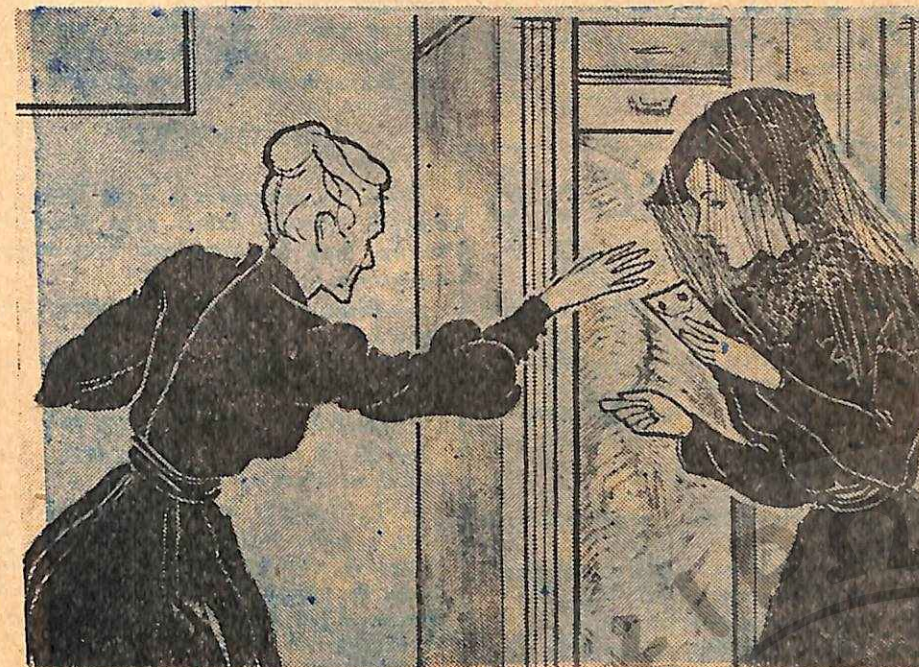
Μὲ καρδιά ποὺ ἔπαλλε μέγρι διαρρηξίως ἡ νέα γυναίκα ἔστρεψε τὸ κλειδί καὶ ἀνοίξε τὴν ντουλάπα. Ἀντίκρου της εἶδε ἕνα συρτάρι, τὸ ἔσυρε καὶ παρ' ὀλίγο νὰ λιποθυμήσῃ, ἀπὸ τὴν χαρὰ της αὐτὴ τὴν φορὰ. Μέσα στὸ συρτάρι ὑπῆρχε ἕνα μόνο πράγμα, κί' αὐτὸ ἦταν ἕνα γράμμα! Ἡ Μαργαρίτα τὸ ἀρπάξε καὶ διάβασε τὸν φάκελλο:

Πρὸς τὸν κ. Αἰμιλίον Ὁγκύ, συμβολαιογράφον, Ὁδὸς Πυραμίδων 18.

Παρίσιοι
Κραυγὴ χαρᾶς ἔξφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τὴν ἴδια ὥρα, μιὰ ἄλλη κραυγὴ, τρόμου καὶ ἀγανακτήσεως αὐτῆς, ἀκούσθηκε ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἡ χήρα στράφηκε ἔντρομη.
Μιὰ μεσόκοπη μαυροφορεμένη γυναίκα

Ἡ κ. Αἰμιλία ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαργαρίτας.

εἶχε ὑψώσει τὸ θαρὺ παραπέτασμα καὶ τὴν εἶδε νὰ παίρνῃ τὸν φάκελλο μέσα ἀπὸ τὸ συρτάρι.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν οἰκονόμο τοῦ Ροβέρτου Βαλλερὰν, Κ. Αἰμιλία, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαργαρίτας καὶ τῆς πῆρε τὸ φάκελλο ἀπὸ τὸ χέρι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

— Ἀθλία! εἶπε ἡ Κ. Αἰμιλία μὲ ὑπόκρινε φωνή, ἱεροσόλος!

— Ἐλεος!... ἐτραύλισε ἡ Μαργαρίτα γονατίζοντας καὶ τεινόντας ἱκετευτικά τὰ χέρια της.

— Ἀ! Σὲ ἀναγνωρίζω, συνέχισε ἡ Κ. Σολλιέ, μὲ ἀλλοιωμένο τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν ὀργή. Ἐσὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ ἤθελες τὸ θράδυ, ἐσὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ ἔφερες μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ πένθος καὶ τὴν καταστροφὴ!...

— Ἀυθιγθῆτε με!... ὠλόλυξε ἡ ταλαίπωρη μητέρα. Δὲν ξέρετε ποῖος λόγος μ' ἔφερε ἐς ἐδῶ, μάρτυς μου δὲ ὁ Θεὸς ὅτι δὲν ἐπανῆλθα σήμερον μὲ κακὸ σκοπό!

Δὲν ἤξερα ὅτι ὁ κ. Βαλλερὰν εἶχε πεθάνει. Ἦλθα γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσω καὶ νὰ κλαύσω πάλι γιὰ τὴν κόρη μου, γιὰ τὸ παιδί μου ποὺ μοῦ τὸ πῆραν, ποὺ τὸ ζήτη δέκα ἐννέα χρόνια τώρα!... Ὁταν μπηχά σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο μὲ ἴλως ἡ ἰδέα νὰ ἀναζητήσω κανένα σημεῖο, καμμία ἐνδειξὴ ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ μπορέσω νὰ εὑρῶ καὶ ἴχνη τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἐπέκυψε στὸν πειρασμό... Ἀνοίξα αὐτὸ τὸ ἐπιπλο καὶ βρήκα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ πῆρατε! Γονατιστὴ τώρα σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχώρησετε ἐξ ὀνόματος τοῦ νεκροῦ καὶ νὰ μοῦ δώσετε πίσω αὐτὸ τὸ γράμμα. Δὲν ξέρω τί περιέχει, πάντως ὅμως, ἐλπίζω νὰ μάθω ἀπ' αὐτὸ κάτι γιὰ τὴν κορούλα μου!... Ἀυθιγθῆτε με, κυρία!...

— Σιωπὴ! ἔκανε ἐπιτακτικὰ ἡ Κ. Αἰμιλία, δείχνοντας τὸ νεκρικὸ κρεβάτι. Τολμάτε νὰ μιλάτε ἐστὶ μπροστὰ στὸν νεκρὸ, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖο θελήσατε νὰ μιάνατε μὲ μιὰ ἱεροσολία!...

— Ὁ! ὄχι, δὲν ἤλθα γι' αὐτό. Σὰς ἐπαρακαλῶ ὅτι ζητοῦσα νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τῆς κόρης μου...

— Ποιὰς κόρης σας; ῥώτησε ψυχρὰ ἡ Κ. Σολλιέ.

— Σὰς παρακαλῶ κυρία, μὴν κάνετε τώρα πὼς δὲν ξέρετε. Ὁ μακαρίτης σας εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη, ξέρετε λοιπὸν τὸ μεγαλύτερο μυστικὸ τῆς ζωῆς του...

— Δὲν ξέρω τίποτε, κυρία, οὔτε βέβαια νὰ ξέρω... Τὰ μυστικὰ ἐκείνου τοῦ οἰκίου ἐπιταχύνετε τὸν θάνατο, δὲν εἶνε δικὰ μου... Καὶ ἂν μοῦ τὰ ἀνεπιστεύθη, θὰ μείνουν βελανιδιὰ μέσα στὴν καρδιά μου καὶ μετὰ τὸν θάνατό μου, στὸν τάφο μου...

— Εὐρετε ὅμως, ποῦ εἶναι τὸ παιδί μου;...

— Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε κἀν παιδί...

— Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μοῦ πῆρατε ἀναφέρει αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶναι, ὅπως βλέπετε σφραγισμένη καὶ δὲν ξέρω τί γράφει μέσα...

— Ἐν τούτοις ἔχετε ἐντολὴ νὰ τὴν δώσετε σὲ κάποιον...

— Σ' ἐκείνον στὸν ὁποῖον διευθύνεται καὶ ὁ ὁποῖος καὶ μόνος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

— Ὅ, φανήτε τόσο σκληρὴ ὥστε νὰ μὲ βασανίζετε μὲ τὴν σιωπὴ σας;

— Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτε.

— Εὐρετε ποῖα εἶμαι;

— Χθὲς σὰς εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ, δὲν ξέρω οὔτε τὸ ὄνομά σας.

— Ἀλλοτε μὲ ἀγαποῦσε ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν, κί' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα. Τοῦ ἐδόθηκα... Καρπὸς τοῦ ἐρωτός μας ἦταν τὸ παιδί ποὺ μοῦ πῆρε μόλις ἐγεννήθηκε καὶ τὸ ὅποιο ζητῶ τώρα. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἐπέβαλε ἕνα μισητὸ γάμο, μὲ ἔκανε τὴν πρὸ δυστυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου... Σήμερα, ὅμως, εἶμαι χήρα, ἐλεύθερη καὶ θαύμπουλη. Θέλω, λοιπόν, νὰ ξαναβρῶ τὴν κόρη μου καὶ νὰ ζήσω μόνον γιὰ ἐκείνην. Δότες μου τὴν κόρη μου, κυρία!...

— Γιὰ τρίτη φορὰ σὰς ξαναλέω ὅτι δὲν ξέρω τίποτε! Περιττὸν λοιπόν, νὰ ἐπιμένετε περισσότερο γιατί δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Τί ὀφείλει πιά αὐτὴ ἡ ἀυστηρότης; φώναξε ἡ Μαργαρίτα, πνιγμένη σχεδὸν ἀπὸ τοῦς δακρύους. Τὸ πείσμα σας εἶνε ἀνωφελεὲς καὶ σκληρὸ. Ἀδίκαια σιωπᾶντε. Ὅ, πῶ, θὰ ἀποδείξω ὅτι ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν εἶχε κόρη καὶ ὅτι ἡ κόρη ἐκείνη ἦταν δική μου. Τὸ ἀποδεικνύουν αὐτὰ τὰ ὑπερῶα, τοῦ Ρομυλλό! Ἀνάγκη νὰ γνωστῇ τί ἔχει γίνει ἡ κόρη ἐκείνη γιὰ νὰ πάσῃ τὴν κληρονομία τοῦ πατέρα της. Ὅ, εἰδῶ μὲχρι τῶν δικαστῶν, σ' αὐτοὺς θ' ἀναγκασθῇ νὰ ἀπαντήσετε.

— Στὸς δικαστὰς θὰ ἀπαντήσω ὅπως καὶ σὲ σας; δὲν ξέρω τί πρῶτα, ῥώτησε τὸν πεθαμένον...
Ἡ Μαργαρίτα ἔκανε ἕνα κίνημα ἀποθαρρύνσεως. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς ὅμως, ἦταν ἴση μὲ τὴν ἐπιμονὴ τῆς Αἰμιλίας.

— Πῆτε μου, τουλάχιστον, ἐξηκολούθησε, ἂν ἡ κόρη μου εἶναι στὴν Γαλλία ἢ στὴν Ἀμερική... Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε. Ποῖα!...

Σωπάτε πάλι! Δὲν ἔχετε, λοιπόν, ἐσεῖς καρδιά! Ἀγ! ἂν ἦσασθε μητέρα δὲν θὰ μὲ βασανίζατε ἐτσι!...

Ἡ Κ. Σολλιέ ἔβρισε πάντα ἄφωνη.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΚΟΥ

23ον

ΣΕ ΛΙΓΟ έρχεται η Τρέσσα, είπε ο Κάρσον στον Μώρτσεζον. Μά πές μου πώς ανέκα-
λυψες ότι ο Δίζον σκότωσε τον
Άρμστρογκ;

— Από τα τσέκ των 12.000 λιρών που απέσυρε από την Τράπεζαν. 'Η πλά-
στογραφία ανακαλύφθηκε από ειδικόν. Τό-
τε έμαθα πως και ο Άρμστρογκ είχε έ-
να ξένο χέρι.

— Και μετά τη φωτιά του δάσους πώς
αμφέβαλλες για το θάνατό του;

— Το ξύλινο χέρι ήταν μια εξαπάτη-
σις, ένα κόλπο. Έκαψε έναν Μυλαίο κι
αφίχκε το χέρι του στο πλάι για να μάς
παραπλανήσει! 'Ημουν άλλωστε βέβαιος
γι' αυτό. Οι άνθρωποι μου τον όρκηκαν
στην Μπατάβια μετά ένα μήνα. Κατέ-
σχον τα μαγαζάκια του με 6000 λίρες
αλλά εκείνος τους διέφυγε. Κατάλαβα
τότε πως θα ήρχετο έδω για λεφτά. 'Ας
είναι! Γλύτωσε την κρεμάλα με τον θά-
νατό του.

— 'Η Τρέσσα φάνηκε με μάτια κόκκινα
από το κλάμμα.

— Έφυγε; ρώτησε μή μπορώ να
κρύψω την αγωνία της.

— Όσο κι' αν ο Πέσσυ της είχε κάμει
κακό, εκείνη δεν μπορούσε να λησμονή-
ση ότι ήταν αδελφός της, ότι είχαν το έ-
διο αίμα μέσα στις φλέβες.

— Όχι.

— Τον συνελάβατε;

— Μόνο το πτώμα του. Σκοτώθηκε με
μια σφαίρα.

— Νεκρός!

— Τά χείλη της έτρεμαν. 'Ο Μώρτσεζον
πρόλαβε:

— Δεσποινίς, είπε, επιτρέψατέ μου να
σας ρωτήσω κάτι, όχι γι' αυτήν την ύ-
πόθεσιν. 'Ας την αφήσουμε στα παρασμέ-
να. Είπα πως συνελάβα ένα Δά-Κόστα.
Θυμάστε αυτό τ' όνομα καθόλου;

— Μου φαίνεται ναί, μά πού το α-
κουσαί...

— Θυμάστε μια παραμύνα που είχατε,
τη Βέρθα;

— Ναί, ναί. Βέρθα Δά-Κόστα που
παντρεύτηκε έναν ιθαγενή μελαφό άν-
θρωπο...

— Τότε θυμήθηκε πως ο άνθρωπος που
ζήτησε λεφτά ένα βράδυ από τον αδελφό
της ήταν αυτός.

— Αυτός ο Δά-Κόστα ήρθε και δόθηκε
τον αδελφό μου κάποιο βράδυ, πριν τη
δολοφονία. Τού ζήτησε λεφτά. Ένα πα-
λινό χέρι, μου είπε. Και τού δάνεισα
εγώ για να τον πληρώση.

— Δεν ήταν η πρώτη φορά που τον έ-
δεδώκε Δεσποινίς, χρόνια ολόκληρα ζή-
τούσε λεφτά από τ' άδελφό του!

— Τόν γυιό του; ρώτησε ο Κάρ-
σον. Τι θέλεις να πής;

— 'Ο Μώρτσεζον είπε στην Τρέσσα:

— Οι γονείς σας έμειναν στας 'Ινδίας
και όταν γύρισαν κάποτε στην 'Αγγλία
με την παραμύνα σας τη Βέρθα, έδε-
ίσατε τριών χρονών κι' ο αδελφός σας
Πέσσυ έφτά. Μένετε στην έξοχή.

— Ναί, ναί, στην έξοχή.

— 'Ο Δά-Κόστα λοιπόν ήταν χήρος,
φύλακας στο σπίτι σας κι' είχε κι' αυ-
τός έναν γυιό, τον Ζουάν. Παντρεύτηκε
την παραμύνα σας τότε. Σαφηνά ένα
δυστύχημα συνέβη. 'Ο Πέσσυ σκοτώθη-
κε σ' έναν κορμό. 'Η Βέρθα ήταν κα-
ταφοδισμένη. Τι θάλεγε στους γονείς
σας όταν γύριζαν; Τήν ίδια όμως έπαρ-
χή έγιναν επανάστασις στας 'Ινδίας κι' οι
γονείς σας εσφάγησαν από τους ιθαγε-
νείς. 'Όταν ήρθαν οι συγγενείς σας να
σας στείλουν σε σχολή, ο γυιός του Δά-
Κόστα ο Ζουάν πήρε τη θέση του αδελ-
φού σας. Σεις είδατε πολύ μικρή για να
θυμηθώτε μια τέτοια άπάτη.

— Και ο μικρός αυτός Ζουάν τ' ήξερε;

— Κάμποσο καιρό όχι, νόμιζε πως
πατέρας του ήταν ο φονευθείς συναρχα-
τάρχης Δίζον. Ματά έτη όμως, πού πέ-

θανε η Βέρθα, ο μαύρος ξεδιείχε τον
γυιό του για να τού παίρνει λεφτά. Μου
τά διηγήθηκε ο ίδιος στις φυλακας που
βρίσκεται.

— 'Η Τρέσσα ανέπνευσε με ανακούφιση:

— 'Όστε δεν ήταν αδελφός της ο κακοέρ-
γος. Κάποιος καθαρός άέρας γέμισε την
ατμόσφαιρα.

— Σ' ευχαριστώ Θεέ μου που δεν ή-
ταν αδελφός μου!

— 'Ο Ζουάν με όλη την μόρφωση που
πήρε, με όλα τα πνευματικά του χαρί-
σματα, είχε τη ψυχή ενός πρωτόγονου
κακοέργου.

— 'Όστε τ' άξερετε όλα; είπαν η
Τρέσσα.

— Ναί. Καλύτερα όμως να τ' άξε-
ρουμε πιά. Περσασμένα-ξεχασμένα.

— 'Έχω πράγματι ανάγκη να ξεχά-
σω. Έχετε δικήν.

— Ξέρω άκόμα πως κάποιος γάμος
θα γίνη αυτές τις ήμέρες. Και σ' εγχο-
μαι κάθε εύτυχία και χαρά.

— 'Η Τρέσσα τού έδωσε το χέρι.

— Σας ευχαριστώ για όλα, είπα, και
λυπούμαι γιατί κάποτε σ' άς μεταχειρίτη-
κα σαν έχθρο.

— Έκάνατε ότι νομιζάτε καθήκον
σας. Κι' εγώ έκανα το δικό μου.

— Κι' εγώ σε νόμιζα πολύ επιπόλαιο,
είπε γελώντας ο Κάρσον, αλλά τώρα σε
θαυμάζω, φίλε μου.

— 'Όλα τέλειωσαν καλά. Τώρα, επι-
τρέψατέ μου να πηγαίνω.

— Τους άποχαιρέτησε κι' έφυγε. 'Ο Κάρ-
σον κύτταξε την Τρέσσα. Άκόμα δεν
μπορούσε ή νέα να τ' άπιστέψη.

— Τώρα, μπορώ να σε βλέπω χωρίς
να ντρέπομαι. Νέο, τού είπε.

— Ποτέ δεν έπρεπε να ντρέπεται έ-
σύ, άγάπη μου. Έκανε το καθήκον σου
όταν πίστευες πως υπερίσχιζες τον ά-
δελφό σου. Έτσι θάχω πιο πολύ επι-
στοσύνη σε σένα για το μέλλον.

— Πού θάλεγε πως ο Μώρτσεζον θ' ά-
μας χάριζε την εύτυχία; 'Αν δεν έχ'η
πολύ πνεύμα, έχει όμως καρδιά.

— 'Η καρδιά άξίζει πιο πολύ από τ' ά-
πνεύμα. 'Ο Δά-Κόστα είχε πνεύμα άλ-
λά...

— Σας! 'Ας μή μιλάμε πιά γι' αυτόν.
Μεθύριο έχουμε το γάμο μας.

— Τήν εύτυχία μας. Φθάσαμε πιά στ'
άκρογάλι της εύδαιμονίας.

— Έγειρε στόν όμο του συγκινημένη έ-
κείνη και τήν φίλησε, τήν φίλησε, τήν
φίλησε.

— Τά μάτια σου, τ' άσπρη αυτά μά-
τια είναι πάλι δακρυμένα, τής είπε.

— Ναί, μά τώρα είναι δάκρυα χαράς
άγαπημένο μου.

— ΤΕΛΟΣ

Σε μια νέα θαυμασία φιλολογική
μετάφραση. Κάθε διαφήμιση πε-
ριτελεί γι' αυτό. 'Ερωτες, πάθη,
ίλιποισμοί, θα κρατήσουν σε άδια-
σπαστη άγωνία το ενδιαφέρον των
αναγνωστών μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
ΑΡΙΣΤΟΥΡ-
ΓΗΜΑ
ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ
ΤΗΣ
ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ
ΤΟΥ
ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ
(Πατέρας)

ΤΕΛΟΣ

«Αὐτοὶ οἱ στίχοι
γράφηκαν γιὰ σένα...»

Άγαπητή μου φίλη,

Το γράμμα αυτό που θα λάβης σήμε-
ρα δεν είναι γράμμα και θα παραξενευ-
θής άσφαλώς όταν θα το διαβάσης. Είναι
ένα ήμερολόγιο που περιλαμβάνει λίγες
μέρες της ζωής μου. Ίσως δεν σ' ενδια-
φέρει καθόλου. Αισθάνομαι, όμως, την
ανάγκη να το στείλω σε κάποιον που
μπορεί να με καταλάβει.

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Χθές άκόμη θά μου ήταν άδύνατο να
μαντεύσω αυτό που άρχισε σήμερα. 'Ο
μπαμπάς κυτιούσε από την πόρτα του
μεγάλου έξώστη περιμένοντας την στιγ-
μή που θα έρχόταν η Μαρία να αναγγεί-
λι ότι το φαγητό ήταν σερβιρισμένο. 'Η
μαμά είχε πάει από το πρωί να επισκε-
ψή την θεία 'Υδώνη που ήταν άδιάθετη
και δεν θ' άγύριζε παρά άργά το βράδυ.
Σε μια στιγμή, άκουσα τον μπαμπά να
μου λέει: «Χριστιάνη, Έλα έδω να δής
κάτι! Βλέπεις αυτόν εκεί τον νέο που
κάθεται κάτω από το δένδρο και διαβά-
ζει; Πόσο διαφορετικός μου φαίνεται ά-
πό τους άλλους νέους που σπαταλούν τον
καιρό τους παίζοντας τένις ή λέγοντας
διάφορες άνοησίες!» «Και πού ξέρεις
άν και αυτός ο νέος δεν διαβάσει; τήν
στιγμή αυτή άνοησίες;» ρώτησα. «Δεν πι-
στεύω. Τό ύφος του δείχνει έναν άνθρο-
πο διανοούμενο». «Και τι μάς νοιάζει
εμάς;» είπα. «Δεν σε νοιάζει, έσένα, ά-
ποκρίθηκε ο μπαμπάς. Έμένα όμως με
νοιάζει και πολύ μάστα. Ίσως αυτός
ο νέος να είναι κανένας μεγάλος ποιητής,
ήθοποιός, κάποια γνωστή ή ίσως και ά-
γνωστη προσωπικότητα. Μη ξεχνάς ότι σε
μια βδομάδα, στις 15 Αύγουστου, έχου-
με την τοπική μας έορτή! Άν κατορθώ-
σω να παρουσιάσω τήν ήμέρα εκείνη κά-
τι το έξαιρετικό, οι κύριοι της διοργανω-
τικής επιτροπής θ' άκούσουν από το κα-
κό τους». «Και νομίζεις ότι αυτός ο
νέος είναι κάτι το έξαιρετικό;» «Δεν ξέ-

ΔΕΥΤΕΡΑ, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Κατεβαίνοντας το πρωί, όπως πάντοτε,
να κόψω άνθη στόν κήπο, βρήκα τον Ζάν
Τουρνισιέν να απαγγέλλει μόνος στίχους.
Προσποιήθηκε πως δεν τον είχα ιδή και
θέλησα να άπομακρυνθώ διακριτικά. Τήν
στιγμή όμως εκείνη γλύτωσα από τή
συστολή μου και έπεσα γάμω. 'Ο νέος έ-
σπευσε να με βοηθήσει να σηκωθώ, με αώ-

τησε με μεγάλην ευγένειαν άν είχα πάθει
τίποτα και όταν τον βεβαίωσα πως δεν
ήπρηχε λόγος άνησυχίας, άπομακρύνθηκε
διακριτικά. Τό μεσημέρι έφαγα στης θεί-
ας 'Υδώνης και τό βράδυ δεν συναντήθη-
κα με τον φιλοξενούμενό μας έπειδή τον
είχε πάρει ο μπαμπάς μαζί του για να
τον συστήση στους κύριους της διοργα-
νωτικής επιτροπής. Πριν πάω όμως να
κοιμηθώ ή μαμά μου είπε: «Απόψε να
κλειδώσης τήν πόρτα σου. Όταν έξη
κάνεις στο σπίτι του έναν νέο που δεν
τον γνωρίζεις καλά, πρέπει να προσέχης».

Τού είχαν παραχωρήσει τό δωμάτιο
που ήταν δίπλα στο δικό μου και τον ά-
κουσα τήν ώρα που γύρισε, κατά τ' α-
σάνυχτα. Άπόρησα που είχα μείνει άγρυ-
πνη τόσο άργά.

ΤΡΙΤΗ, 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Προγευμάτισα μόνη με τον Ζάν, έπειδή
ή μαμά είχε πάει πάλι στην θεία 'Υδώνη
και ο μπαμπάς είχε φύγει πρωί-πρωί,
όπως πάντοτε, για τό γραφείο του. Τού
έπαιξα στο πιάνο μερικά από τά κομμά-
τια που τού άρεσαν. Έχομε γίνει λίγο
φίλοι.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Κοιμήθηκα πολύ άσχημα τήν νύχτα έ-
πειδή άκουσα τον μπαμπά να λέη ότι ο
Ζάν υπέφερε από άϋπνια. Είχε έργασθή
υπερβολικά τον τελευταίο καιρό και ά-
υτό είχε κουράσει υπερβολικά τά νευρά
του. 'Ετόν καυμένο τον κύριο Τουρνισιέν
είχε ειπή ο μπαμπάς. Έγώ σκεπτόμουν:
«Τόν καυμένο τον Ζάν».

ΠΕΜΠΤΗ, 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σήμερα δεν είδα σχεδόν καθόλου τον
Ζάν. 'Η μαμά με πήρε τό πρωί μαζί της
στην πόλη όπου πήγε να δοκιμάση τό και-
νούργιο φόρεμα που θ' άφορέση στις 15
Αύγουστου. 'Ο μπαμπάς και ο Ζάν μας
περίμεναν τό βράδυ στόν σταθμό. Άν
δεν κάνω λάθος, τήν ώρα που ο ξένος
μας μου έσφίξε τό χέρι, είχε πάει; μια
παραέση, χαρούμενη έκφραση. Έπέμει-
νε να κρατήση εκείνος τά μικροτακέτια
που κοβαλούσα. Μετά τό φαγητό ο Ζάν
ζήτησε τήν άδεια να άποτραβηχθή στην
βιβλιοθήκη όπου είχε άνακαλύψει ένα
βιβλίο με όραία ποιήματα. Άνοιξα σι-
γα-σιγα τό παράθυρό μου και τόν άκου-
σα να απαγγέλλη με δυνατή φωνή: «Αύ-
τοι οι στίχοι γράφτηκαν για σένα!...».
'Ηξερα πολύ καλά ότι δεν άπείχε τέτοιο
ποίημα μέσα στο βιβλίο που διάβαζε και
άποκοιμήθηκα με τήν φιλική έντύπωση
πως αυτοί οι στίχοι είχαν γραφή από
τον Ζάν για μένα.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

'Ο Ζάν εξαφανίστηκε ολόκληρη τήν ή-
μέρα. Τό βράδυ που γύρισε, μάς είπε ότι
είχε αισθανθή τήν ανάγκη να περάση τήν
ήμέρα του έξω στο ύπαιθρο, κοντά στην
φύση. 'Όστε δεν με συλλογιζόταν καθό-
λου... Τού είμαι άδιάφορη...

ΣΑΒΒΑΤΟ, 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Τί όραϊός που ήταν ο Ζάν όταν γύρι-
σε από τον περίπατό του κρατώντας ένα
τεράστιο μπουκέτο από άγριο-λούδα!
Τά προσέφερε στην μαμά. Μπουκούσε τά-

χα να κάνει διαφορετικά; Την ώρα όμως που της τα πρόσφερε, μου έρεξε μια παράξενη ματιά που, χωρίς να ξέρω γιατί, μου θύμησε την απαγγελία του! «Αυτοί οι σίχοι γράφτηκαν για σένα...». Ήμουν βεβαία πως συλλογίζονταν: «Αυτά τα άηθη κόπηκαν για σένα...». Δεν χωρούσε πια η παρανοική αμφιβολία: «Ο Ζάν με αγαπά τουλάχιστον όσο τον αγαπώ κι' εγώ».

ΚΥΡΙΑΚΗ, 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Κάνανε ένα μεγάλο περίπατο, μόνοι, με τον Ζάν. Είχαμε περπατήσει πιασμένοι από το χέρι. Δεν μου μίλησε για την αγάπη του. Άλλα την είδα γραμμένη στα μάτια του.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ο Ζάν ανέχονταν ξαφνικά πρωί-πρωί επειδή του άνηγγειλαν με ένα τηλεγράφημα τον αιφνίδιο θάνατο της μητέρας του. Έφυγε χωρίς να τον ιδω και χωρίς ν' αφήσει άλλο ένθυμο εκτός από ένα διβλίο με ποιήματα που το έκρυψε μέσα στο συρτάρι μου για να μη το πάρει κανείς. Πέρασα δέκα μέρες αγωνίας. Κι' ένα πρωί, άναψα τσιγάρο, πήρα ένα γράμμα του. Μου έγραφε πως με αγαπούσε! Ήμουν ευτυχισμένη!

Μηχανικά έτρεξα στο συρτάρι μου, το άνοιξα και πήρα από μέσα το διβλίο του: «Ήθελα να νοιώσω κάτι δικό του κοντά μου. Έκεί που το ξεφύλλιζα, μέσα από τα φύλλα του έπεσε ένα φύλλο χαρτί! Το άρπαξα με χέρια που έτρεμαν: Ήταν ένα γράμμα, γραμμένο στις 14 Αυγούστου, προς κάποια δεσποινίδα Μαριάν. Ήταν γραμμένο σε στίχους και άρχιζε έτσι: «Αυτοί οι σίχοι γράφτηκαν για σένα...».

Ένοιωσα την καρδιά μου να χάνει όλο της το αίμα. Νόμιζα πως θα πεθάνω. Πριν ν' αγαπηθώ καλά-καλά και πριν ν' αγαπήσω, δοκίμαζα την πιο μεγάλη έρωτική απογοήτευση. Θα μπορούσα τάχα να ξανααγαπήσω;

ZAN—ZOPZ ΤΡΙΚΟ

ΕΝΑΣ ΟΛΙΓΑΡΚΗΣ

— Τι ώρα είναι;
— Παρά τέταρτο.
— Ποιά ώρα παρά τέταρτο;
— Δεν ξέρω. Το ρολόι μου έχει μόνο υποδείκτη!

✱ ΑΟΥΡΟΡΑ (Ίλλινόις). Ή αμερικανική πόλη Άουρόρα, στο Ίλλινόις, διοικείται μίαν ημέρα κάθε χρόνο από γυναίκες! Ο δήμαρχος, ο διευθυντής της Αστυνομίας και όλες οι άλλες αρχές της πόλεως, υποχρεούνται να παραδώσουν τις θέσεις τους για 24 ώρες στον γυναικόκοσμο. Περιττόν να λεχθή ότι η ημέρα αυτή πηγαίνει έντελώς χαμένη, διότι οι γυναίκες, πριν αναλάβουν την διεύθυνση της πόλεως, έχουν διοργανώσει διάφορες διασκεδάσεις που διαρκούν ολόκληρο το εικοσιτετράωρο.

✱ ΚΟΛΩΝΙΑ (Γερμανία). Πρό ημερών έγινε στην Κολωνία ένας έντελως πρωτότυπος γάμος. Οι νεόνυμφοι και όλοι οι προσκεκλημένοι έφθασαν στην εκκλησία με ποδήλατα, ακολουθώντας την σύσταση του κράτους περί περιορισμού της κατανάλωσης της βενζίνης. Όταν η γαμήλια πομπή έπασχε από την εκκλησία, μερικοί τμήκη ή ούρα του φορέματος της νύφης στις ρόδες του ποδηλάτου. Ένας αστυνομικός έσπευσε να την κρατήσει για να μην πέσει. Και έτσι, πριν να βρεθί στην αγκαλιά του γαμπρού, βρέθηκε η νύφη στην αγκαλιά του αστυνομικού!

✱ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ή Ντόλυ Παίρις, ένα χαριτωμένο μανέν, κατήγγειλε τον θαυμαστή της Φρέντ Μπαϊκερ, επειδή την ξυπνούσε κάθε πρωί στις τέσσερες για να της εκφράσει τηλεφωνικώς τον θαυμασμό του. Το δικαστήριο κατεδίκασε τον Μπαϊκερ σε πρόστιμο και του απαγόρευσε ορτώς να ξυπνά την ώρα Ντόλυ στις τέσσερες το πρωί. Ο Μπαϊκερ πλήρωσε το πρόστιμο και άρχισε από την άλλη μέρα να ξυπνά την Ντόλυ στις τέσσερες και τέταρτο! Εκείνο που απομένει να μαθευτή τώρα είναι αν θα τον ξανακαταγγείλει η Ντόλυ ή αν θα αποφασίση να συμβιβασθί διαφορετικά με τον ένοχλητικό θαυμαστή της.

✱ ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Μια νέα μόδα έπεκράτησε στην αγγλική πρωτεύουσα από όπου άρχισε ο πόλεμος. Κάθε νέα έχει κεντήσσει στην μπλούζα της μια καρδιά μέσα στην οποία είναι γραμμένο το όνομα του προσφιλιού της που βρίσκεται στο μέτωπο. Αν ο προσφιλιός αυτός είναι αρραβωνιαστικός, το όνομα είναι κεντημένο με κόκκινο μεταξί. Αν είναι αδελφός το χρώμα είναι μπλέ. Για τον πατέρα χρησιμοποιείται χρώμα λευκό, για τον βαπτιστικό πράσινο, για τον εξάδελφο θαλασσί, για τον φίλο μώβ και ούτω καθ' εξής. Έννοείται ότι πολλές Αγγλίδες εμφανίζονται με πολύχρωμα κεντήματα διότι συμβαίνει να έχουν στο μέτωπο πολλούς συγγενείς, γνωστούς και φίλους.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Κατά τα μέσα του παρελθόντος αιώνα, μεσουρανούσε στην Γαλλία η ήθοποιος Όρτανσία Σινάιντερ που είχε γνωρίσει τους πιο μεγάλους θεατρικούς και είχε την πρόνοια να αποσυρθί πολύ γρήγορα από το θέατρο, πριν να δοκιμάσει τις απογοητεύσεις της άποτυχίας. Η Σινάιντερ γεννήθηκε στα 1835 στο Μορνον και πέθανε στα 1920, στις Βερσαλλίες. Το μεσουράνημά της ήταν κατά τα 1860—1870 και την εποχή αυτή συνέζη και το ακόλουθο χαριτωμένο ανέκδοτο.

Στα 1867 έφθασε στην Γαλλία ένας από τους θαύματα του μαχαράγια των Ίνδιων. Μόλις πάτησε το πόδι του στο γαλλικό έδαφος, άκουσε να λέγονται πολλά για τους θεατρικούς αλλά και για τα θέλητρα της Σινάιντερ και θέλησε άμέσως να την γνωρίσει προσωπικώς. Ήπειδή όμως ήταν υποχρεωμένος να μείνει κάμποσες ημέρες για θεραπεία στην λουτρόπολη του Βισυ και για να μην καθυστερήσει την συνάντησή του με την μεγάλη βεντέτα, έστειλε σε κάποιον γνωστό του διπλωμάτη στο Παρίσι το ακόλουθο τηλεγράφημα: «Παρακαλώτε Σινάιντερ έλθη πάραυτα ένταυθα συναντησίν μου. Υπόθεσις εξαιρετικώς επίγονα».

Μερικές ώρες αργότερα, ο μαχαράγιας έλάμβανε την ακόλουθη τηλεγραφική απάντηση: «Υπέδωλα το τηλεγράφημά σας εις τον ύπουργόν των Εσωτερικών ύστες φροντίζει. Σινάιντερ φθάνει αύριο».

Έξαιτίας από την χαρά του ο μαχαράγιας παράγγειλε τριάντα καλάθια με τα πιο σπάνια λουλούδια, μερικά κιλά... κοσμήματα και ένα μεγάλο πρεσέπτατο γεύμα. Έδώσε ύστερα στον πρώτο του ακόλουθο την έντολή να το παρουσιάσει χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση το πρόσωπο που θα έρθανε από το Παρίσι. Η απογοήτευσίς του ήταν όμως τρομερή όταν, αντί για την ώρα ήθοποιό παρουσιάσθηκε μπροστά του ένας ηλικιωμένος κύριος, με ραδιγκότα και ψηλό καπέλλο.

— Κάτι λάθος θα 'χη συμβή, είπες ο μαχαράγιας. Δεν πιστεύω να είσαι σεις ή δεσποινίς Όρτανσία Σινάιντερ;

— Υψηλότατε, είπες ο άλλος παραγμένος. Εγώ είμαι ο κύριος Εύγενης Σινάιντερ, πρώην βουλευτής, πρώην πρόεδρος της Βουλής και διευθυντής των μεταλλουργικών εργοστασίων Σινάιντερ-Κρεζώ... Ο ύπουργός με παρακάλεσε να σπεύσω στην επίγονα πόσκλησή σας. Δεν αμφίβηλλω ότι θα θέλετε να αναστατε μερικά από τα κτήνη μας. Η ιδέα σας είναι λαμπρά. Θα σας κάνουμε τις πιο καλές τιμές που μπορούμε...

Ο μαχαράγιας όμως ήταν άπορηγός οπτος για την αντικατάσταση της χορεύτριας από τον βιομήχανο. Η σύγγυσις είχε προσέβει εκ του γεγονότος ότι είχε παραλείψει να προσθέσει στο τηλεγράφημά του το μικρό όνομα της Σινάιντερ.

Τα παράξενα της φύσεως

Νέα πεντάδυμα έτοιμάζονται στην

ΑΜΕΡΙΚΗ!

Η ΙΑΤΡΟΣ Λυδία Φαβρίε, ασχοληθείσα ειδικώς με το ζήτημα της γεννήσεως των διδύμων (που φθάνουν κάποτε μέχρι... πεντάδυμων, όπως τα περίφημα «πεντάδυμα του Καναδά»), δημοσιεύει το κατωτέρω ενδιαφέρον άρθρο στην «Ζουρνάλ ντε λα φάμ»:

Το τηλεγράφημα ότι κάποιος Αμερικανός ιατρός διέγινε σε μια πελάτιδά του ένδειξις προσεχούς γεννήσεως πενταδύμων, έφερε πάλι σε επικαιρότητα το βλόν ζήτημα.

Η σύγχρονος γεννήσις από την ίδια μητέρα δύο, τριών, τεσσάρων ή πέντε παιδιών, όφειλομένη σε λόγους άγνωστους, έκινησε ανέκαθεν το ένδιαφέρον.

Ός γνωστόν, υπάρχουν δίδυμα (ή και περισσότερα) αδέρφια που μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ των, σε σημείο ώστε συχνά η διάκρισις μεταξύ των καθίσταται αδύνατος. Υπάρχουν όμως και δίδυμα τα

δύο αν αυτός που πνίγηκε ήμουν εγώ ή ο αδελφός μου!»

Η ανάπτυξις των πραγματικών διδύμων γίνεται συγχρόνως. Την ίδια εποχή κάνουν τα πρώτα βήματα, εμφανίζονται την πρώτη οδοντοφυΐα και το πιδ περιεργό... διέρχονται συγχρόνως τις ίδιες ασθένειες! Πολλές φορές η όμοιότης είναι καταπληκτική και φθάνει μέχρι των ελαχίστων λεπτομερειών: το ίδιο στραβά δόντι και στα δύο, ή μια κρεατοελιά στο ίδιο μέρος του σώματος. Κοινά επίσης είναι και τα πνευματικά και ψυχολογικά χαρακτηριστικά: επιθυμίες, παρορμήσεις, προτερήματα, ελαττώματα, ικανότητες.

Συχνά διαλέγουν το ίδιο επάγγελμα και συχνά μένουν πάντα «αχώριστοι» σ' όλη τους τη ζωή, μη δεχόμενοι για κανέναν λόγο να απομακρυνθούν ο ένας από τον άλλο. Αποτελούν σχεδόν μια ψυχή σε δύο σώματα, και όταν βρίσκονται αναγκαστικά απομεμακρυσμένοι υπάρχει μετα-

ποίησαν ως κουμπάρους δυο άλλους δίδυμους και παρόμοιους αδελφούς, τους αδελφούς Μαυρίκιον και Γουσταύον Φρενζέρ! Και όσοι έβλεπαν την γαμήλιο τελετή είχαν την έντύπωση ότι τα μάτια των έβλεπαν διπλά, πριν να πιούν ακόμη την σαμπάνια του έορταστικού δείπνου!

Οι αδελφοί Σαντώ ήσαν και οι δυο ζωγράφοι με ταλέντο. Αντί δε να επιδιώξουν να υπάρχη μεταξύ των κάποιο διακριτικό γνώρισμα, προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να ντύωνται κατά τον ίδιο τρόπο να κόβουν τα γένεια των παρομοίως και διεσκεδάζαν υπερβολικά να παίζουν φάρσες σε γνωστούς και άγνωστους.

Στην Σχολή των Καλών Τεχνών οι συμμεθεταί των παρουσίαζαν σε κάθε καινούργιο μαθητή μόνον τον έναν από

Άριστέρα: Τα περίφημα πεντάδυμα του Καναδά, οι αδελφές Ντιόν με τους ειδικώς διορισμένον υπό του κράτους κηδεμόνα ιατρόν Νταφόε, κατά τα 1936.— Δεξιά: Οι πεντάδυμες Ντιόν το 1940.

ποια διαφέρουν ουσιασώς. Τουτό όφειλται στο έξης:

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΑ ΔΙΔΥΜΑ

Από επιστημονικής απόψεως, πραγματικά δίδυμα θεωρούνται τα παιδιά τα οποία γεννήθηκαν από το ίδιο ώριον, το όποιον, δια λόγους άγνωστους μέχρι σήμερα, διαιρείται κατά την κύσιν εις δύο, τρία ή περισσότερα τμήματα. Κάθε ένα από αυτά τα τμήματα δίδει ζωή εις ένα παιδί. Στην περίπτωση αυτήν τα παιδιά όμοιάζουν εξαιρετικά μεταξύ των και είναι πάντοτε του αυτού φύλου.

Συμβαίνει όμως κάποτε να γονιμοποιηθούν συγχρόνως δύο διαφορετικά ώρια, δια λόγους τους οποίους και πάλιν η επιστήμη άγνοεί. Στην περίπτωση αυτή τα παιδιά που θα γεννηθούν μπορεί να διαφέρουν κατά φύλον και να παρουσιάζουν διαφορετικούς χαρακτήρας, σωματικούς και ψυχικούς.

Στην πρώτη περίπτωση ή διάκρισις μεταξύ των διδύμων είναι δύσκολη, και καταφεύγουμε συνήθως σε ειδικά θραυγία, δια να αναγνωρίζουμε το ένα από το άλλο.

Είναι γνωστό το περίφημο χιουμοριστικό ανέκδοτο του Μάρκ Τουαίν, όπου ένας δίδυμος λέγει: «Δεν μπορώ να σάς βεβαιώσω ότι είμαι εγώ. Ήμαστε δυο δίδυμοι αδελφοί και ο ένας πνίγηκε κάποτε. Και δεν μπόρεσα ποτέ να έβγαρι-

ξύ των μια μυστηριώδης ανταπόκρισις και συνεννόησις. Α. χ. ο Πέτρος είναι στο Παρίσι και ο Παύλος στην Νέα Υόρκη. Ο Πέτρος αποφασίζει να γίνει δικηγόρος. Ο Παύλος, χωρίς να πληροφορηθή τα σχέδια του αδελφού του, εγγράφεται την ίδια εποχή στην νομική σχολή! Ο Πέτρος άρρασταίνει στο Παρίσι. Ο Παύλος ύποφέρει από την ίδια ασθένεια στην Νέα Υόρκη. Και είναι πολλά τα παραδείγματα του συγχρόνου θανάτου διδύμων αδελφών.

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΠΛΕΥΡΑ
Από αισθηματικής απόψεως ή κατάσταση εμφανίζεται περίπλοκη. Επειδή οι δίδυμοι έχουν τα ίδια γούστα και τις ίδιες επιθυμίες, έρωτεύονται συχνά το ίδιο πρόσωπο! Η διγαμία όμως απαγορεύεται και έτσι οι δίδυμοι καταδικάζονται συχνά σε θεληματική αγαμία, για να μη θυσιασθί ο ένας εκ των δύο.

Στην περίπτωση αυτήν μια λίσσις ένδεικνυται: να εύρεθούν δυο όμοιες δίδυμες αδελφές, πράγμα που συνέβη συχνά κατά το παρελθόν.

Είναι παγκοσμίως γνωστός ένας παρόμοιος γάμος που έγινε κατά τας αρχάς του παρόντος αιώνα:

Ο Αλφόνσος και ο Γαβριήλ Σαντώ, δίδυμοι που έμοιαζαν μεταξύ των σαν δυο σταγόνες νερού, παντρεύθηκαν στο Παρίσι δυο δίδυμες αδελφές την Σουζάννα και την Γενεβιέδη Ρενώ, που ήσαν κι' αυτές καταπληκτικά όμοιες!

Το πιο παράξενο είναι ότι έχρησιμο-

τούς αδελφούς Σαντώ. Έπειτα τοίλεγαν: — Πήγαινε κάτω στον κήπο να δής αν είναι εκεί ο Σαντώ.

Ο καινούργιος, άτυποτος μαθητής άπαντούσε:

— Μα αφού είναι εδώ; — Τρελλάθηκε: τοίλεγαν οι άλλοι μαθηταί, Πήγαινε να δής!

Και τον έσπερχαν έξω. Ο νέος σαστισμένος, κατέβαινε μηχανικά στον κήπο. Κόντευε να πέση κάτω από την καταπληγή του όταν αντίκριζε τον άλλο Σαντώ, ο όποιος του έλεγε:

— Όχι! Δεν είμαι εδώ! Είμαι άπάνω! Σε γέλασαν!

Ο δυστυχής πίστευσε πια ότι είχε πράγματι τρελλαθή.

Την εποχή εκείνη οι στρατεύσιμοι τραδούσαν κληρό. Έτσι μόνον ο Γαβριήλ όπεχεσώθη να καταταγί στρατιώτης και έστάλη στο Άλγέριο για να εκπέσει την θητεία του. Ο Αλφόνσος για να μην τον αποχωρήσθ, ταξίδεψε και εκείνος εκεί. Τότε συνέβη και ένα χαριτωμένο έπεισόδιο: Μια μέρα ο στρατιώτης έτιμωρήθη με τετραήμερη φυλάκιση. Κατά στανική σύμπτωση όμως, ο έστρωματικός του συνήνησε την ίδια μέρα στο δρόμο τον Αλφόνσο με πολιτικά.

Έξω φρενών, διότι ένόμιζε ότι ο φυλακισμένος το είχε σκάσει κρυφά, έπέστρεψε άμέσως στον στρατώνα για να τιμωρήση τον άρχιφύλακα. Κόντευε δε να λιποθυμήσθ από την έκπληξή του όταν αντίκρουσε στο κρατητήριο τον δίδυμο.

στοργής μου σε σένα, γιατί εσένα σκέφτηκα, και εσένα σκεπτόμουν πάντα, όταν έτρεξες σαν τρελλή να προλάβω την φυγή σου. 'Αν δεν υπήρχες εσύ, Ζεράρ, θα τον άφωνα να φύγει, δεν θα μ' έμελε για το παραμικρό...

—Ναί, αλλά, γιατί να αποκρύψεις τόσον καιρό την αλήθεια; Γιατί ν' άφισης να καταδικασθής ένας άθώος;

— Αυτό είναι ίσως, το μεγαλύτερο έγκλημά μου. Δεν είχα την δύναμη παιδί μου. Δεν ήθελα να σου κληροδοτήσω ένα όνομα διπλά ατιμασμένο. Δεν ήθελα να λένε για σένα ανά ό γυιός ενός χρεωκοπημένου και μιζής δολοφόνου! Και όμως, υπήρχε κάποια άλλη διέξοδος, και σ' αυτήν θα κατέφευγα αν δε με προλάμβανε η τρέλα...

— Ποιά μητέρα;

— 'Ο θάνατος...

— 'Ο μαμά! 'Αγαπημένη μου μανούλα...

Μητέρα και γυιός σώπασαν. Ήσαν, όμως, τόσο απορροφημένοι από τις σκέψεις τους ώστε δεν άκουσαν τον θόρυβο θημάτων από πίσω τους.

Ήσαν ο 'Ωντικούρ και ο Ζάν Ντεμάρ. Είχαν παρακολουθήσει όλη την σκηνή μεταξύ Μαργαρίτας και Ζεράρ.

Ο 'Ωντικούρ ήταν πιά βέβαιος ότι άδικως είχε υποψιασθής τον Ζεράρ. Έλπιε όμως ο Κολλιθέ ήταν υπεύθυνος για όλες τις ενέδρες και τις καταδιώξεις. Γιατί όμως, αυτός να έχη λυσσάξει τόσο μαζί του;

Έβλεπε, στον διάδρομο, ο 'Ωντικούρ είχε πη το Ζάν που έκλαιε.

— Κε Ντεμάρ, μου επιτρέπετε να μπω στο σαλόνι και να ρωτήσω άμείπως, τώρα, τον κ. Ζεράρ; Θαρρώ πως αυτό που θα μου άπαντήσει ενδιαφέρει όλους μας, εδώ.

— 'Ελα, 'Ωντικούρ. Και μπήκαν.

— Κύριε, είπα ο κατάδικος στον Ζεράρ. Θέλετε να άφισετε τον πατέρα της Λουίζας, τον πατέρα εκείνης που άγαπάτε να σας κάνει μερικές ερωτήσεις;

— 'Ο Ζεράρ κίνησε θλιβερά το κεφάλι: — Έξέρω, φτωχέ μου 'Ωντικούρ τί θα μου πής...

— 'Αδύνατον!...

— Ναί, ναί, φίλε μου... 'Η Λουίζα και η μητέρα της μ' έχουν κατηγορήσει κατά πόσωπο ότι έκλαμα το πάλ στην Νέα Καληρόνι, στην Αυστραλία, στην 'Αγγλία και στο Παρίσι για να ξαναπιασθής, ακόμη και για να δολοφονήθης!...

— Λοιπόν, κ. Ζεράρ, όλα αυτά είναι αλήθεια, αλλά δεν ήσασθε μόνος... 'Υπήρχε και κάποιος άλλος μαζί σας; ο Κολλιθέ. Αυτό συνέγχεστη και συνένοχο σας θεωρούσα. 'Η, για να μιλήσωμε πιο καθαρά, τον Κολλιθέ τον θεωρούσα έναν από σας... Τώρα, όμως, είμαι πιά βέβαιος ότι έσείς δεν είχατε καμιά ανάμιξη στις ατιμίες εκείνες. Μένει, λοιπόν, μόνος υπεύθυνος ο Κολλιθέ κι' αυτόν κατηγορώ σήμερα...

— 'Αλλά γιατί ο Κολλιθέ να θέλη το κακό σου;

— Αυτό είναι που δεν μπορώ να καταλάβω και εγώ. Πάντως, όμως, θα ύπαρχη κάποιος λόγος. 'Αν σκεφθώμε όλοι, ίσως θα βρούμε τον λόγον αυτόν.

Ο Ζεράρ δεν άπάντησε.

Ο 'Ωντικούρ έστράφη προς την Μαργαρίτα.

— 'Από εσάς, κυρία, θα άρχίσω τις ερωτήσεις μου... Θυμάσθε τα μικρά περιστατικά που προηγήθηκαν του θανάτου του συζύγου σας; 'Εγώ ξέρω μερικά, αυτά που άφορούν έμένα, άτομικώς.

— Τί θέλετε να μάθετε; Τί μπορώ να σας πώ; ρώτησε η Μαργαρίτα.

— 'Αν θυμόμαι καλά, κυρία, δεν θα ξέρατε τίποτε περί της επικείμενης φυγής του άλλου συζύγου σας, αν δεν σας είδοποιούσε ένας από τους υπαλλήλους του, ο Κολλιθέ.

— Αυτό είναι αλήθεια.

— Μ' άλλους λόγους δεν θα τρέχατε στο γραφείο του συζύγου σας αν δεν σας έλεγε ο Κολλιθέ ψέμματα.

— Ναί, μου είχε πη ότι με ζητούσε ο άνδρας μου, ενώ αυτός έτοιμαζόταν να φύγει.

— Σας ήταν, λοιπόν, τόσο άφωτισμένος ο άνθρωπος αυτός;

— Τό φανταζόμυ.

— Θα σας φαίνεται όμως παράξενη αυτή η άφοσίωσις, ιδιαίτέρως σε σας, και το μίσος άφ' έσέου προς τον σύζυγό σας, τον προϊστάμενό του; Γιατί αυτό φανερώνει η πράξις του: να ματαιώση την φυγή του, ειδοποιώντας εσάς. Στην περίπτωση αυτή θυσίασε τον προϊστάμενό του για χάρη σας. 'Ενήγγισε λοιπόν, από εκδίκη σή...

— 'Η Μαργαρίτα έκανε μια άόριστο χει-

Τρεις ιστοριούλες

ΤΙ ΚΡΙΜΑ...

Ο Μάριος μαθαίνει ότι στον Βόρειο Πόλο οι νύχτες διαρκούν επί έξη μήνες. — Για κύττα; 'Αναφωνεί. 'Αν είχα, λοιπόν, γεννηθής στον Βόρειο Πόλο, θα μούνα ακόμα παιδί!

— —

ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Ο Τεό και ο Ζεό περπατούν στις όχθες του Σηκουάνα. Ο Τεό βλέπει μια νόστιμη μικρούλα και γυρίζει για πολλή ώρα το κεφάλι του παρακολουθώντας την άχροτα με τα μάτια.

— Κάθε φορά που βλέπετε καμιά νοστιμούλα ξεχνάτε έντελώς πως είσαι παντρεμένος, παρατηρεί ο Ζεό.

— 'Ισα-ίσα! Τότε είναι που το θυμάμαι, άπαντάει μελαγχολικά ο Τεό.

— —

ΤΙ ΝΑ ΕΦΤΑΙΓΕ;

Ένας έμπρεσάριος διηγείται σε κάποιο φίλο του τις έντυπώσεις από μια τουρνέ του θιάσου του στην επαρχία:

— Φαντάσου φίλε μου πόσο καταλαβαίνουν αυτοί οι άνθρωποι από θέατρο, άφου όταν παίζουμε μια τραγωδία γελοῦσαν όλοι σαν να παίζαμε φάρσα.

— Και γιατί δεν παίζατε και μια φάρσα;

— Τό έκάναμε κι' αυτό. 'Αλλά τότε έγινε σωστή τραγωδία... Κανείς δεν έπάρτησε.

ρονομία. Δεν καταλάβαινε γιατί αυτό το ξαναγόρισμα στις θλιβερές εκείνες λεπτομέρειες.

Ο Ζάν όμως έδειχνε όλοένα και περισσότερο ενδιαφέρον στα λόγια του θραπέτου. Τό ίδιο και ο Ζεράρ.

Ο 'Ωντικούρ έξηκολούθησε τονίζοντας, αυτή την φορά τις λέξεις:

— Είμαι βέβαιος ότι ο Κολλιθέ ξέρει το μυστικό του θανάτου του κ. ντέ Μπωπρεώ!

— Τί σε κάνει να το συμπράνης αυτό, φώναξε ο Ζεράρ. 'Εξηγήσου 'Ωντικούρ.

— Είναι πολύ απλό. Παρακολουθήστε τον συλλογισμό μου και θα με καταλάβετε. Δεν υπάρχει αμφιβολία, άφου άπάρχουν άποδείξεις, ότι ο Κολλιθέ προπαθήσε να με δολοφονήση ή να κλέψη να με συλλάβουν και να με ξαναστείλουν στο κάτεργο. Για πού σκοπό; Μήπως άπό μίσος εναντίον μου; 'Αλλά δεν τον έγνωρίζα παρά εξ ύψεως, σκεδόν. Πρώ του δράματος δεν είχαμε ανταλλάξει παρά λίγες μόνον λέξεις σ' ώρισμένες περιπτώσεις, επάνω στην δουλειά. Πρέπει λοιπόν, να έγκυταλεισθής ή ιδέα αυτή.

Ο Κολλιθέ δεν είχε κανένα ιδιαίτερο λόγο να με μισή. Τότε θα πη ότι με φοβάται, ότι η παρουσία μου στην Γαλλία θα του ήταν ένοχλητική, έπι: κίνδυνος. Τί είδους, κίνδυνος μπορούσε ο Κολλιθέ να διατρέχη άπό μένα; Να φοβόταν μήπως ότι μένοντας έγώ ελεύθερος θα προσπαθούσα με κάθε τρόπο να άποδείξω την άθωότητά μου; 'Εφοβόταν, λοιπόν, την προσπάθειά μου αυτήν; Φοβόταν την άποκατάστασις της τιμής μου; 'Ακόμη περισσότερο: φοβόταν την άνακαλύψη του αλήθινου ένοχού και την παράδοσή του στην δικαιοσύνη; Με παρακολουθείτε, δεν είναι έτσι; Λοιπόν, για να τό φοβάται αυτό ο Κολλιθέ, θα πη ότι ξέρει τον αλήθινό ένοχο του φόνου του κ. ντέ Μπωπρεώ, ότι φοβάται μήν άνακαλυφθής...

Ο 'Ωντικούρ σώπασε. Οι άλλοι τον κύτταζαν κατάπληκτοι. 'Οτι έλεγε ήταν πολύ λογικό. Πού ήθελε, όμως να καταλήξει;

Ο 'Ωντικούρ συνέχισε:

— Και έρχομαι τώρα στην άνεξήγητη άφοσίωσις του Κολλιθέ προς την Κυρία. Δεν σας φαίνεται πραγματικά, παράξενο ένας υπάλληλος, να έξωχλησής την άφοσίωσή του προς την σύζυγο του προϊσταμένου του μέχρι τούτου σημείου, ώστε να την κάνει να έγκληματήσει και κατόπιν, για να την σώση, για να μην άποκαλυφθής το έγκλημά της, να κάνει τό πάλ να μή διατάση ούτε ο ίδιος να δολοφονήση για να σώση την προστατευμένη του;

— Όλα αυτά είναι πολύ σωστά, είπα ο Ζάν, βάζοντας το μαντίλι του και σκουπίζοντας το κάθυργο άπό τον ιδρώτα μέτωπό του.

Ο Ζεράρ πήρε τον λόγο εκείνη την στιγμή, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά κάτι:

— Μια μέρα είπα, προτού φύγω για την Νέα Καληρόνι, είχα άνακοινώσει στον Κολλιθέ την πεποίθησή μου ότι ο 'Ωντικούρ ήταν άθώος.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Βιομηχανία ΤΕΡΑΤΩΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 17)

'Αλλά αί έρευναί των επιστημόνων δε σταματούν έως εδώ. Μεταφέρουν μίαν μικροσκοπική σταγόνα από ένα ώριον εις ένα άλλο. 'Εάν ή σταγών αυτή, ή οποία σημειωτέον είναι τόσον μικρή ώστε να μη είναι όρατή παρά μόνον με ισχυρά μικροσκόπια, έχει ληφθής από το μέρος στο όποιον θα έβγαίνει το κεφάλι, τότε γεννάνται τό όν στο όποιον μετετρέφει ή σταγών αυτή με δύο κεφαλές. 'Αντιστοίχως δύναται να γεννηθής τό όν αυτό με περισσότερα πόδια, πτερά, μάτια κ.ο.κ. Τά όντα τα όποια γεννώνται υπό τας συνθήκας αυτας παρουσιάζουν βιολογικά άνωμαλίας και χαρακτηρίζονται ως τέρατα. Καθώς είναι φυσικόν και άτονόητον, ή επιστήμη περιορίζει τα πειράματά της εις κατώτερα ζώα χωρίς να τολμή να τα έπεκτείνη και εις τόν άνθρωπον. Δύνανται έν τούτοις να θεωρηθής ως άπόλυτως βέβαιον ότι ή βιολογία θα ήμπορούσε να ιδρύση εύκολώτατα όλόκληρον βιομηχανίαν άνθρωπομόρφων τεράτων. 'Ο σκοπός της άποβλέπει εις την τελειοποίησιν του ανθρώπινου γένους δι' επιστημονικών μέσων. ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Θ.ΘΩΡΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 24)

αύστηρά όλους τους συναθροισμένους συνδικούς:

— Με κοροϊδέσατε λοιπόν! φώναξε με αγανάκτηση. Πρώτα μου ύπόσχεσθε έγγραφως συγγνώμην και άφεσιν άμαρτιών για τόν αυτοκράτορα, και έπειτα τόν έγκαλείτε ενώπιον του Θεού!

Όλοι ταραγμένοι είχαν σηκωθής από τις θέσεις των, γιατί έννοιωθαν πως πάνω στον πόνο της ή Θεοδώρα ήταν άξια ν' αναποδογυρίσής όλο τό έργο τους.

Ο πατριάρχης άνήσυχος έτρεξε κοντά της:

— Ησύχασε Αγγούστα, της είπα. 'Εγώ είμαι ο άρχηγός της 'Εκκλησίας και εγώ σου έγγωμαι πως ο Θεοφίλος έχει συγχωρηθής για όσα έπρεξε.

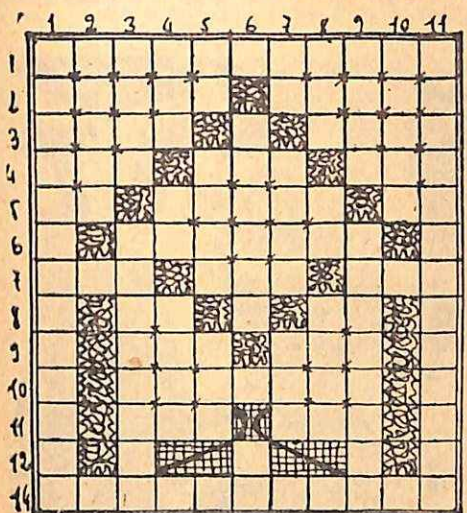
Τά έπεισόδια αυτά δείχνουν καθαρά πόση ήταν ή άφοσίωσις της Θεοδώρας στον άντρα της και πόση ή εύλάβειά της. Μά ή καλή αυτοκράτειρα δεν έδειξε λιγώτερη άφοσίωσις σ' αδελφία της. Με τις συνεχείς παραλήψεις της είχε πείσει τόν Θεοφίλο να τους δώση διάφορα άξιώματα και είχε φροντίσει προσωπικώς να παντρεύη τις αδελφές της με άρχοντες της βασιλευσίδος. 'Η ίδια εύθις μετά την χρειά της είχε άναγορεύσει καίσαρα και είχε δώσει όλη την ουσιαστική έξουσία στα χέρια του αδελφού της Βάρδα, που δυστυχώς φάνηκε άχάριστος άέναντί της.

Υπήρχε μια καρδιά γεμάτη άφοσίωσις και τρυφερότητα, γεμάτη καλωσύνη και εύλάβεια: μά τό πνεύμα της δεν ήταν στο ύψος της καρδιάς της, κι' αυτό την έμπόδισε να γίνη ύποδειγματική μητέρα, ενώ υπήρχε πράγματι ύπόδειγμα καλής αδελφής και συζύγου.

Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) 'Εκείνος που έρωτοτροπεί. 2) Προσφέρεται—Τό έτος έχει τέσσερες (ένικος). 3) 'Επώνυμον Γάλλου ήθοποιού.—'Ο προπάτωρ όλων μας. 4) Λείψα φωνήνης προσευχής— Πόλις της Γαλλίας.—'Ενα φωνήεν άόχη και γίνεται τό άρσενικό παιδί (κλητική). 5) Κλωστή —Γαλλίς θεντέττα.—'Αρθρον. 6) Μέρος των οικιών (πληθ.). 7) 'Αρνητικόν —Φεράω της Αιγύπτου της πρώτης Θινιτικής δυναστείας— Πόλις της Γαλλίας. 8) Γράμμα— Δεικτικόν. 9) 'Αναφορικόν —Παλιός κύργος των Παρισίων. 10) 'Ο πρώτος κάθε άγώνος (γεν.). 11) 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.).—Πρόθεσις. 12) 'Ελλειψίς τάξεως.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Είδος καταστημάτων (πληθ.). 2) 'Ιδρυτής ευρωπαϊκής πρωτοσύνης. 3) Αιγυπτιακή θεότης—Τό αντίθετον αυτής είναι καντρική πλατεία των 'Αθηνών. 4) 'Αρθρον—'Αγγλος χιονοκρίστης— Αιγυπτιακή θεότης. 5) Τόν όποιον—Μέτρον ποιήσεως—Μονάς άάρους. 6) Δέσμες —Τροπικός σύνδεσμος. 7) Νότα—'Οτι και τό προηγούμενον— Γαλλικός τίτλος ευγενείας. 8) Χόρτον (ζώο κάτω) —Γράμμα— Οι νεαροί. 9) Μέρος του σώματος (Δημ.).—'Η εξέτασις διαφόρων γημικών στοιχείων (επιστημονικός) —Πολιτεία της Βορείου 'Αμερικής. 11) Σημειώνωμεν εις αυτά τό κάθε τι. 'Αποστολές:

ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ και ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΑΞΙΜΟΙ (Μελίσσια—'Αττικής)

Ο ΚΑΘΕΡΠΤΗΣ

'Εάν γράψετε έπένω σ' ένα χαρτί τα κεφαλαία γράμματα του άλφαβήτου και τό χαρτί αυτό τό τοποθετήσετε μπροστά σ' έναν καθέστη, θα διτε μέσα στον καθέστη τα είδωλα των γραμμάτων άνεστράμμένα. 'Υπάρχουν όμως και ώρισμέ-

να γράμματα, όπως π.χ. τό Π, στα όποια ή άντιστροφή δεν γίνεται άντιληπτή. Λοιπόν:

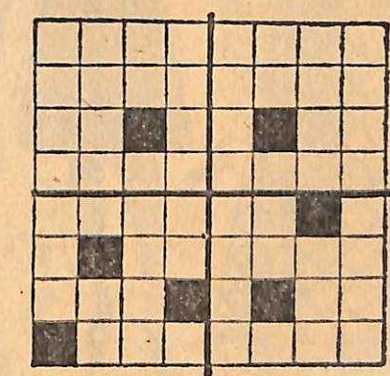
1ον) Πέστε μας ποία είναι όλα αυτά τα γράμματα.

2ον) Πέστε μας μέσα σε δύο λεπτά τρεις λέξεις, οι όποιες, γραφόμενες με κεφαλαία, δεν ύφίστανται άντιστροφήν μέσα στον καθέστη και διαβάζονται εξ ίσου όμαλως.

ΤΟ ΗΜΙΤΕΛΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

'Ιδού ένα ήμιτελές σχέδιο, αποτελούμενο από λευκά και μαύρα τετράγωνα.

Πρόκειται να μαυρίσετε ώρισμένα λευκά τετράγωνα ώστε να συμπληρωθής τό σχέδιον, έχοντας ύπ' όψιν ότι τό πλήρες σχέδιον είναι συμμετρικό: κόν άποτελούμενον από τέσσερα όμοια τέταρτα, καθοριζόμενα από τους δύο μαύρους άξονας που χωρίζουν τό σχέδιον εις τέσσερα.

ΤΑ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

'Ιδού 9 τετράγωνα του αυτού μεγέθους. Πώς μπορείτε να τα συγκεντρώσετε ώστε να σχηματίσετε 13 τετράγωνα του αυτού μεγέθους;

— —

Λύσεις των ανωτέρω

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) 'Ασάης—'Αδάμας. 2) Ρέ—Νέ. 3) Κατάταξις. 4) 'Αράς—Σήμα. 5) Μαρία. 6) 'Αδάμας—'Ασάτης. 8) 'Αλφονα—Παρόδα. 9) 'Αδός. 10) 'Αζία—'Αφροσύνα. 12) 'Αλ—Τό. 13)

Σανίνα—Στόλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) 'Αρματα—'Ανανάς. 2) Σέ—Δά. 3) Καταλόγια. 4) Βόας—'Ανία. 5) Μανία. 6) Σπάλας—'Αδαρία. 8) 'Αναλία—Πόνους. 9) 'Ασίς. 10) 'Αζίς—'Ασός. 11) Σημαδορία. 12) 'Αν—Τό. 13) Σαλίτα—'Ανισος.

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Σχεδιάζετε με τα 12 σπέρτα τόν αριθμό ΕΠΤΑ.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Η αναγνώστριά μου, με το ψευδώνυμο «Απελπισμένη», ηλικίας 23 ετών, πτωχή, χωρίς μητέρα και αδελφούς, βρίσκεται πρὸ τοῦ ἐξῆς διλήμματος: τὴν ἀγαποῦν δύο νέοι, πτωχοὶ λογιστὰ καὶ οἱ δύο, τοὺς ὁποῖους συλλαβεῖ ἐξ ἴσου χωρίς νὰ αἰσθάνεται ἀγάπη γιὰ κανέναν.

Τὸς ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐκλονίσθη σοδὰρ ἡ ὑγεία, καὶ ἡ «Απελπισμένη» φοβεῖται, ὅτι ἂν τὸν ἀποκρούσῃ, θὰ γίνῃ ἴσως αἰτία τοῦ θανάτου του. Ὁ ἄλλος τὴν πιέζει νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπάντησιν, μολοντὶ ἡ μητέρα του ἀντιτίθεται, ὀνειδισμένη μιὰ καλὴ προίκα γι' αὐτόν.

Φαίνεται, ἕνα κορίτσι λογικὸ ποὺ κρίνει καλὰ τὰ πράγματα. Ἐγχετε δι-καί: δὲν θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ παντρευθῇτε ἕνα νέο τοῦ ὁποῖου ἡ ὑγεία εἶναι κλονισμένη. Θὰ χειροτερεύατε τὴν κατάστασίν του, καὶ σὺς θὰ εἴνασθε ἀσφαλῶς πολὺ δυστυχῆς.

Χρειαζέται ὅμως λίγο τάκτ καὶ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ τὸν στενοχωρήσε-τε ἀποτόμως. Ὅσον γιὰ τὸν δευτε-ρον, τὸν ὁποῖο προτιμᾶτε χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν ἀγαπάτε, μὴ διασθῆτε. Πέστε του ὅτι δὲν θὰ εἴσασθε εὐτυχῆς χωρὶς τὴν συγκα-τάθεσιν τῶν γονέων του, ὅτι πρέπει νὰ πείσῃ τὴν μητέρα του νὰ σὺς θε-λήσῃ καὶ ἐκείνη κλπ. Ὅλα αὐτὰ θὰ κάνουν καλὴ ἐντύπωσιν στὸν ἴδιον καὶ στοὺς γονεῖς του, καὶ σὺς θὰ δώ-σουν τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆτε καλὸ-τερα.

Στὸν ἄρρωστο νὰ δείξετε τρυφερό-τητα, ἀλλὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσετε ὅτι τὸν ἀγαπάτε ὡς ἀδελφὸ καὶ ὅτι δὲν θέλε-τε νὰ σὺς σκέπτεται διαφορετικὰ, διό-τι αὐτὸ θὰ χαλοῦσε τὴν ὥραία φιλία σας κλπ. Προσπαθήσετε νὰ τὸν ἀπο-μακρύνετε σιγά-σιγά, καὶ νὰ εἰσθε δε-δαῖα ὅτι ἂν πάθῃ τίποτε δὲν θὰ φται-τε ἐσεῖς.

Ἡ ὑγεία εἶναι ἡ βάση τῆς οἰκογε-νειακῆς εὐτυχίας. Ἡ καλὴ συνεννόη-σις, τὸ συμπλήρωμα. Μόνη σας πρέ-κει νὰ κρίνετε τὰ αἰσθηματά σας καὶ μὴν ἐξηγᾶτε ὅτι πρὸ παντὸς ἀπὸ σὺς τὴν ἴδια θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ μελλοντικὴ σας εὐτυχία καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀν-θρώπου με τὸν ὁποῖον θὰ ζήσετε.

ΛΟΡΑ

Μοντέλα γιὰ νέες γυναῖκες

1) Τὸ πρῶτο φόρεμα εἶναι ἀπὸ ταρτὰ σὲ καρρὼ. Εἶναι πολὺ νεανικὸ καὶ ἀμμι-γιέ. Μεγάλαι πιστάκια σχηματίζουν τὰ μανίκια στοὺς ὤμους καθὼς καὶ τὴν μπροστινὴν ποδιά. Κορδέλλα σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς ἀποχωρήσεις τοῦ φορέματος σχηματίζει τὴν μέση καὶ δένει πίσω σὲ φλόγκο.

2) Ἐμπριμὲ πράσινο με μικρὰς μαργα-ρίτας ἄσπρες καὶ κίτρινες. Ἡ φουστα κομμένη κλὸς σχηματίζει δύο πιέτες ἐμ-πρὸς. Ὁ λαιμὸς, τὰ μανίκια καὶ τὸ κά-τω μέρος τῆς φούστας τελειώνουν μ' ἕνα μικρὸ νταντελάκι.

3) Ἄσπρο κρέπ ντέ σίν. Τὰ δεξιμάτια στὸ λαιμὸ, στὴν μέση καὶ στὰ μανίκια εἶναι μπλέ μαρέν. Τὸ πλαστρὸν καὶ ἡ ποδιά τῆς φούστας στολίζονται με σού-ρες.

4) Πολὺ κατάλληλο γιὰ δεσποινίδες τὸ μοντέλο αὐτὸ ἀπὸ ρόζ κρέπ ντέ σίν με πούα. Φαρμαλάδες ἀπὸ τοῦλι τελει-ώνουν τὸν γαλῶ καὶ τὰ μανίκια.

5) Λιγὸ φορεματάκι ρόζ με ἄσπρες γαρνιτούρες στὰ μανίκια, στὸ πλαστρὸν καὶ στὸ κάτω μέρος τῆς φούστας. Κρο-στάλλινα κουμπιά.

Θὰ φορεθοῦν πολ :

1) Τὰ τουρμπάνια σὲ φιλό ζέρσεϋ κέτο ἢ ριγωτό.

2) Τὰ κανοτιέ με κορδέλλες ἄνθη, βέλα.

3) Τὰ μικρὰ ψάβινα καπελλάκια μεγάλα κουτῶ (φτερά) στὸ χρώ-μα τῆς μπλούζας, τῆς ἐσάρπας, ἢ τῶν γαντιῶν.

4) Οἱ μπλούζες σμιζιέ με πιστά-κια, σούρες καὶ δαντέλλες.

5) Οἱ φούστες κλὸς ἢ με πιέτες στὸ κάτω μέρος.

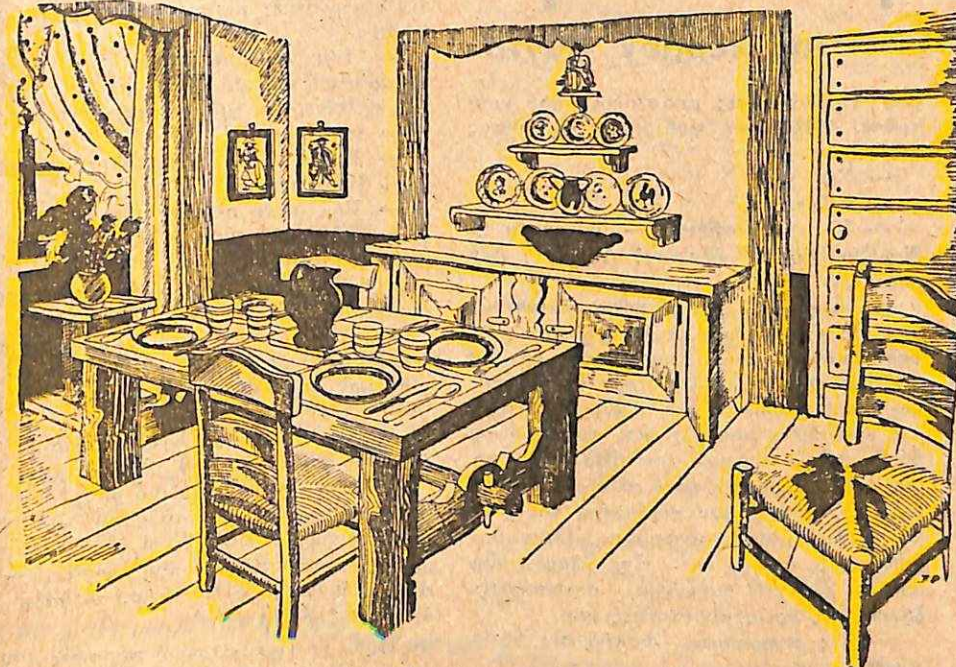
6) Τὰ σκατωέζικα ὑφάσματα.

7) Τὰ μεταλλικὰ κουμπιά.

Ἐπιπλώσεις λαϊκοῦ ρυθμοῦ

Οἱ ἐπιπλώσεις αὐτὲς συνηθίζονται πο-λὺ τὰ τελευταῖα χρόνια. Εἶναι πολὺ λι-γώτερο δαπανηρὲς ἀπὸ τὰς ἄλλες, πολὺ στερεώτερες, καὶ ἔχουν πολὺ περισσοτέ-ρα προσωπικότητα. Γιὰ μπουρὰ μπουρὰ νὰ μεταχειρισθῆτε ἐν ἀνάγκῃ ἕνα ἀπὸ τὰ παλὰ σεντούκια. Ἄν θελετε τοῦ ἄ-μπεξ με μιὰ μπουρτούρα μπλε ἢ κόκκινη θὰ εἶναι ὠραϊότατα. Μπορεῖτε φυσικὰ νὰ τὰ παραγγείλετε καὶ μπλε ἢ κόκκινο με μιὰ μπεξ μπουρτούρα.

Σὲ μιὰ τέτοια ἐπιπλώσῃ τὰ σερίβια τοῦ Κεραμικοῦ στέκουν πολὺ καλὰ. Προσέξτε μόνον τὸν συνδυασμὸ τῶν χρωμάτων. Μιὰ τέτοια ἐπιπλώσῃ ἐπιβάλλει σκετὲς ἐγγύφους κουρτί-νες. Τὰ διαβαχερὰ ριγωτὰ ὑφάσματα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ χωρὶς γιὰ σεν-τόνια εἶναι πολὺ κατάλληλα. Εἰκόνας τῆς λαϊκῆς χωριάτικης ζωῆς καὶ ἀνθ' αὐτοῦ ἀπορροπῶνται περὶ τὸ σύνο-λον.

νοίγετε δύο πόρτες ἀπ' ἐμπρὸς καὶ τοῦ προσθέτετε ἕνα ἐσωτερικὸ ράφι.

Ἀπὸ πάνω δίδετε καὶ σὰς κατασκευά-ζουν δύο-τρὲς ταξερῖσσες ἢ μιὰ μικροτέ-ρα ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ τὰς στολίζετε με διάφορα πολυχρώμα πιάτα τοῦ Κεραμι-κοῦ. Γιὰ γαλῶ, ἕνα σκέτο Ἀραχωδιτικὸ

χρωμάτων. Μιὰ τέτοια ἐπιπλώσῃ ἐπιβάλλει σκετὲς ἐγγύφους κουρτί-νες. Τὰ διαβαχερὰ ριγωτὰ ὑφάσματα ποὺ μεταχειρίζονται οἱ χωρὶς γιὰ σεν-τόνια εἶναι πολὺ κατάλληλα. Εἰκόνας τῆς λαϊκῆς χωριάτικης ζωῆς καὶ ἀνθ' αὐτοῦ ἀπορροπῶνται περὶ τὸ σύνο-λον.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ ΜΟΥΣΑΚΑ

Ἄς υποθέσωμε ὅτι θέλομε νὰ μαγει-ρέσωμε μιὰ ὀκτὰ κολοκυθάκια. Παιρνόμε-μεγάλα κολοκυθάκια, τὰ κόβουμε τὲ λι-πτὰς φέτες, τὰ ἀλατίζουμε, τὰ δουτοῦμε στὸ ἄλευρο καὶ τὰ τηγανίζουμε με λάδι.

Ἐπειτα μιὰ στρώσι κολοκύθια καὶ πά-νω σ' αὐτὰ μιὰ στρώσι κιμά, πάχους 1 ἐκατοστου., ἔπειτα πάλι κολοκύθια καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς, ὥσπου νὰ τὰ θάλωμε ὅλα. Ἐτοιμάζουμε μιὰ σάλτσα μπεσαμέλ ἢ μιὰ ἄσπρη σάλτσα καὶ τὰ περιγύρουμε. Βράζουμε ἢ στέλνουμε στὸν φούρνο.

ΣΑΛΑΤΑ ΜΠΕΣΑΜΕΛ

Βράζουμε μιὰ ὀκτὰ γάλα καὶ τὸ κρα-τούμε ζεστό. Βάζουμε τέσσερες κουταλιές δούτυρο σὲ μιὰ κατσαρόλα, τὴν θάζουμε στὴν φωτιὰ καὶ ἀφοῦ λυώσῃ, προσθέτομε ἀνάλογο ἄλευρο, δουλεύοντας διαρκῶς. Ὅταν ἀνακατεθῶν καλά, προσθέτομε σιγά-σιγά τὸ ζεστὸ γάλα, δουλεύοντας διαρκῶς ὥσπου νὰ θράσῃ ἡ σάλτσα καὶ γίνῃ πηκτὴ. Ἐπειτα θάζουμε λίγὸ ἀλάτι, τριμμένο τυρὶ, καὶ ἐξακολουθοῦμε νὰ δου-λεύουμε ὥσπου νὰ γίνῃ ἡ σάλτσα ἐντε-λῶς λεῖα.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΥΚΝΩΣΕΤΕ ΤΙΣ

ΣΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ

Παίρνουμε 1) 2 κουταλιὰ τοῦ γλυ-κοῦ κόρν φλάουρ, τὴν διαλύετε με λίγο νερὸ ἢ ζουμί κρόκο καὶ τὴν γίνετε μέσα στὴν σάλτσα προσέχον-τας μὴ σὺς βολιάσῃ. Τὴν ξαναβάζετε σὲ σιγανὴ φωτιὰ ἀνακατεύοντας διαρ-κῶς ὥς ὅτου πῆξῃ.

Προσθέτετε λίγο δούτυρο, ἂν τὸ κρέας ἦταν ἄπαρο καὶ ἀντ' αὐτοῦ κόρν φλάουρ, ἂν δὲν ἔχετε, μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε τὴν ἴδια ποσότητα ἄ-λευρου.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

Ἐγκαύματα

4ον

ΣΤΟ προηγούμενο σὰς ἐγράψα λεπτο-μερῶς γιὰ τὰ ἐγκαύματα πρῶτου, δευτέρου καὶ τρίτου βαθμοῦ. Τὰ συνηθέστερα ἐγκαύματα ποὺ παθαίνουμε στὰ σπῖτια μας εἶναι πρῶτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ. Τὰ ἐγκαύματα αὐτὰ μπορεῖτε καὶ μόνοι σας νὰ τὰ θεραπεύετε ἀκολουθόν-τας τὰς συμβουλὰς ποὺ σὰς γράφω παρα-κάτω, ἢ τοιλάχιστον νὰ παίρνετε τὰ προ-

τα ἐκείνα μέτρα με τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ὁ-ποίων ἀφ' ἐνὸς μὲν θὰ καταπραῖνεται τοὺς πόνους καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ προλάβε-τε τὰς ἀναπόφευκτες μολύνσεις καὶ τὰς ἀνεξίτηλες κατόπιν οὐλές. Ἐκείνος ποὺ θὰ πάθῃ ἕνα ἐγκαῖμα πρῶτου ἢ δευτέρου βαθμοῦ (ἀπὸ ζεματιστὸ νερὸ ἢ ἀπὸ ἐκτί-ναξιν σταγόνων καυτοῦ λαδιοῦ ἢ βουτίν-ρου, ἀπὸ πυρκαϊωμένο σίδερο, ἀπὸ οινό-πνευμα, βενζίνη κτλ.) αἰσθάνεται κατ' ἀρχὰς ἕνα δυνατό τσούξιμο καὶ βλέπει ἀμέσως κατόπιν νὰ σχηματίζονται ἐπάνω στὸ καμένο δέρμα μικρὲς φουσκάλες (φλύκταινες) γεμάτες ἀπὸ ἕνα ὑποκίτρι-νο ὑγρὸ. Μόλις πάθετε ἕνα τέτοιο ἐγκαῖ-μα ἢ πρῶτη σας φροντίς εἶναι νὰ κτυπή-σετε καλὰ δύο αὐτὰ καὶ νὰ ρίψετε μέσα σ' αὐτὰ μιὰ κουτάλιὰ λάδι τοῦ φαγητοῦ. Κατόπιν νὰ δουτήξετε μέσα στὸ μίγμα αὐτὸ ἕνα καθαρὸ πανί ἢ μαντήλι ἢ γάζα καὶ νὰ περιτυλίξετε τὸ ἐγκαῖμα, περιχύ-νοντας ἀπὸ πάνω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ μίγ-ματος. Μετὰ βάζετε ἀπ' ἐξῶ ἕνα παχὺ στρώμα δάμβακος καὶ ἐπιδένετε ἐλαφρὰ. Κατόπιν παραγγέλλετε στὸν φαρμακοποι-ὸν σας τὸ ἐξῆς μίγμα με τὸ ὁποῖον κάνε-τε δις τῆς ἡμέρας ἀλλαγὰς κατὰ τὸν τρό-πο ποὺ σὰς γράφω παρακάτω.

Λάδι φαγητοῦ 100 γραμ.
Ἀσβεστόνερο 100 γραμ.

Κάνετε ἐπὶ 5 ἕως 8 ἡμέρας αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ καὶ κατόπιν ἐπαλείφετε ἀπαξ τῆς ἡμέρας τὸ ἐγκαῖμα με μιὰ οὐδετέρη ὠλο-φή, ὅπως τὸ κινουόλ, τὸ φοσάν, τὸ κα-μιλοζάν, μέχρις ὅτου ἀποξηρανθῇ τὸ ἐγ-καῖμα τελείως. Ἀπὸ ἐξῆς τότε ἀφαι-ρεῖτε τελείως τὸν ἐπίδεσμον καὶ πουδρά-ρετε δις τῆς ἡμέρας τὸ ἐγκαῖμα με τάλκα. Ν' ἀποφεύγετε κατόπιν ἐπὶ μερικὰς ἡμέ-ρας ἀκόμη νὰ χρησιμοποιήτε νερὸ καὶ σα-ποῦνι στὸ μέρος τοῦ ἐγκαύματος. Καὶ μιὰ ἰδιαίτερα συμβουλὴ! Τὰ φουσκάλας ἂν εἶναι μικρὰς νὰ μὴν τὶς σπάτε, γιατί σὲ λίγες μέρες ξαφάνουν μόνες τὸς με-τὰ παραπάνω φάρμακα, ὁπότε καὶ ἀποτί-πουν μόνες, κατὰ δὲ ἀπ' αὐτὴ θὰ ἔχῃ σχηματισθῇ ἐν τῷ μεταξύ ἄλλη ἐπίδερμις ὑγιὲς καὶ με φυσικὴ χροιά. Ἄν ὅμως οἱ φουσκάλας εἶναι μεγάλαις τότε τὶς τρυπᾶ-τε με τὴν ἀκρὴ ἐνὸς καμένου ψαλιδιοῦ στὸ κέντρον τῶν καὶ τὶς πιέζετε ἐλαφρὰ γιὰ νὰ γυθῇ τὸ ὑγρὸ τους. Οὐδέποτε, ὁ-μως, νὰ ἐκδιώκατε τὰς φλύκταινες γιατί αὐτὸ ἐπιβραδύνει τὴν ἴαση καὶ εὐνοεῖ τὴν παραμονὴν τῶν οὐλῶν. Ἐπίσης νὰ μὴ βάζετε στὰ ἐγκαῖματα μελάνι, ὅπως τὸ συνηθίζουσι δυστυχῶς πολλοί, γιατί ἐν-ό-λος ἀπορροφῶνται οἱ τοξικὲς οὐσίες τῆς μελάνης καὶ ἐπακολουθοῦν πο-λὲς φορές σοβαρότατες μολύνσεις : ἱκανὲς δια-ποραχαί. Ἐσπεράτωμε με τὰς ἐπὶ τούτοις πόνους τὴν ἴαση τοῦ ἐγκαύματος : ἔχετε ἀ-σπείρας ἢ ἄλλως ; Ἄν ὅτι ἀφθονὰ ἴσως καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι διανοητικὴ. Γιὰ τοῦτο τὸν βαθμὸ ἐγ-καῖματος ἀποφεύγετε νὰ σὰς γράφω, γιατί ὅσον μικρὰς ἐκτάσεως καὶ ἂν εἶναι πρέ-πει ἀμέσως νὰ κληθῇ γιὰ τὸς. Πάντως, ὅμως, καὶ σ' αὐτὰ ἡ πρώτη σας φροντίς θὰ εἶναι ἡ ἐπίθεσις, ὅπως εἴπαμε παρα-πάνω, τριμνοῦ πανιοῦ δουτηγμένου σὲ μίγμα αὐτοῦ καὶ λαδιοῦ. Με τὸ μίγμα αὐ-τὸ καταπραῖνονται οἱ πρῶτοι τρομεροὶ πόνοι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός

Σόλωνος 40

Η περσική μινιατούρα

Γού Χέρμαν Λάντον

ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΕΙΑ

Ο ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΣ Έντβιν Μάρτε δέχθηκε τόν αστυνομικό επίθεωρητή Σούμερ στο χώλλ του μεγάρου του.

— Καθίστε παρακαλώ, Ινσπέκτωρ. Καπνίζετε; Θά σάς εἶπαν δέβαια στήν Σκωτλάντ — Γυάρδ περί τίνος πρόκειται.

— Άκρες-μέρες. Δεχθήκατε χθές τὸ βράδυ τὴν ἐπίσκεψη ἐνὸς διαρρήκτου.

— Ἀκριβῶς. Δέχθηκα τὴν ἐπίσκεψη ἐνὸς διαρρήκτου... Καὶ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ στομάχι ἐκ μέρους τοῦ ἐπισκέπτου μου.

— Γιὰ νὰ δοῦμε. Πῶς ακριβῶς ἐγιναν τὰ πράγματα;

— Ἡ ὥρα ἦταν δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ἀκουσα κάποιον θόρυβο στήν βιβλιοθήκη μου. Εὐτυχῶς, χθές τὸ βράδυ εἶχα ἀϋπνία. Ἄν δὲν εἶχα τὴν ἀϋπνία αὐτὸς ὁ διαρρήκτης θὰ μοῦ ῥήμαζε κυριολεκτικὰ τὴν συλλογὴ μου.

— Τί συλλογὴ εἶναι;

— Εἰμαι μανιακὸς συλλέκτης περσικῶν μικρογραφιῶν. Ἡ συλλογὴ μου εἶναι μοναδική στὸν κόσμον. Ἐχῶ μινιατούρες ποὺ στοιχίζουν ἢ καθε μιὰ δολοκλήρη περιουσία. Ὅταν ἀκουσα τὸν θόρυβο, κατέβηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, πῆρα τὸ πιστόλι, ἐπῆγα στήν βιβλιοθήκη μου ἢ πόσα τῆς ὁποίας ἦταν μιὰ δολοκλήστη. Εἶδα τότε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ φωτιζόταν μὲ ἕνα κλεφτοφάναρο, νὰ κρατᾷ στὰ χεῖρα του μερικὲς ἀπὸ τῆς μινιατούρες μου. Τὸ κολλημένο σὺν ἑαυτῷ αὐτὸ ὁρῶναι. Τὸ εἶχε διαρρήξει κίχλας ὁ σατανᾶς. Εὐτυχῶς μέσα σ' αὐτὸ δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐγγράφα τῶν ὑποθέσεών μου. Ὅποτε χρῆματα εἶχα σ' αὐτό, οὔτε κοσμήματα. Τὸ ὅφισμα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ ἔπεισε πῶς ἦταν τοῦ χεριοῦ μου. Κρατοῦσα ἄλλως τε καὶ πιστόλι.

— Ἀληθῆς; Τί ὕψος εἶχε;

— Ὑψος μισοκακόμοιρου ἀνθρώπου.

— Χμ! Στοιχηματίζω πῶς θὰ ἦταν ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, ἀναισθητὴς ἡλικίας, μὲ γκριζο κοστούμι καὶ γκριζα μαλλιά, μὲ χονδρὰ γυαλιὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούρας...

— Ἀκριβῶς!

— Ἐ, λοιπὸν φίλτατε κύριε, εἶχατε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ «Λωποδύτη» — Φάντασμα!

— Μὴ λέτε ἀνοησίες Ινσπέκτωρ! Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ὁ ἄθλιος αὐτὸς σακάτης!

— Ὁ σακάτης σὰς ἔδωσε μιὰ γροθιά στὸ στομάχι καὶ σὰς ἔρριξε ἐνῶν—ἀουτ!

— Πῆτε μου πῶς τὰ κατέρρεε νὰ σὰς δώσῃ αὐτὴ τὴ γροθιά, ἀφοῦ κρατοῦσατε πιστόλι;

— Τὸν διέταξα νὰ μὲ πλησιάσῃ καὶ νὰ

μοῦ παραδῶσῃ τῆς μινιατούρες ποὺ κρατοῦσε. Πλησίασε φοβισμένα, τρέμοντας σὺνκομος.

— Χά! χά!

— Γελᾶτε;

— Ὁ «Λωποδύτης» — Φάντασμα!

Νομίζω πῶς τὸν βλέπω! Λοιπὸν; Δὲν κούτσαίτε λιγάνη;

— Ἀκριβῶς! Μὲ πλησίασε τείνοντάς μου τῆς μινιατούρες μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ.

στὸ ἀριστερό μου. Σκοπεύοντάς τον μὲ τὸ δεξί, ἔπειτα τὸ ἀριστερό νὰ τῆς πάρω. Ξαφνικὰ δίνει ἕνα πλάγιον χτύπημα

στὸ ὠπλοστέρι μου χεῖρ καὶ ταυτοχρόνως δέχθηκα ἕνα τρομερὸ χτύπημα στὸ στομάχι.

Δὲν ξέρω ἂν ἦταν κλοτσιὰ ἢ γροθιά. Τὸ πιστόλι μου πῆρε μόνο του φωτιά καθὼς ἔπεφτα ἀνάσκελα.

Ὅταν σηκώθηκα ὁ διαρρήκτης εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, συναποκομίζοντας τῆς τρεῖς μινιατούρες μου.

— Τῆς πληρώσατε ἀκριβὰ τῆς τρεῖς αὐτὲς μινιατούρες;

— Μοῦ στοίχισαν τριανταπέντε λίρες οἱ τρεῖς, ἀλλὰ ἡ ἀξία τους ὑπερβαίνει τῆς 400 λίρες.

— Χμ! Κάτι ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω. Ἄς πάμε λοιπὸν στήν βιβλιοθήκη σας.

Μέσα στήν βιβλιοθήκη ὁ Ινσπέκτωρ Σούμερ ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικὰ ἅλα μὲ φαινομενικὴ ἀδιαφορία τὸ κάθε τι καὶ ξαφνικὰ ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του σὲ ἕνα σημεῖο:

— Νὰ ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ γύρευα, γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ «Λωποδύτη» — Φάντασμα!

Τὸ περίφημον ἐπισκεπτήριό του κολλημένο σὺν ἐτικέττα στὸ μπουκαλάκι τῆς γόμας σας!

Ἡ πρώτη του δοσιεὶὰ εἶναι νὰ ἀφίγῃ τὸ ἐπισκεπτήριό του, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσῃ φεύγοντας καὶ κατόπιν νὰ κἀνῃ ὅ,τι ἔχει νὰ κἀνῃ. Γιὰ νὰ δοῦμε τί σὰς γράφει; Χμ! Διαβάστε:

«Μίστερ Έντβιν Μάρτε,

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπῆρατε γιὰ 35 λίρες τῆς τρεῖς μινιατούρες ποὺ σὰς ἔλειψα, πέθανε ἀπὸ τὴν πείνα. Γνωρίζω ἀπὸ μινιατούρες, ἂξιζον οἱ τρεῖς τοῦλάχιστον 500 λίρες.

Θὰ σὰς τῆς ἐπιστρέψω ὅταν θὰ καταθέσετε 465 λίρες, ὅπερ τῆς «Εταιρίας πρὸς προστασίαν τῶν ζώων.

Ὁ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

Ἡ «ΤΑΡΚ — ΛΑΝ»

Θὰ πλησίαζε μεσημέρι ὅταν ὁ ἀρστοκράτης Μάρτεν Ντάλ μπήκε μὲ ὕψος περιπατητοῦ στήν «Τάρκ — Λάν» καὶ κύτταξε μὲ περιέργεια τῆς διτρινούλες τῶν μικροκαταστημάτων.

Ἡ «Τάρκ — Λάν» ἦταν ἕνας ρυπαρὸς μικροδραμάκος ποὺ μὲ τὰ παραθαλάσσια νὰ μικρὰ κατράκτα του, ἀποτελοῦσε αἶσχος

γιὰ τὸ Σίτυ. Ἦταν τὸ μόνο ἀπομεινῶν τοῦ παλικοῦ καιροῦ.

Ὁ ἀριστοκράτης σταμάτησε τέλος στὸ τελευταῖο καταστημάκι ποὺ ἦταν ἕνα λαϊκὸ ἐπιδορθωτήριο ὑποδημάτων.

Ἐνας γεροντάκος κάρφωσε ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὅ, νὰ τακοῖνι σὲ ἕνα παλιοπάπουτο.

— Καλημέρα μπάριπα Σάμ!

— Ὁ! Καλημέρα τζέντλεμαν! Τί; Μήπως δὲν μέινετε εὐχαριστημένος ἀπὸ τῆς κυνηγετικῆς μπότες ποὺ σὰς ἐπιδώρηθον;

— Ὁχι μπάριπα Σάμ. Ἐμείνα πολλὴ εὐχαριστημένος καὶ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω ἕνα φιλοδώρημα γιὰ νὰ πῆς ἕνα οὐ σκν στήν ὑγεία μου.

— Εἰσθε ἕνας πραγματικὸς τζέντλεμαν! Περάστε....

— Πῶς πάνε οἱ δουλειές;

— Ὁχι καὶ τόσο καλά. Ἡ δουλειὰ μου δὲν δίνει πᾶ ψωμὶ σ' αὐτὸ τὸ δρόμο.

Οἱ ἄνθρωποι πετοῦν τὰ παλιά τους παπούτσια. Δὲν τὰ ἐπιδορθώνουν.

— Ἀλλὰ ἀκουσα πῶς κάποιος χρηματιστὴς ἀγόρασε ὅλα τὰ κτίρια γιὰ νὰ τὰ οἰκίσῃ καὶ νὰ χτίσῃ στὴ θέση τους ἕνα μεγάλο «μπούλντινγκ».

— Ναί. Κάποιος Έντβιν Μάρτε. Τὰ ἀγόρασε ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ δικό μου.

— Γιατί ὄχι καὶ τὸ δικό σου;

— Ἦθελε νὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἐνῶ ξέρω ὅτι τὸ σπιτάκι μου μὲ τὸ μαγαζάκι μου κοστίζει πάνω ἀπὸ 1500 λίρες, ἤθελε νὰ μοῦ τὸ πάρῃ γιὰ 450 μόνο!

Αὐτὸ τὸ σπιτάκι εἶναι γιὰ μένα ἱερὸ. Τὸ εἶχε χτίσει ὁ παππούς μου, ὁ ληστής Πήτερ Ἀγκον. Ἐδὼ μέσα πέθανε καὶ ὁ πατέρας μου! Δὲ λέω...

Ἄν μοῦδινε τῆς 1500 λίρες, ἴσως νὰ τοῦ τὸ ἔδινα γιὰ νὰ ἀγοράσω κανένα ἄλλο σπιτάκι σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία.

— Ἄς μιλήσουμε, λοιπὸν, γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὁ Έντβιν Μάρτε εἶναι ἕνας παλῆνθρωπος.

— Ἐτσι λένε ὅλοι.

— Στὸ βεβαίοναί καὶ ἐγώ. Ἀφοῦ λοιπὸν τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο καὶ τὸ σπιτάκι σου γιὰ νὰ χτίσῃ τὸ «μπούλντινγκ» του, θὰ δρῇ τὸν τρόπο νὰ σοῦ τὸ πάρῃ καὶ σὲ τιμὴ πῶς χαμηλὴ ἀπὸ ἐκεῖνη ποὺ σοῦ πρόσφερε ἀρχικὰ. Μοῦ τὸ πούλας ἐμένα γιὰ 1500 λίρες;

— Τὸ θέλετε σεις τζέντλεμαν;

— Ναί. Μοῦ κάνει γιὰ τὴ δουλειὰ μου. Θὰ τὸ ἐπιδορθώσω καὶ θὰ τὸ κάνω εὐπαρουσίαστο.

— Τί δουλειὰ κάνετε;

— Μὰ... καὶ ἐγὼ παπουτσοῦς εἰμαι! Ἐγὼ ὅμως θὰ τὸ κάνω ὁραῖο. Δέχεσαι; Ἐν ἀνάγκη μπορῶ νὰ σοῦ δώσω καὶ νὰ τι πάρα πάνω ἀπὸ τῆς 1500 λίρες ποὺ ζητᾷς. Παράτα τὰ νὰ πάρουμε ἀπὸ ἕνα οὔσιον στὸ ἀνέναντι; μπάρ καὶ νὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα...

Ἡ ΠΕΡΣΙΚΗ ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΑ

Ὁ χρηματιστὴς Έντβιν Μάρτε ἐκτόταξε μὲ περιέργεια τὸν παράξενο ἐπισκεπτή του, ποὺ κρατοῦσε στὸ χεῖρ του ἕνα ἀντικείμενο τυλιγμένο σὲ μιὰ ἐφημερίδα.

Ἦταν ἕνας τύπος συνταξιούχου, μὲ τριμμένο σακάκι καὶ θαμπὰ γυαλιὰ σὲ μεταλλίνο σκελετὸ, ψηλὸς, κοκαλιάρης, μὲ λιγδωμένο κολάρ.

— Τί τρέχει;

— Ἐχῶ τὴν τιμὴ νὰ μιῶ μὲ τὸν μίστερ Έντβιν Μάρτε;

— Μάλιστα. Τί θέλετε;

— Πληροφορήθηκα ὅτι εἰσθε ὁ μεγαλύτερος συλλέκτης περσικῶν μικρογραφιῶν καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκη χρημάτων σὰς φέρνω ἕνα οἰκογενειακὸ κεμήλιο ποὺ ἔμεινε στὴν οἰκογένειά μου ἀπὸ τὴν μακαρίτισσα γιὰγιά μου.

Καὶ μὲ τῆς λέξεις αὐτὲς ξεδίπλωσε τὸ δέμα καὶ ἔβγαλε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη μινιατούρα μὲ μιὰ παλιὰ κορνίζισα καὶ θαμπωμένο ἀπὸ τὴν πολυκαρία τζάμι.

— Εἶναι μιὰ θαυμασία περσικὴ μινιατούρα. Θὰ σὰς τὴν ἀφίσω φθινά.

Ὁ Έντβιν Μάρτε τὴν πῆρε καὶ τὴν κύτταξε λίγες στιγμὲς μὲ τὸν φακό.

— Τί ζητᾷς γι' αὐτήν;

— Σεις ξέρετε...

— Πόσα θέλεις τέλος πάντων;

— Ἐ... ἐκατὸ λίρες.

— Εἰσαι ἀστείος! Ποῦ ἀκούσθηκε ἕκατὸ λίρες γιὰ μιὰ μινιατούρα; Δέχεσαι δέμα;

— Τόσο λίγα; Δὲν μὲ σώζουν δέκα λίρες.

— Ἄς βάλομε ἄλλες πέντε.

— Ἄν μοῦ δίνετε τοῦλάχιστον 50...

— Ὅποτε καὶ ἐγὼ οὐτε καὶ μοῦ ἀρέσκουν τὰ πολλὰ παζάρια. Δέχεσαι 20 λίρες;

— Ἄν ὄχι, τὴν καὶ φρόντισε νὰ δρῇς ἄλλον ἀγοραστή.

— Σπανίζουν τόσο πολλοὶ συλλέκτες...

— Ἐνας λόγος νὰ μοῦ τὴν δώσης γιὰ 20 λίρες.

— Πρὸσθεσε τοῦλάχιστον ἀκόμη πέντε.

— Πολλὰ σοῦδωσα. Ἄς εἶναι. Ἀγῆ, σὲ τὴν νὰ τελειώνωμε.

Μόλις ὁ παράξενος τύπος βγήκε μετρώοντας τὰ εἰκοσιπέντε χαρτονομίσματα,

ὁ Έντβιν Μάρτε πῆρε στὰ χεῖρα του τὴν μινιατούρα ἀπαστράπτοντας ἀπὸ τὴν χαρά του. Ἡ μινιατούρα ἐκεῖνη ἦταν πραγματικὸ εἶδημα! Μόνη τῆς αὐτῆς ἀξίε τὸ διπλάσιο τῶν ὅσων ἀξίζαν οἱ τρεῖς πρὶν τοῦ εἶχε κλέψῃ ὁ «Λωποδύτης» — Φάντασμα!

Ἡ κορνίζα τῆς μόνο ἦταν ἕνα αἶσχος. Ἀλλὰ θὰ τὴν ἄλλαξε στὴ στιγμή! Θὰ τὴν ἔβαζε σὲ μιὰ ἀκριβὴ κορνίζα ἀνταξία τῆς! Καὶ εἶχε πάρει τὸ ἀριστοτέλεσμα αὐτὸ μόνο γιὰ εἰκοσιπέντε ψωρολίρες!

Μὲ τρεμάμενα χεῖρα πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι του τὸν χαρτοκοπτήρα του καὶ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κορνίζα μὲ τὸ θαμπὸ τζάμι. Ἀφοῦ τὴν ἐξήτασε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸν φακό, ἔπῃρε ἕνα ψιλὸ χαρτί γιὰ νὰ τὴν τυλίξῃ. Γυρίζοντάς τὴν εἶδε στὸ πίσω μέρος τῆς μερικῆς ξεθοριασμένης ἀπὸ τὴν πολυκαρία γραμμῆς. Γιὰ νὰ τῆς διαβάσῃ χρειάσθηκε νὰ μεταχειρῇ καὶ πάλιν τὸν φακό του, γιὰ τὴν γράμματα ἦσαν σχεδὸν σθυσμένα καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ παμπάλαιος. Κατόρθωσε ὅμως μὲ μεγάλη δυσκολία νὰ ξεχωρίσῃ τὴν κάθε λέξη καὶ τέλος διάβασε χλωμὸς ἀπὸ τὴν συγκίνησή του:

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι ὁτὸ σπιτάκι μου τῆς Τάρκ — Λάν, ἔχω κομμμένο ἕνα μεγάλο θησαυρὸ. Πρόκειται γιὰ εἰς 35 ῥεβδους χρυσοῦ ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸν βαρωνέτο Μπρόντβελ ὅταν ἔκαμα τὴν ἐπιδρομὴν στὸν πύργο του. Ἡ ἀξία τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ἀνέρχεται σὲ πῶ των 25.000 λιρών. Θὰ τὸν δρῇς

«Ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα Τζόεν, ἕνας ληστής ὅπως ἐγώ, δὲν ξέρεῖ τὸ πρῶν ἂν θὰ εἶναι ζωντανὸς ὡς τὸ βράδυ. Ἄν σκοτωθῶ μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἰς μέρες, γνωρίζε ὅτι

Νεοελληνική Πογοτεχνία

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

ΨΥΧΙΚΟ

«Ω! να σε φήνη ο πυρετός, μέσα στη ζέση (στη της νυκτός και να κυλάει στις φλέβες σου αναλυτό (μολύβι, μέσα στ' ατύπιά σου δυνατά ένα ταμπούρ- (λο να θρονιά κι' η χαύνωση του πυρετού τη σκέψη σου (να κρύβει!

Κατάλευκα και παγερά, δέκα κρεβάτια (στη σειρά: ο πόνος ο ανθρώπινος στις χίλιες δυό (μορφές του. Ένας βογγάει ρυθμικά, κάποιος που δή- (χει τρανικά το δράμα φανερώνοντας με όλες τις μορ- (φές του.

Για τη μικρή του τη Μαριώ και το γλυ- (κό του το χωριό παραμιά βίλος εκεί που στον ιδρώτα (πλέει οι νοσοκόμες αδελφές γλυστούν—δέ- (ρινες μορφές— παρηγοριά χαρίζοντας σε κάποιον που (κλαίει.

«Ω νύχτα! Απόψε δεν περνάς μέσα (στα στήθη μου βραχνές στένεις, κι' η τραγωδία μου άλλη δεν έ- (χει ταίρι. Πότε θα νάρθη ή αγγή κι' η άσημνια της (κραυγή να σκόνη πως ένιχσε, τη λύτρωση να (φέρει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΣΤΡΙΝΟΣ

— ΠΑ —
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Και πάλι απόψε μοναχός μέσα στο πυ- (κνό και παγωμένο σκοτάδι του άγριου χειμώνα, θα διαβώ με τη σκέψη μου τη μαύρη σιγή που θα με φέρει θλιβερά επάνω στο άγιο κοιμητήριο της!... Γύρω θα με κυκλώνουν τα πανύψηλα παράξενα κυπαρίσσια και η μαύρη γη θα μου πλημ- (μυρίσει τη βαρεία ανάσα μου με τη χωμα- (τένια μυρωδιά της... Και πάλι, πόσον παράξενα θα τα βλέπω γύρω μου... Τα άπειρα καντηλιάρια των αιώνων τάφων θα τρεμοσβήνουν στη μανία του βοριά. Θ' ακούσω πάλι τον παραπονιάρικο θρη- (νο του γριώνη και το γοερό κλάμμα της κοκκινωμένης και κάθε παράξενος ήχος θα μου τρομάξει την απελπισμένη ψυχή μου... Θα κάτσω ώρες πάλι πάνω απ' τον κάφο της χαμένης αγάπης μου! Θα κλά- (ψω άπαρηγόρητα χωρίς να με άσούη κα- (νείς! Θα της μιλήσω σαν να ήταν ζων- (τανή! Θα της πω πως δεν θα ζήσω από- (μη πολύ! Θα παραμιάσω σαν όλες τις φορές! Θα όνειρετώ το άλλο φάντασμα της! Θα τρέξω γά το πιάσω, να το σφι- (ξω στην αγκαλιά μου...

Αισιόμορφο! Δεν θα πιάσω τί- (ποτα παραμόνον πόν ψυχρό άέρα της ά- (γίας νύχτας! Και θ' αρχίσω να τρέμω και να κλάω, πάνω απ' το φτωχό τά-

— Κλείσε το φως, καλλίτερα να μās φεγγάρι το φεγγάρι. Κάθισε κοντά μου, δός μου τα χέρια σου. Μ' αγαπάς; — Σε λατρεύω, Νόρα, το ξέρεις; εσύ όμως δεν μ' αγαπάς...

— Κοιτά (του κλείνει το στόμα με το χέρι της) φοβάσαι ένα παιδί (τον φι- (λεί!)

— «Όχι Νόρα δεν είσαι σαν άλλοτε, ακόμα και το φίλι σου είναι παγωμένο γιατί Νόρα; Τι παράπονο έχεις μαζί μου; Τι βρίσκεις στα σάβια του μικρούλη; Έ- (λα Νορούλα, γίνου όπως πριν...

— Άκου Μίρη (σηκώνεται, φουρκι- (σμένη) πάρα έχεις γίνει ζηλιάρης τώρα τελευταία σου έπαναλαμβάνω: με τον μικρό δεν έχω τίποτα! δεν μπορώ όμως να κλείσω το σπίτι μου για τις κουτές σου υποψίες...

— Καλά, Νορούλα, μη μου κακιώνεις, δεν σου ξαναλέω τίποτα.

Τόν πλησιάζει χαδιάρικα: — Γιατί είσαι κακός; Ελα...

Τόν αγκαλιάζει κι' όπως φιλιούνται το φεγγάρι κάνει μια γερμάτσα γεμάτη πονηρή σημασία.

Το άλλο βράδυ το ίδιο ντεκόρ, τα έ- (δια έπιπλα, το φεγγάρι δλόγιομο στην ίδια θέση, λες και περιμένει να σηκωθεί η αύλαία, μόνο που στη θέση του άντρα είναι ο μικρός με μόνη τη διαφορά ότι βρίσκεται στα... γόνατα της Νόρας. Ά- (κούγονται οι ίδιες λέξεις:

— Μ' αγαπάς;

— Σε λατρεύω, Νορίτσα, μόνο που ή αγάπη είναι μονόπλευρη...

— Δηλαδή;

— Νά, Νορίτσα, μου φαίνεται πως... Δεν τόν άφίνει να τελειώσει και του κλείνει το στόμα άπληστα, με παραφο- (ρά:

— Κουτούλη! Φοβάσαι ένα γέρο!

Ο μικρός χαίχεται:

— Μ' αγαπάς;

Έκείνη τόν αγκαλιάζει με λαχτάρα. Το φεγγάρι κάνει πάλι την ίδια γερμά- (τσα στο ζευγάρι με την ίδια πονηρή ση- (μασία όπως και χτές.

ΠΑΤΡΙΝΟΣ

φο της... Θα δραματισθώ — συμφορά μου — να ξεπετιούνται απ' τους άπει- (ρους τάφους όλοι οι σκελετοί για να με περιτριγυρίσουν και να με κοροιδέψουν γελώντας σαρκαστικά, άπαίσια, με ένα άνταρτικο γέλιο!... Θα μου πουν πως ά- (δικα κλάω και δόδρομα; κάθε νύχτα... Θα μου πουν ακόμη πως με περιμένουν κι' έμένα με μια μαύρη λαχτάρα — φρί- (κη! — για να μου φάνε με λύσσα την αδύνατη, χλωμή σάρκα μου!...

«Ω! πόσον θα υποφέρω πάλι... αυτή τη κρύα νύχτα!

(Πειραιεύς) ΓΕΩΡΓ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΗΣ

Έπειδή ούτε λεφτό δεν έπαφα να σε πωθώ, ήρθες.

Οι πόθοι μου γενήκαν μάγια και σε τράβηξαν.

Στο όνειρο... πούταν σαν ξύπνιο.

Κεί λουσάτη, υπερχόσιμα, φάνης.

Είμαι πολύ δυστυχισμένος.

Άτυχος.

Τυχερός μόνο να σου μιλώ με τ' άμφι- (βολο στόμα του λογικού,

να σε ψαύω με τ' άλλα χέρια του έρωτα, να σε θωρώ με γυάλινα μάτια...

Έστρεφες και πιστεφες στην ξελογιά- (στρα νύχτα.

Τί φταίς όμως;

Σε τί έφταιξες ποτέ;

Κι' ακόμα μια φορά θα σου πω πως περ- (νώ, γιατί ίσως να ξέχασες τις σκο- (τεινές μέρες μου.

Γυρνά τις πλάτες μου στα ήλιογέρμα- (τα, γιατί

δεν ήρθε ή μέρα που θα τα χαρώ.

Μισώ τους άνθόκητους...

Το λαμπύρι της πίστας που κάποτε θα (μās λινίσση

είνε σθυρότο... Κι' ή όρχήστρα της βούβη. Μά μια μέρα, για χάρι μας, θάρρη στη (ζωή.

Χίλιες φορές τη μέρα σου λέω τους χαι- (ρετισμούς μου

και δεν μου μένει καιρός γι' άλλο.

Όμως και πάλι άπόψε τ' όνειρο βάλθηκε να με ρέψη.

Πόσο τ' άποδιώχνω! Γιατί είναι άπατη- (λό, κι' αυτό δόστού...

Και περιμένω λαχταρίζοντας από πόνο.

Άν της μοίρας το μαγνάδι που μās χω- (ρίζει είναι τόσο πυκνό,

ό ήλιος της αγάπης μας είναι πολύ πιό (δυνατός.

Ο κόσμος δεν είναι τόσο κακός όσο φαίνεται,

κι' ή χαρά βρίσκεται εύκολα.

Πλησιάζει ή μέρα που θ' άποδιώξουμε (κι' όνειρα

κι' άπάτες και θα σφιχταγκυλιάσουμε (την πραγματικότητα... δηλαδή τους έαν- (τούς μας.

Της ύπομονης παιδί είναι κι' ή αγάπη...

ΤΑΣΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

«Έξδομς»

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ - ΕΚΤΙΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Άγ. Αναγνώρων 33 Τηλ. 20.528

Αργυροσταχτής και οπασθονος

Β. ΣΑΜΠΑΣ Έπικρατώνος 478

Διαγεριστής: Κ. ΠΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250

Έξάμηνος " 125

Έτησία έξωτερικού Άίραι 1.10

" Άμερικπς Δολλάρια 7

Τιμή Φύλλου Δραχμα 5

Διεύθυνση τυπογραφείας: ΠΑΡΗΣ ΑΜΑ.

ΕΛΠΙΣ Σίν. Υπνττοι Διαδύου Παύλου 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Σ. Γ. Ζ. Κων/πολιν. Να χρησιμοποιήτε την κάτωθι λίστα πρώι και βράδυ προ του ύπνου:

Αλκοόλ καμφορέ 30 γραμ.
Βάμμα δενζόνης 15 »
Υδωρ κολωνίας 60 »

Αυτήν θα μεταχειρισθήτε

επί 10 ημέρας άναμινγύνον- (τας με λίγο νερό. Δηλαδή ½ ρακοπότηρο φάρμακο και μισό νερό. Κατόπιν θα λιγο- (στεύετε το νερό μέχρις ότου στόν μήνα να την χρησιμο- (ποιήτε αυτούσια χωρίς καμ- (μιά άραίωση. Όταν πάλιν αρχίξη ή επιδερμίς και ξε- (ραίνεται τότε θα αρχίσετε πάλιν την άραίωση της με νερό. Επίσης κάθε βράδυ να πουδράρετε το πρόσωπό σας με πουδρα Φ: σ ά ν ά λ' Ι- (γ θ υ ό λ. Άν δεν βρήτε άπ' αυτήν εκεί τότε να χρησιμο- (ποιήτε την έξης πουδρα:

Τάλκ προπαρέ 75 γραμ.
Κραί προπαρέ 12,50 »
Κάμφο 3 »
Σού νιτραί ντε μι- (σούθ 5 »
Άλουν 1,50 »

Προ της πούδρας προς το παρόν να χρησιμοποιήτε μό- (νο λίγο άγνό ροδόνερο. Καλ- (λυντικές λοσιόν πιο ύστερα ξαναγράφετε μου. Τρεις της έβδομάδος έλίσης ν' άλείφε- (τε το πρόσωπό σας με κτυπη- (μένο άσπραδι άγνού. Να το βγάξετε μετά δέκα λεπτά.

Μ. Γεωργ. Καρόδσας. Μου φαίνεται ότι ή ηλικία σας δικαιολο- (γει άπόλυτα τις ά- (σπρες τρίχες των κρο- (τάφων. Αυτό δε όχι μόνο δεν σας βλάπτει (στην ιδιότητά σας ως υπαλλήλου, αλλά μάλ- (λον σας εύνοει γιατί φανερώνει την πείραν του ηλικιωμένου... Έ- (κείνο που με άνησυχεί είναι ή λεύκανσις των όφρύων. Μήπως είχα- (τε πάθε ποτέ βαρεία λοιμώδη πάθηση; Τί- (ποτε λευκοδερμία; Έν- (πάρση περιπτώσει, ό- (σον μέν άφορά το σκούρωμα των μαλ- (λιών, καθημερινώς να τα περνάτε με μια βούρτσά των δοντιών βρεγμένη μέσα στο

κάτωθι φάρμακο, την φιάλην του οποίου άνακινείτε καλώς προ της χρήσεως. Όσον ά- (φορά το μαύρισμα των φρυ- (διών μεταχειρισθήτε άπό τις μπογιές που μεταχειρίζονται οι γυναίκες για τα βλέφαρα. Πωλούνται στα μισροπωλεία. ΈΗ συνταγή για το μαύρισμα των μαλλιών:

Χλοοορ ντ' άιό- (νισμ 1,50 γραμ.
Άσετάι ντε πλόμπ 1,30 »
Φλέρ ντε σούφρ 1,80 »
Άλκοόλ 85ο 20 »
Γλυκερίνη 40 »
Ροδόνερο άγνό 200 »

Για τη δυσσμία της μα- (σχάλης να διαβάσετε το επί- (καιρο άρθρο μου για την πε- (ριποίηση των άκρων.

Εύ ευχισμέν η ν. Πά- (τρας. Καί έγώ είμαι εύτυχής που άπηλλάγητε πλέον ριζι- (κώς της υπερτριχώσεώς σας. Φαντάζομαι ότι θα έπείσθητε πλέον ότι δεν θα ξαναγίνετε δυστυχισμένη άφού έπέρασεν ήδη ένας χρόνος περίπου. Σας εύχαριστώ θερμότατα για την συσταθείσαν δι' άπο- (τρίχωσιν κυρίαν Δημ. Χα- (ρειτισμούς στον σεβαστό μου Στρατηγό.

Γ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός
Σόλωνος 40

Α! ο ωραίος άνοιξιάλικος ήλιος!

NIVEA
CREME

Τί καλό που κάνει!

Το δέρμα μας όμως έχει ξε- (συνηθίσει και είναι εύαίσθητον. Δι' αυτό άς το τριβώμεν καλά με κρέμα NIVEA. Η EUCERIT, την όποιαν περιέχει ή κρέμα αυτή, προφυ- (λάττει και δυναμώνει το δέρμα. Έτσι δυ- (νάμεθα να άπολαύσωμεν τον εύεργετικόν και ζω- (γόνον άέρα και ήλιον χωρίς να φοβούμεθα την βλα- (βεράν επίδρασιν των.

Η NIVEA έχει διπλήν ενέργειαν. Χαρίζει δροσεράν, υγιά όψιν και τρυφερόν βε- (λουνόενιο δέρμα.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μισροπωλεία.

Το μικρόν κυτίον δρχ. 9, το μεσαίον δρχ. 17

το μεγάλο δρχ. 33

ΚΥΡΙΑ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε Γερμα- (νικάς Βαφάς «ARTI» προ- (σέχετε το πακετίδιον ν' άναγράψη την παγκο- (σμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και άνο πωλητής, έπει (δη από τας κοινάς βαφάς κερδίζει καί επί πλε- (ον, σας συστήση βαφήν άλλης μάρκας να μη την δεχθήτε αλλά να επιμ- (νήντε να σας δώση ARTI.

Κυρίες και Άεσποι ιδες!

Γενίτε άνεξάρτητες! Μάθετε κοπτική και ραπτική. Με το άλάνθαστο σύστημα

«ΜΠΡΕΝΤ»

τελειοποιούνται ως και ή άγοάματες. Ζη- (τήσατε κανονισμό δωρεάν. Μεγάλες εύκο- (λίες πληρωμές.

ΝΤΙΑ ΜΠΡΕΝΤΕΖΙ

Έργαστήριο έλευθέρων σπουδών.
Πετράκη 3.— Τηλ. 32 — 700.

Κυρίες μου,

ή καλύτερη εποχή για να κάμψετε περμανάντ είναι αυτή.

Φροντίστε να κάμψετε τώρα περμανάντ ώστε να την έχετε όλο το καλοκαίρι σας στα μπάνια σας και στην έξοχό σας.

Έφτάς, σαν κάθε χρόνο, θα σάς καταπλήξουμε με τις νέες φόρμες που θα σάς παρουσιάσουμε.

Στην εικόνα μας μερικά από τα νέα μας κτενίσματα.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

Τηλέφ. 23-208
29-565

